

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

◎ “ปรองดอง” ต้องขัดแย้ง
จึงจักชื่อ “ประชา-
ต่างเห็นต่างค้นหา
ทั้งรัฐทั้งประชาแล้

◎ “ปรองดอง” นั้นขัดแย้ง
ซึ่งต่างจากทะเลาะ
ประธาธิปไตยเสาะ
ต้องขัดขาวสาวพื้น

ธรรมดา
ธิปไตย” แท้
ต่างเหตุ ผลเสีย
ลกแก่ช่วยกัน
พอเหมาะ
อย่าตื่น
หา “เหตุ”
ฟอกให้โปร่งใส

ปรองดอง

ขันหยอดของพุทธ

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

สำนักงานพิมพ์
๒๓๒ ม.๖.๖๐
๒๕๖๐

เงาฟ้าที่ท่อน้ำ

สมณะโพธิรักษ์

รวมบทเพลงทวนกระแส
สื่อภาษาศิลป์ชี้ถึงโลกุตระ
ประกอบด้วย..

เพลงชีวิต

เพลงจอมโจรบั้งทิต

เพลงอารียะ

เพลงไท

เพลงความซ้าซาก

โดย สมณะโพธิรักษ์ แห่งสันตติโศก

หนังสือขนาด 148.5 มม. × 210 มม.

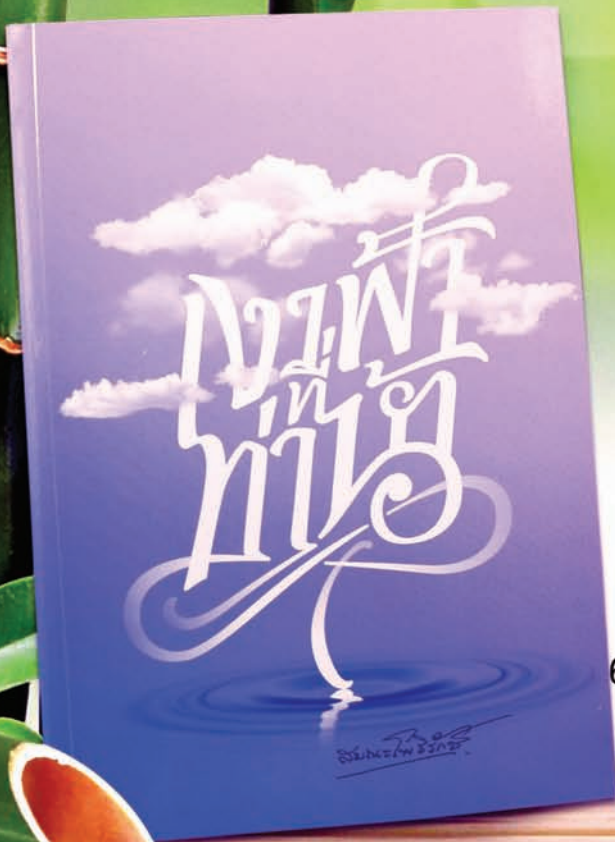
หนา 176 หน้า ราคา 55 บาท

ติดต่อ ธรรมทัศน์สมาคม

67/7-8 ถนนนวมินทร์ แขวง คลองกุ่ม

เขต บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์: 02 375 4506

นัยปก

“ปรองดอง” ขันหยอดของพุทธ

(๑) “ปรองดอง”ต้องขัดแย้ง
จึงจักชื่อ“ประชา-
ต่างเห็นต่างค้ำหา
ทั้งรัฐทั้งประชาแล้

(๒) “ปรองดอง”นั้นขัดแย้ง
ซึ่งต่างจากทะเลาะ
ประชาธิปไตยเสาะ
ต้องขัดขาวสาวพิน

(๓) ใจประชาธิปไตยต้อง
รู้จักรับจักวาง
หากเอียงจิตถือหาง
นั้นยึดอัตตาแล้ว

(๔) เหวแห่งอำนาจนี้
มานักแล้ว เผลอตน
พุทธศาสตร์หัดฝึกฝน
อาชีวะ,กรรม,วจี,ให้

(๕) พุทธพาไทยรอดพ้น
จากอดีตไทยเคยเจอ
อย่าหลงอำนาจเผลอ
แม้ยากแต่สุดท้าย

(๖) ต้องทำลาย“เหตุ”แท้
ปราบเด็ดขาดผู้ผิด
เชื่อชั่วเล่าร้ายพิษ
ฤทธิกิเลสทำให้

(๗) มองลึกลงมแน่มให้
“อิสระ”พุทธถือเป็น
“เมตตา”ยอดประเด็น
ยิ่ง“เพื่อประชา”ทำ

ธรรมดา
ธิปไตย”แท้
ต่างเหตุ ผลเฮย
ถกแก้ช่วยกัน

พอเหมาะ
อย่าตื่น
หา“เหตุ”
พอกให้โปร่งใส

เป็นกลาง
พินิจแผ้ว
ฝึกฝาย
เพิ่มซ้ำเต็มเลว

ฆ่าคน
พลาดได้
มีสติ เสมอแฮ
ขบถ่วน“ลัมมา”

ไว้เสมอ
หลากร้าย
อาริยลัจ
สงบได้“ปรองดอง”

ดับสนิท
อย่าไว้
มันมาก
ไม่แล้ว“ปรองดอง”

ถ่วนเห็น
วิเศษฟ้า
พุทธยก เลิศเลย
ยิ่งแท้“อธิปไตย”

“สไมย์ จำปานพวง”

๔ เมษายน ๒๕๖๐

ปรองดองชั้นยอดของพุทธ

มันน่าคิดใหม่ว่า แม้ไทยจะไม่ได้ไล่เลื้อยประชาธิปไตย ตามที่ฝรั่งได้ออกแบบไว้ให้ แต่หลังจาก คสช.เข้ามาบริหาร ประเทศไทยถูกจัดอันดับให้เป็นประเทศที่มีทุกขน้อยที่สุดในโลกอยู่หลายปี และแถมปีนี้ ๒๕๖๐ ทางเครือข่ายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ ก็ยังเลื่อนอันดับประเทศที่มีความสุขมากที่สุดในโลก จัดอันดับของประเทศไทยที่ ๓๓ ขึ้นมาเป็น ๓๒ ซึ่งเป็นอันดับที่ ๒ ในอาเซียน รองจากสิงคโปร์ และเป็นอันดับที่ ๔ ใน “เอเชีย-แปซิฟิก” แทบไม่น่าเชื่อว่าไทยจะแซงญี่ปุ่น (๕๑) เกาหลีใต้ (๕๙) และจีน (๗๙) อย่างห่างไกล

ต้องถือว่าประเทศไทยได้ปฏิวัติมาถูกทางแล้ว คนไทยที่รักในหลวงได้ปรองดองกันแล้ว เพียงแค่ คสช. ยึดตามพระบรมราโชวาท “...การทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุขเรียบร้อย จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้...” เท่านั้นบ้านเมืองก็สงบสุขขึ้นมาทันที

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เห็นว่า การปรองดองที่ควรทำเบื้องต้นนั้นคือ “สังคมประเทศไทยตอนนี้อยู่ในภาวะที่ต้องการการปรองดอง การปรองดองเป็นความลึกซึ้งมาก ถ้าเอาเชื่อร้ายมาปรองดองด้วย เช่น ผู้ที่ต่อต้านดิงตัน มีอัตราแรง เห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้สูง เอาเชื่อร้ายนี้มาร่วมไม่ได้ หากเข้ามาร่วม ก็พัง!”

และอย่าได้เข้าใจผิดว่า การปรองดองคือเรื่อง ที่เรียบร้อย เรียบร้อยหมดแล้ว พ่อครูเน้นย้ำว่า “ปรองดองที่ดีต้องมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ การปรองดองเป็นสังจะของมนุษยชาติ คือ ให้อยู่อย่างอบอุ่นสบายใจ และธรรมชาติของมนุษย์ ไม่มีอะไรไม่ขัดแย้ง การขัดกันจะบอกเราว่า มันควรจะมีส่วนเพิ่มเติม หรือควรจะทำให้อะไรหายไป เมื่อมันยังไม่ลงตัวดีทีเดียว เรียกว่ามันยังขัดแย้งกันอยู่ แต่มันทำให้เราเห็นมุมที่จะปรับปรุงแก้ไขให้มันเจริญๆ ถ้าหากไม่มีความขัดแย้ง ความเจริญไม่มี ขอยืนยันว่า ไม่มีความขัดแย้ง ความเจริญไม่มี”

และการปรองดองชั้นยอดของพุทธก็คือ “จริงๆ จะต้องปฏิบัติธรรม แล้วให้จิตใจลดความเห็นแก่ตัว ให้มาเห็นแก่ส่วนรวม ลดกิเลสจริงๆ จึงจะเกิดความปรองดองที่จริง เป็นการปรองดองกัน ด้วยสภาวะของจิตที่มีธรรมะ จะไปใช้อันอื่นใด อาตมาว่าไม่จริง มันกดข่ม แต่แน่นอนว่า หากไม่ได้จิตเป็นธรรมะ ก็จำเป็นต้องกดข่มไว้ก่อน ไม่ให้เอาแต่ใจตัวเอง แต่หากได้ปฏิบัติธรรม จนจิตใจลดความเห็นแก่ตัวได้จริงๆ จึงจะเกิดเจตนาที่จะปรองดองเป็นความปรองดองที่เกิดจริง มันก็จะเป็นความจริงที่ทำให้เกิดความกลมกลืน อยู่กันอย่างสันติ ที่แปลว่า ราบรื่น เรียบร้อย ง่าย งาม”

๒ ● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๒ เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก : “ปรองดอง” ขึ้นยอดของพุทธ	สไมย์ จำปาแพง
		จริงจิ่ง ตามพ่อ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน้อย	บรรณาธิการ
7	ชีวิตจำลอง	จำลอง ศรีเมือง
10	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
15	เวทีความคิด	นายหนูนดี
16	สี่สั้นชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว	
	โดย แมนเฟรด คราเมส)	ทีม สมอ.
22	คิดคนละชั่ว	แรงแวม ชาวหินฟ้า
27	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)	พิมพ์ทศม์ ชูโต
32	การ์ตูน	วิสูตร
34	ตามหยั่งฟ้าทะเลลูติน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
38	เชื้ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เรื่องสั้น (จากมหาภาร)	เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม
56	แค่คิดก็หนาว...ว์	นายธิง วินเทอร์
58	บทความพิเศษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
62	ชาดกพันยุค	ฉวมพุทธ
64	ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
67	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74	ฝุ่นฟ้าฝักฝัน	พอด เทพสุรินทร์
76	คาบข่าวม้าขับขาน	พิราบไท
77	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

16 สั้นชีวิต “เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
 มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
 โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมสเขียนหนังสือเล่มนี้
 เพื่อเฉลิมฉลองวาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แซมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปัญญาวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไท ธาณี
 แสงศิลป์ เดือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์โชค
 พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
 เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สิประเสริฐ
 ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำหน่าย
 กลับกัน ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
 บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก
 ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 สั่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
 สำนักพิมพ์กลับกัน
 ๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
 ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖
 บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓
 ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
 หรือ farinkwan@gmail.com
 line - id baiyanang2514

บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์...

ชาวบ้าน อ.ศรีสาคร จ.นราธิวาส พบน้ำในบ่อ ผุดสีด้าสนิท เมื่อตักมาเก็บไว้สักพัก น้ำตกตะกอนใสสะอาด เชื่อกันว่าเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์รักษาโรคได้แห่เดินทางขึ้นเขาเพื่อตักน้ำดื่ม ลือกันว่าแพทย์ได้เอาน้ำไปพิสูจน์ พบว่า เป็นน้ำบริสุทธิ์สะอาด ยิ่งกว่าน้ำแร่ ปากต่อปากเล่าลือว่าสามารถรักษาโรคต่างๆ เคยมีคนตาบอดมาล้างหน้าแล้วหายบอด ลัทรูปาบอดเจ็บก็จะมีมาดื่มในน้ำบ่อนี้และทำให้บาดแผลค่อยๆหายไป สุดท้ายเจ้าหน้าที่สาธารณสุขตรวจพบเชื้อโรคจากอุจจาระ ! เออ...คนหนองคน

● แก้ว กลางป่า

☞ ลือกันว่าแพทย์ตรวจพิสูจน์แล้วเป็นน้ำบริสุทธิ์ แต่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขตรวจพบเชื้อโรคจากอุจจาระ โยผลจากสองหน่วยงานรัฐจึงต่างกันสุดขั้วในด้านวิชาการ แต่ปัญหานี้ยังไม่น่าห่วงใยยิ่งไปกว่าความแตกตื่น “หลงเชื่อเรื่องความศักดิ์สิทธิ์” ทั้ง ๆ ที่ยุคนี้การศึกษารุดหน้าออกไปนอกโลกแล้ว จะกล่าวโทษฝ่ายใดดีหนอ ฝ่ายโลกให้การศึกษาทางวิชาการ หรือฝ่ายธรรมให้การศึกษาทางปัญญา ที่ส่วนหนึ่งยังมีมัวเมาสักเสกเลขยันต์มนตร์ขลังเป็นวัตรยิ่งกว่าสาธยายธรรมให้ชาวซึ่งจิตวิญญาณชาวพุทธและนำพาให้ปฏิบัติตามธรรมจนเป็นปกติในชีวิต

หลับใหล

ทราบข่าวรถตู้ล้งขสมกานทะเลธรรมประสบบอุบัติเหตุพุ่งชนต้นไม้ มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ คาดกันว่าคนขับอ่อนเพลียเนื่องจากเดินทางไกลทำให้หลับใหล เป็นเหตุให้รถเสียหลักพุ่งลงข้างทางชนต้นไม้ขนาดสองคนโอบ จากเหตุการณ์นี้มีผู้เสียชีวิต ๔ คน เป็นสมณะ ๑ ญาติธรรม ๓ สมณะท่านนั้นคือ ท่านตินดี สันตจิตโต รู้สึกเศร้าใจ ขอกราบนมัสการท่านมา ณ ที่นี้ด้วย รวมทั้งขอแสดงความ

เสียใจกับญาติธรรมที่เสียชีวิตด้วย และมีสมณะอีกท่านหนึ่ง คือ ท่านแต่ธรรม ธัมมรักขิตอ อยู่ที่โรงพยาบาล อาการดีขึ้นเรื่อยๆ ขอให้ท่านหายเร็วๆ

● ญาติทางใจ

☞ เสรีจากงาน “ตลาดอารีเย” ที่ “บ้านราชเมืองเรือ” อุบลราชธานี และเดินทางกลับระหว่างทางแวะที่สีมอโคก เราเพิ่งสูญเสียนักรบผู้แข็งแกร่งไป ก็ต้องสูญเสียเพิ่มเติมอีก แต่อย่างไรก็ตาม ถึงจะ “สูญเสียกำลังพล แต่มีเสียศูนย์กำลังชน” เคยร่วมงาน

เมื่องานพุทธาที่ปลุ่มๆ แวะไปเยี่ยมท่านนิกนบฉันทโส เห็นแล้วก็รู้ว่ารอดยาก ต่อมาก็ได้ข่าวมรณภาพ ระลึกถึงเมื่อครั้งได้ร่วมงาน เพราะท่านแข็งแกร่ง เอาภาระงานหนัก ไม่หลบเลี่ยงภาระ เป็นกำลังสำคัญของอโคก ถือเป็นความสูญเสียกำลังงานฝ่ายช่างและแรงงานที่สำคัญไปคนหนึ่ง

เคารพ-รำลึก ท่านนิกนบ ฉันทโส

ในที่สุดก็สิ้นสุดตามกาละ
สิ้นสมณะนิกนบฉันทโส
สมชาติชายสมชาติเกิดในร่มโพธิ์
รู้แจ้งลัมมาลัมพพุโธถูกตรงธรรม
ได้ร่วมงานรื้อชนลัทรัดระจฉาน
ฝืนต้านทานทวนกระแสโลกตกต่ำ
มันยืนหยัดพิสูจน์ลัจธรรม
“นิกนบ”นำชาตินี้...สู่ตีเทอญ.

● ญาติธรรม รุ่นเก่า

☞ ไม่เสียที่มีโอกาสได้มาเกิด
ร่วมชูเชิดศึกษาธรรมนำชีวิต
ทั้งร่วมงานรับใช้สรรพประสิทธิ
นิรมิตสังคมใหม่ไกลอบายภูมิ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

สนามมวยราชดำเนิน-ลุมพินี

ได้รับฉบับแรก “รอยฤจะลบ” คำถามถึงบทความ “สามคนพูดถึงเสือถูกต้องหรือไม่” และเพื่อนได้เขียนคำถามถึงบทความ” ปัญหา ๓ จังหวัด ทางออกที่ถูกปิดหรือเปล่า” ให้ บ.ก.ตอบเหมือนกันด้วย จึงนำส่งมาพร้อมกัน ให้ตอบในฉบับหน้า

● สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ กทม.

☞ ยังไม่ทันได้ขึ้นเวทีสวมมงกุฎมหรสพก็หวัดครู่ ก็พรั่งพรูตามมามาก ๒ พินิจและหารื้อกับกองงานแล้วแม่ยกครองรับเพราะเห็นคุณค่า แต่จนปัญญาเพราะหนังสือเล็ก ๆ สมาชิกน้อย แจกจ่ายเป็นธรรมชาติส่วนใหญ่ มีหน้าจำกัด จึงไม่อาจหาญรองรับงานระดับนี้ได้ เปรียบเหมือนนักมวยระดับเวทีราชดำเนิน-ลุมพินี จะมาขึ้นเวทีงานวัดได้ใจหนอ?

ฝึกสวนครัว

สนใจการปลูกผักสวนครัวเลยเริ่มทำเล็ก ๆ น้อย ๆ รู้สึกดีที่เห็นผักเติบโตขึ้น หลายวันก่อนแยกต้นแมงลักไปปลูกหลุมใหม่ ผ่านไป ๒-๓ วันต้นเข้ามาดู ปรากฏว่ายอดหายหมด คิดว่าผีมือเจ้าหอยทากเป็นแน่ ไม่เป็นไรต้นอื่นยังเหลือยอดอยู่ ค่อยดูแลไป มีอยู่คืนหนึ่งคิดได้ เอ๊ะ หอยทากมันชอบมากกลางคืน ลูกไปดูสวนเสียหน่อย เกือบ ๔ ทุ่มแล้ว ไปดูที่สวน เจอจริง ๆ หอยทากกำลังคลานตัวมเตี้ยม ก็จับไปปล่อย เรื่องปลูกผักนี้ น่าจะมีการส่งเสริมจากโรงเรียนต่าง ๆ ให้เด็กหัดปลูกผัก ปลูกผักกระถางก็ได้ คิดว่าปลูกผักนี้มีส่วนทำให้ใจเย็น ยิ่งถ้าโรงเรียนไหนมีที่เยอะ แบ่งแปลงปลูกผักเป็นเรื่องเป็นราว ยิ่งเป็นผักไร้สารพิษยิ่งดีใหญ่ สร้างค่านิยมหัดปลูกผักกินเองด้วยการลงมือปฏิบัติ

● จาก มือใหม่ หัดปลูก

☞ เคยเห็นเขาจัดการกันมาบ้างก็มี ๒ วิธีง่าย ๆ วิธีแรกใช้น้ำส้มควันไม้ฉีดบางๆตอนย่ำค่ำ อีกวิธีหนึ่งขุดดินที่ออกซึ่ที่ไม่ใช่แล้วอย่าทิ้ง ปิดฝา-แขวนไว้ตามต้นไม้ในสวน กลางคืน เขาก็จับหอยทากใส่ขวด หากกะลาปิดกันขวด ตอนเช้าก็เทใส่ถุงลงถังขยะส่ง อบต. เทศบาล กทม.จัดการต่อไป ไม่นานก็สูญพันธุ์ครับ

บางคนใช้วิธีปลูกพืชผักกลิ่นฉุน ร้อน ผสมผสานหรือใช้น้ำผิวมะกรูด-ข่า-ตะไคร้-ขิง-กระชาย หัวแก้วจัด บอระเพ็ด ทุบให้แตกแช่หมักไว้ฉีดเป็นละอองก็พอแก้ปัญหาได้เหมือนกันครับ ลองดูก็แล้วกันว่าจะได้ผลหรือไม่ครับ!

คติมาราธอน

คติทายาทกระทิงแดง คบวรลสปอร์ตหุเพอร์รารีชนตำรวจตาย ลากร่างผู้ตายครูดกับถนนไปไกลเกือบ ๑๐๐ เมตร จนปานนี้ยังนำตัวเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายไม่ได้ เหตุเกิดตั้งแต่กันยายนปี ๕๕ ขนาดผู้ตายเป็นตำรวจนะนี่เรื่องยังไม่เดินไปถึงไหนเลย เพราะผู้ก่อเหตุเป็นทายาทแสนล้าน เครื่องดื่มชูกำลังไซ้ใหม่

ขณะนี้หนุ่มหล่อ นายวรยุทธ หรือบอล ตีนผียังลอยนวลใช้ชีวิตเสเพลสุขแสนสบายในคุกหาสน์หุหรราราคาแพงตามปกติที่ต่างประเทศ บินเที่ยวรอบโลกข้ามหัวตำรวจไปมาไม่รู้ก็เที่ยว นายบอลไม่ได้สะทกสะท้านอย่างไร ไม่รู้สึกสำนึกผิดแม้สักนิด ว่ากันว่า..คุณมีไว้ชังหะ-มากับคนจน..

● ช้องใจ ไทยแลนด์

☞ ตำรวจเป็นทั้ง “กระบวนการยุติธรรมและผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” การยินยอมให้ผู้ใดบังอาจย่ำยีกติกาบ้านเมืองได้ก็ไร้ค่ากับคำ “ข้าราชการ” ซึ่งหมายถึงผู้ทำการโดยธรรมแทนพระองค์ เพื่อประโยชน์สุขสาธุชน

☞ USSNARIGAS

ฉบับนี้ “ท่านจันทร์” แผ่เมตตาหลังน้ำมนต์
เนื่องในเทศกาลสงกรานต์ให้ “เราคิดอะไร” เป็นกรณี
พิเศษ ด้วยบทกวี “ยุ่งเหมือนยุ่ง...ยอมซัดอึดตา”

ยุ่งเหมือนยุ่งเต็มไม้เอก

ถ้าไม่มีเบรกดตนเองบ้าง

มีแต่วุ่นไม่คุ่นปล่อยวาง

แบกทุกอย่างบนหัวตัวดี

ไม่มีเรา-เขาก็อยู่ได้นี่นะ

ไม่มีเขา-เขาภาระก็ได้

ลดอึดตารักษาใจผู้ไม่มี

เพื่อนพ้องน้องพี่ผู้ใจพอ

ใช้ตัวเองเป็นศูนย์กลาง

ไม่ปล่อยวางเปิดรทหวอ

รักเรื่องร้อนเร็วไว้เร็ว

ถูกใครซัดคอกก็ซัดเคือง

ยอมให้เป็นทำใจเย็นได้

มีปัญหาใหญ่..ไว้เรื่อง

ค่อยเป็นค่อยไปมิเปลือง

ติดเครื่อง-มิติดซัดอึดตา

“เราคิดอะไร” ขอน้อมรับน้ำมนต์ที่เมตตาหลัง
รินมาด้วยความซาบซึ่งยิ่งขอรับ

เพราะเป็นคนคนไม่ทั่วผสมผสาน

ดั่งสันดานเดิมค่างคาแฝงฝัง

ยามขาดสติเกรี้ยวกราดหลงพลาดพลั้ง

มียับยั้งโอ้อิ่งใหญ่สุดเทียมทาน

หากคิดไม่ใหญ่แค่ไหนก็ยังด้อย

ยังใหญ่น้อยกว่า “โลง” ใส่สังขาร

อันยศศักดิ์ทรัพย์สินศฤงคาร

สุดท้ายแค่ “เหรียญไปรยทาน” เท่านั้นเอง

จึงวันนี้ชำระใจให้พิสุทธิ์

สมค่า “มนุษย์” ใจสูงสิ้นข่มเหง

แผ่เมตตาแต่ยืนหยัดมิขลาดเกรง

รักคนอื่นดังตนเองเสมอเกิน

สรรพสิ่งคมสงบสุขสันติทั่ว

ละยึดตัวตนเองผูกพันมัน

เอื้ออาทรสังคัมเกื้อกูลกัน

ล้างอึดตาทาก-มันประสานใจ.

๒

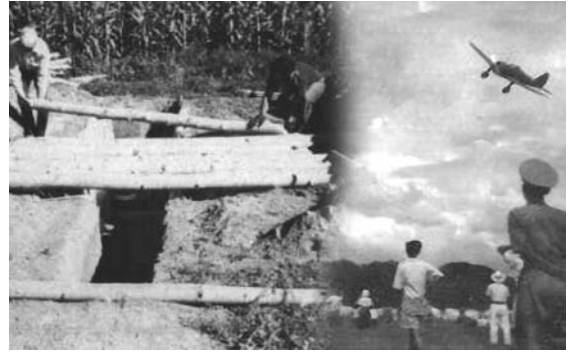

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ.๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก

กอง บ.ก.“เราคิดอะไร” จึงขอแนะนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสัจธรรมในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

“คุณหลวงมีคุณธรรมชาใจไว้เพื่อเมตตาธารามพ่อ
ให้มีสักกะนารธังแต่เด็กๆ ผมเลยพลอยตามอย่าง
ไม่ได้คว รักนาร ชอมนาร อจากมีนาร แต่ไม่
กล้าบอกในใจจริงๆ”

๓. สมัยทวอ

อยู่บ้านคุณนายตอนสงครามโลกครั้งที่ ๒ อะไรๆ ก็น่าสนใจ มีนาเมื่ออยู่อย่างเดียวคือ “ทวอ” กลางวันก็ไม่ทวอ ชอบทวอตอนกลางคืนเป็นประจำ เรายังอยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอน ไม่อยากจะตื่นไปลงหลุมหลบภัยเลย คิดตามประสาเด็ก ๆ ว่าตายดีกว่าว่าง แต่แม่ไม่ยอม อุตสาห์ลากผมถูกลูกขังไปถึงหลุมหลบภัย ผมยังยืนหลับอยู่ปากหลุมอีก แม่ต้องเอามือผลักจึงลงหลุมได้ ใครๆ ในบ้านคุณนายอดหัวเราะไม่ได้ บางทีรุ่งขึ้นผมรู้สึกคล้ายกับว่าฝันไป ฝันว่าถูกแม่ผลักลงหลุม

ที่จริงผมก็กลัวลูกระเบิดเหมือนกัน ได้ยินเสียงเครื่องบินทิ้งระเบิดที่ไร นึกว่าลงหัวผมทุกที มันดั่งลั่นลั่นสะเทือนไปหมด หลุมหลบภัยนั้นคุณหลวงท่านเป็นนายทหารเก่า ท่านออกแบบเอง หลุมหนึ่งอยู่นอกบ้าน ดัดแปลงมาจากท้องร่อง เอาดินกันหัวท้าย วิดน้ำออก ตัดต้นไม้ต้นโตๆ มาพาดปิด เอาดินทับอีกทีหนึ่ง แล้วเอาไม้กระดานปูใต้หลุม บางวันน้ำซึมเข้ามาเพราะไม่ได้วิดไว้ก่อน เวลาทวอมาต้องไปนั่งยองๆ แขนงตั้งนาน ยุ่งริซุมน้ำดู เราถูกรังแกรอบด้าน ข้างบนข้าศึกทิ้งระเบิด ทั้งเอาทั้งเอา จะให้ลงหัวเราให้ได้ ข้างล่างมีน้ำขัง รอบๆ ตัวยุ่งบินกันให้ว่อน

หลุมหลบภัยอีกแห่งหนึ่งอยู่ในบ้าน มีไว้สำหรับกรณีเร่งด่วน เมื่อวิ่งไปลงหลุมนอกบ้านไม่ทัน ลงหลุมหลบภัยที่ขุดไว้ใต้ถุนบ้านที่ไร ทุกคนไม่ว่าใครกลัวว่าบ้านจะพังเพราะแรงระเบิดล้มทับเราตายอีกทีหนึ่ง คุณหลวงพูดปลอบใจว่า จะไม่เป็นอันตรายเพราะมีพระดีอยู่บนบ้าน

พระที่ไหนหลัง ทรายที่ไหนดี เลื่อยยนต์ที่ไหนเหนียว

แม่จะไปเที่ยวหามาให้ผมเอาไว้ป้องกันลูกระเบิด
ตอนนั้นทรายหลวงพ่อดีใจ เลื่อยยันต์หลวงพ่อดี
คนขึ้นมาก ทรายคักดีสิทธิ์ แม่จะเย็บถุงผ้าเล็ก ๆ
สำหรับห้อยกับสายสร้อย ส่วนเลื่อยยันต์แม่จะต้อง
บังคับให้ใส่ก่อนนอนทุกคืน เวลาหิวมาจะได้ไม่ต้อง
คว่ำ ยิ่งกับว่าจะแต่งตัวผมออกทำศึกสงคราม เหมือน
เพลงทำนองมอญดูดาวที่แม่ร้องกล่อมน้องผมเสมอ ๆ

“แล้วจัดแจงแต่งกายพลาญชุมพล
ปลอมตนเป็นมอญใหม่ดูคมสัน
นุ่งผ้าตาทหารรุกของรามัญ
ใส่เลื่อยยันต์ข้อมว่นยาเอย...”

บางคืนผมไปนอนเป็นเพื่อนน้ำบุญรอด ซึ่ง
เป็นน้องสาวคนเดียวของแม่ น้ำบุญล้อมลูกของ
ยายก็ไปนอนเป็นเพื่อนด้วย น้ำบุญรอดเช่าเรือนแพ
อยู่ในคลองสำเหร่ ไม่ไกลจากบ้านคุณนายเท่าไรนัก
น่าสบายมาก ได้ยินเสียงน้ำในคลองไหลตลอดคืน
ตอนนั้นผมอายุประมาณ ๖ ขวบ เกร็งมาก ไม่ยอมให้
น้ำทั้งสองเข้าใกล้ กลัวเลื่อยยันต์เสื่อม เป็นที่หัวเราะ
ขบขันมาก

คุณหลวงมักจะเปิดวิทยุรับฟังข่าวต่างประเทศ
แล้วเล่าสถานการณ์การสู้รบให้คนในบ้านฟัง ผม
ชอบฟังหูฟัง ฐึ้งบ้างไม่ฐึ้งบ้าง ใหม่ ๆ ก็สนุกดี เหมือน
เล่นอะไร ๆ สนุก ๆ ไฟฟ้าเปิดสว่าง ๆ ไม่ได้ ต้องมีการ
พรางไฟ เอาผ้าบังไม่ให้แสงลอดออกไป ประเดี๋ยว
เครื่องบินจะทิ้งระเบิดใส่เอา นอนบนบ้านสบาย ๆ
ไม่ได้ ต้องลงไปเล่นนอนในหลุม พอานานเข้า ๆ
ชักไม่สนุก เมื่อไรจะเลิกมีหาวมีสงครามเสียที

วันหนึ่งได้ข่าวเครื่องบินฝรั่งถูกยิงตกที่บางสะแก
คุณนายไม่กล้าไปดู แต่แม่ผมไป ไปแล้วมาเล่าให้ฟัง
แม่บอกว่าฝรั่งนักบินตัวอ้วน ๆ ชาว ๆ เครื่องบินตก
เนื้อฉีกออกเป็นชิ้น ๆ มีทั้งมันขาว ๆ และเนื้อแดง ๆ
ผมกินหมูไม่ได้ไปหลายวัน กินหมูทีไรนึกถึงเนื้อฝรั่ง
ที่แม่เล่าทุกที

ทางราชการก็ตีเหมือนกัน เครื่องบินทิ้งระเบิด

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง
แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้
ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะดับบันทึกเรื่องราวบางแง่
บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน
ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง
ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็น
เด็กรับใช้ของผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น
รับใช้คนทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาละเงินซื้อหา และสละ
เวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดย
นักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๓. ๓๐๐ ๓๕๖๖

๓๗ มกราคม ๒๕๓๓

เสร็จทีไร เปิดเพลงปลอบใจทางวิทยุกระจายเสียง
ทุกที จนถึงวันนี้ผมจำได้

“ขอพุทธคุณปกป้องคุ้มครองไทย...”

ในตอนกลางวันยังเปิดเพลงปลุกใจให้ฟังบ่อย ๆ
สมัยนั้นทุกบ้านมีรูปจอมพล ป.พิบูลสงคราม แต่ง
เครื่องแบบทหารเต็มยศ ห้อยกระบี่เสียดักเลย ผม
เอาข้าง เอาไม้ไผ่มาเหลาทำเป็นกระบี่เหน็บเข้ากับ
เข็มขัด พอได้ยินเพลง “รักเมืองไทย ชูชาติไทย
ทะนุบำรุงให้รุ่งเรืองสมเป็นเมืองของไทย เรา
ชาวไทยเกิดเป็นไทยตายเพื่อไทย” ผมเหลียว
ซ้ายแลขวา ถ้าไม่มีใครอยู่ ผมเป็นต้องออกเดิน
สวนสนาม ก้าวฉับ ๆ รับกับจังหวะเพลง ใจดีพิลึก
ผมเล่นเป็นทหารตั้งแต่ตอนนั้น

ไม่ว่าต่อมาจะได้เป็นนายร้อยห้อยกระบี่จริง ๆ
ตอนเป็นนักเรียนนายร้อยปีที่ ๕ ได้เป็นหัวหน้า
นักเรียน คาคกระบี่เดินนำนักเรียนนายร้อย เดิน
จากหน้าสนามมวยราชดำเนิน ไปหน้ากระทรวง

ผมหลงหมากรุก วันหยุดหนีไปซุกอยู่ที่ร้านตัดผมหน้าบ้านคุณนาย
จมอยู่ที่นั่นทั้งวัน แม่ไปตามให้มาช่วยทำงานบ้านก็หนีกลับไปเล่นอีก
บางครั้งแม่เอาไม้เรียวชอนข้างหลัง เดินตรงไปที่กระดานหมากรุก
ซึ่งผมกับเพื่อนกำลังเล่นกันอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย
พอไปถึงก็หวดผมไม่นับ หมากรุกเกลื่อนกระเจาย

ศึกษาธิการ และเดินนำสวนสนามในวันสำคัญ ๆ
คุณวินัยอายุมากกว่าผมเล็กน้อย เรียนอะไรมา
รู้อะไรมา มักจะมาถ่ายทอดให้ผมบ่อย ๆ คุณวินัย
หัดยูโดให้ผม ทั้ง ๆ ที่ผมตัวเล็กนิดเดียว บอกว่า
เอาไว้ต่อสู้กับญี่ปุ่น เพราะมีข่าวว่า ญี่ปุ่นกำลังจะ
บุกเมืองไทย ญี่ปุ่นหน้าตาเป็นอย่างไร ผมก็ไม่รู้
คุณวินัยหัดยูโดให้ ผมก็หัดไปอย่างนั้น
เย็นวันหนึ่งที่ถนนตากสิน ได้ยินเสียงกึกก้อง
ทั้งท้องถนน ผมนึกในใจว่า ไซ้แล้ว เสียงนั้นต้อง
เป็นรถดินตะขาบ ญี่ปุ่นบุกเมืองไทยแน่ ๆ ทั้ง ๆ
ที่ผมเกิดมาก็ไม่เคยเห็นรถดินตะขาบเลย รีบวิ่ง
ออกไปที่ถนนก็จริงอย่างที่ผมคิด รถดินตะขาบหุ้ม
เกราะหยุดพักระหว่างทาง จอดเป็นทางยาวเต็มไป
หมด บนรถมีกิ่งไม้ปักเพื่อพรางไม่ให้เครื่องบินเห็น
ทหารญี่ปุ่นตัวเตี้ย ๆ หน้าตานากกลัว ผมไม่รอช้า
รีบวิ่งกลับบ้าน กลับญี่ปุ่นจับ ขบวนการเกราะ
จอดรวมพลอยู่สักพัก ก็ได้ยินเสียงติดเครื่องออก
เดินทางต่อไป ไม่ได้จับใครไปอย่างที่ผมกลัว

ตอนเด็ก ๆ ผมชอบเล่นหมากรุก ตามอย่าง
คุณวินัย และคุณกวี ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับ
คุณวินัย คุณกวีคือนายแพทย์กวี ทั้งสูบบุหรี่ ผู้มี
ชื่อเสียงและเคยเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยขอนแก่น
คุณกวีเล่นหมากรุกเก่งที่สุด เอาชนะคนเฒ่าคนแก่
ได้อย่างสบาย นอกจากนั้นยังเล่นแบดมินตันเก่งอีก
ด้วย ผมติดตามไปดูคุณกวีแข่งที่วัดสำเหร่บ่อย ๆ
จำได้ว่าคุณกวีชนะทุกที

ผมหลงหมากรุก วันหยุดหนีไปซุกอยู่ที่ร้าน

ตัดผมหน้าบ้านคุณนาย จมอยู่ที่นั่นทั้งวัน แม่ไปตาม
ให้มาช่วยทำงานบ้านก็หนีกลับไปเล่นอีก บางครั้ง
แม่เอาไม้เรียวชอนข้างหลัง เดินตรงไปที่กระดาน
หมากรุก ซึ่งผมกับเพื่อนกำลังเล่นกันอยู่อย่างเอา
เป็นเอาตาย พอไปถึงก็หวดผมไม่นับ หมากรุก
เกลื่อนกระเจาย ผมและตัวหมากรุกกระเด็นไปกัน
คนละทิศละทาง

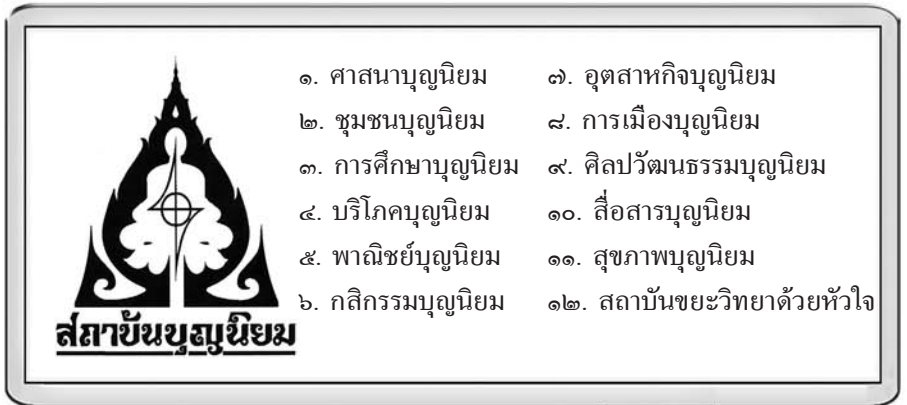
พอญี่ปุ่นบุกเมืองไทย ผมไม่ได้ออกไปเล่น
หมากรุกที่ร้านตัดผมเหมือนอย่างเคย เพราะ
คุณวินัยดัดแปลงหมากรุกเป็นหมากรบ แทนที่จะมี
ขุน โคน ม้า เรือ กลับมีนายพล นายพัน นายร้อย
นายสิบ รถถัง ปืนใหญ่ ผมรู้สึกว้าหมากรบของ
คุณวินัยไม่สนุกเลย ลูัหมากรุกอย่างเก่าไม่ได้

คุณหลวงพิบูลบุตรชายไว้เพื่อเป็นทหารตามพ่อ
ให้มีลักษณะทหารตั้งแต่เด็ก ๆ ผมเลยพลอยตาม
อย่างไปด้วย รักทหาร ชอบทหาร อยากเป็นทหาร
แต่ไม่กล้าบอกให้ใครรู้ บอกแล้วกลัวจะไม่ได้เป็น
จะอายุเขา

เด็กสำเหร่โตขึ้นเป็นทหารเสียเป็นส่วนใหญ่
ไม่ทหารเรือก็ทหารบก “คุณอุดม” ต่อมาท่านเป็น
ถึงรองผู้บัญชาการทหารเรือ แต่งงานกับคุณหญิง
ละออ บุตรสาวคนโตของคุณนาย “คุณมงคล”
น้องพลเรือเอกอุดม เป็นนักเรียนนายร้อยรุ่นก่อน
ผม ๒ ปี ไปรบที่เวียดนามพร้อมกัน ตำแหน่ง
เดียวกัน คือผู้ช่วยหัวหน้ายุทธการกองพลอาสา
สมัครไทยในเวียดนาม ผลัดที่ ๓ ส่วนที่ ๑ เป็น
เสมือนพี่ ซึ่งใคร ๆ ไม่รู้ว่าผมสนิทสนมกับพี่มงคล
มาตั้งแต่ตึกดำบรรพ์ ผมรู้จักพี่มงคลตั้งแต่จำความ
ได้ พี่มงคลเข้าโรงเรียนวัดสำเหร่ก่อนผมหลายปี

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ซี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับนี้ เราขอย้อนนัยเรื่อง“การทำใจ
ในใจ”กันให้ละเอียดชัด ๆ ยิ่งขึ้นอีกที

คนผู้ไม่รู้ใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของ
ตน หรือ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนไม่เป็น
หรือไม่ได้มรรคผล ผู้นั้นก็เป็นผู้ปฏิบัติธรรม
ของพุทธไม่มีผลถึงขั้น“ปรมาตถธรรม” นั่น
คือ ผู้ปฏิบัติแบบนั้นไม่สามารถทำให้จิตใจ
ของตน ลดละกิเลสลงได้จริง นั่นเอง

“การทำใจในใจ”(มนสิการ)มีทั้งที่“มีจฉา
ทิฏฐิ” และทั้ง“สัมมาทิฏฐิ” ต้องศึกษาดี ๆ

การหลับตาทำ“สมาธิ”คือการสะกด
จิตตนให้กิเลสระงับไว้ชั่วคราว เรียกว่า ทำ
“เจโตสมาธิ” ก็จะได้แต่เรียนรู้อัน“อดีต ๑๘
และอนาคต ๔๔” เป็น“ฌานแบบสมณะ”เท่านั้น
พระพุทธเจ้าตรัสว่ายัง“มีจฉาทิฏฐิ”อยู่

ไม่ใช่“ฌาน”ที่สัมมาทิฏฐิแบบของ
พุทธตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สามัญญ
ผลสูตร” หรือตามแบบ“มหาจิตตาริสก
สูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๖) ที่เรียน
รู้อันขณะเป็น“ปัจจุบัน”ทั้งเรื่องของ“กาม
คุณ ๕” และทั้งเรื่องของ“ฌาน ๔”

“ทำใจในใจ”นั่นก็คือ ทำให้เกิด“ฌาน”
นั่นเอง ซึ่ง“ฌานทั้ง ๔”ที่สัมมาทิฏฐิก็คือ
ฌานที่ปฏิบัติตามคำตรัสใน“สามัญญผล
สูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรที่ ๒) หรือ“ฌาน”ที่
เกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕” เรียนรู้อัน
ปัจจุบัน ขณะมีสัมผัสทั้งภายนอกภายใน ๖

ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“ศีล
อันเป็นอาริยะ-สำรวมอินทรี ๖ อันเป็น

อาริยะ-สติสัมปชัญญะอันเป็นอาริยะ-
สันโดษอันเป็นอาริยะ

มิใช่เป็นได้“แค่ปุถุชนแบบสามัญญ”
แต่เป็นได้ถึงขั้น“อาริชนแบบวิสามัญญ”

“จรณะ ๑๕”จะต้องมีตั้งแต่มี“ศีล”เป็น
อาริยะไปตามลำดับ โดยเฉพาะต้องปฏิบัติ
มี“อปถมกปฏิบัติ ๓”อันเป็น “การปฏิบัติที่
ไม่ผิดของศาสนาพุทธ”(สำรวมอินทรี ๖-โภชน
มัตตัญญุต-ชาคริยานุโยค)เป็นต้น ซึ่งจะต้อง“ลิม
ตา”มีสัมผัสเป็นปัจจัยในการปฏิบัติ แล้วจะ
เกิด“สัทธรรม ๗”ได้แก่ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ
พหุสุต วิริยะ สติ ปัญญา และเป็นฌาน ๑
ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ ครบ“จรณะ ๑๕”

นี่คือ “การทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้เป็น
“ฌาน” ตามสัมมาทิฏฐิของพุทธ

กล่าวคือ ผู้นั้น“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความ
เป็น“กาย” หรือ“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณ
บ้าง” แล้วก็จัดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง(อภิ
สังขาร)“กาย” ซึ่งก็คือ ใจหรือจิตใจ หรือ“จิต
บ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”ของตนให้กิเลส
ลดละจางคลาย หรือหมดสิ้นไปจาก“กาย”
หรือจากจิตบ้าง จากมโนบ้าง จากวิญญาณ
บ้าง ก็จากใจ จากจิตใจ นั่นเอง ได้สำเร็จจริง
ครบครัน“จรณะ ๑๕” จึงจะชื่อว่า“ฌาน”ของ
ศาสนาพุทธที่สัมมาทิฏฐิ

“ฌาน”ของพุทธต้องมี“สติสัมโพชฌงค์”
ที่สัมผัส“วิโมกข์ ๘”ด้วยกาย รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ทั้งภายนอกและทั้งภายใน และที่สำคัญ
ต้องมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” ในความ

เป็น“กาย”ก็ดี เป็น“จิต”ก็ดี ชนิดที่แยกแยะ
ทำใจวนใจได้ถ่องแท้(โยนิโสมนสิการ)แล้ว
ทำ“เวทนา ๒”(ภาวะ ๒)ให้เป็น“เวทนา ๑”
เรียกว่า ทำ“จิตให้เป็นหนึ่ง”(เอกคตตัจจิต)

“ฌาน”ของพุทธจึงไม่ใช่เกิดจากการ
“หลับตา”สะกดจิตเข้าไปให้“เป็นหนึ่ง”แค่นั้น
ซึ่ง“จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง”นี้
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖
ข้อ ๒๓๐ ว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปุถุชนผู้มีได้
ลำดับ จะพึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง
หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายอันเป็นที่ประชุม
แห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ ข้อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี ความ
เสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี ของร่าง
กายนั้นเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้
ย่อมปรากฏ(ย่อมมีให้เห็นได้ ใคร ๆ ก็เห็นได้) ปุถุชน
ผู้มีได้ลำดับ จึงเบื่อหน่ายบ้าง คลายกำหนด
บ้าง หลุดพ้นบ้าง ในร่างกายนั้น

แต่ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่
ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง
มโนบ้าง วิญญาณบ้าง ปุถุชนผู้มีได้ลำดับ
ไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด หลุดพ้นใน
จิต เป็นต้นนั้นได้เลย ข้อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะว่า จิตเป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้
ลำดับ รวบรวมถือไว้ด้วยตณหา ยึดถือด้วย
ทิวฏฐิ ว่า นั่นของเรา นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัว
ตนของเรา ดังนี้

ตลอดกาลช้านานฉะนั้น ปุถุชนผู้
มิได้ลำดับคำสอนของพระพุทธเจ้าองค์ใด
องค์หนึ่ง จึงไม่อาจเบื่อหน่าย คลายกำหนด

หลุดพ้นในจิต เป็นต้นนั้นได้เลย ฯ”

ผู้เข้าใจความเป็น“กาย”ไม่“สัมมา
ทิวฏฐิ” หรือเข้าใจความเป็น“กาย”มีจณา
ทิวฏฐิ”อยู่ ก็ย่อมไม่สามารถจะปฏิบัติ
ตั้งแต่“ขั้นต้น”ไปตามลำดับ อันได้แก่ “กาย”
และ“กายในกาย” ซึ่งเป็น“โลกุตระ”ข้อที่ ๑
เริ่มลำดับที่ ๑ (พระไตรปิฎก เล่ม ๔๓ ข้อ ๖๒๐) ได้
บรรลุผลอย่างเป็นอัศจรรย์ (พระไตรปิฎก เล่ม
๒๓ ข้อ ๑๐๙)แล้ว ฯ

กล่าวคือ จากพระไตรปิฎก ที่ได้อ่าน
ผ่านมาหยก ๆ นั้น มีความชัดเจนแจ่มแจ้ง
แล้วว่า “กาย”ที่หมายเอาความเป็น“ร่างกาย
ภายนอก”นั้น ใคร ๆ ก็เห็นความเจริญก็
ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี
ของร่างกายอันเป็นที่ประชุมของมหาภูต ๔
นี้ ได้ ไม่ยากเลย แม้ไม่ได้ฟังคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ก็เข้าใจได้ได้ง่ายดายกว่า การ
จะเห็นความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การ
เกิดก็ดี การตายก็ดี ของ“จิต-มโน-วิญญาณ”

จึงไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า ร่างกาย เป็นเรา
เป็นของเรา ได้ง่ายกว่า ที่จะไม่ยึดมั่นถือมั่น
ว่า “จิต-มโน-วิญญาณ”เป็นเรา เป็นของเรา
ดังนั้น ต้องฟังคำสอน และศึกษาให้
รู้พระวณะของพระพุทธเจ้า ให้ดี ๆ ปฏิบัติ
ให้สัมมาทิวฏฐิจริง ๆ จึงจะไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า
“จิต-มโน-วิญญาณ” เป็นเรา เป็นของเรา

ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิด
ก็ดี การตายก็ดี ของ“ร่างกาย”นั้น คนทุกคน
เห็นได้ ทุกคนรู้ ทุกคนพานพบกันมาทั้งนั้น
ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี การเกิด

กิติ การตายกิติ ของ“ร่างกาย” คนทุกคนเห็น
ง่าย ทุกคนรู้ ทุกคนพบ อยู่ประจำ สัมผัสได้
ด้วยตาหูจมูกลิ้นกาย “ใจ” ก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ได้ ง่ายตาย ชัดแจ้ง เป็นของหยาบ

แต่ความเจริญกิติ หรือความเสื่อมกิติ
การเกิดกิติ การตายกิติ ของ“จิต-มโน-
วิญญาณ” คนทุกคนที่ไม่ได้เล่าเรียนศึกษา
คำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐิ
ย่อมไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงได้ง่ายๆ รู้ได้ยาก ไม่
ชัดแจ้ง เพราะลึกละเอียด ยิ่งกว่ามาก

ขนาดได้ยินได้ฟัง ได้เรียนรู้กันแท้ๆ
ยังเห็นแจ้งความเจริญกิติ หรือความเสื่อม
กิติ การเกิดกิติ การตายกิติ ของ“จิต-มโน-
วิญญาณ”ไม่ได้ง่าย ๆ กันเลย

คู่แรก ความเจริญ กับ ความเสื่อม ของ
ร่างกายภายนอก นับตั้งแต่“วัตถุทรัพย์สิน
เงินทอง”ของภายนอกที่ยึดถือเป็นของเรา
เป็นเรา ยึดแน่นยึดเหนี่ยวเท่าใดๆ ก็ยิ่ง
เป็น“ตัวเรา” เป็น“ของเรา”ยิ่ง ๆ เท่านั้น ๆ

ชาว“โลกีย์”ทั้งหลาย เชื้อกัน นับถือกัน
มีความรู้กันแค่ “ความเจริญ”คือ ตนยังมี
“สมบัติวัตถุ”มากเท่าไรๆ ก็ยิ่งหลงกันว่า
“เจริญสูงส่ง”เท่านั้น ๆ

ส่วน“ความเสื่อม”ทางโลกีย์นั้น ถือว่า
ยิ่งไม่มีสมบัติวัตถุ หรือสมบัติวัตถุน้อยลง ๆ
ไปสู่ความไม่มีเลย หรือหมดเนื้อหมดตัว ก็
ยิ่งถือว่าตกต่ำ ถือว่า“ไม่เจริญ” ชีวิตเสื่อม

ชาว“โลกีย์”จะเห็น“ความเจริญ”ว่า ตน
ต้องมีสมบัติวัตถุไว้เป็นของตนมาก ๆ ๆ ๆ

เท่าใดก็เจริญยิ่ง ๆ เท่านั้น ๆ คนอื่นจะขาด
แคลน จะเดือดร้อนอย่างไร ๆ ก็เป็นเรื่องของ
เขา วิชาของเขา เขาจะเห็นแต่แก่ตัวเอง

แต่ชาว“โลกุตร”ทั้งหลาย เชื้อกัน นับ
ถือกัน มีความรู้กันว่า สมบัติวัตถุ นั้น เป็น
แค่เครื่องใช้ตามความจำเป็นที่พอเหมาะ
พอดี ไม่ใช่เครื่องขี้บ่ง“ความเจริญ” ถ้ามีมาก
ก็เป็นภาระต้องรักษาดูแลระมัดระวัง หรือ
ตนกักตุนไว้ เศรษฐกิจฝืดเคือง แต่ถ้ามีน้อย
เกินไปก็ไม่พอจะใช้สอยสร้างสรรอย่างเป็น
ประโยชน์ที่ควรจะเป็นขึ้น

จึงต้องทำให้มี ให้เกิดขึ้นมาจนพอ
ตามควร เพียงพอสำหรับการสร้างสรรค์ใน
ตน ในสังคม ที่เหมาะแก่ภาระกิจ

แต่ถ้าไม่ทำงาน ก็ไม่มีผลอะไร
เกิด ก็เบา ก็ว่าง ก็อยู่เปล่า ๆ ไป ก็ไม่แปลก

จึงไม่เป็น“ผู้โต่งไปข้างเป็นคนจะมีแต่
อยู่เบา ๆ ว่าง ๆ” โดยไม่ดูบริบท ไม่ดูองค์
ประกอบของชีวิตตนกับสังคมที่ตนร่วมช่วย
กันสร้างสรร ใช้สอยอย่างพอเพียง

ศาสนาพุทธนั้น ต้องมีความรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงในความเป็น“ชาติ” และความเป็น“ภพ”

“ชาติ”นั้นคือ การเกิด นับตั้งแต่เริ่มมี
ลักษณะแห่งการก่อเกิดแรกสุด(อุบจยะ) แล้ว
ก็เชื่อมต่อการเกิดนั้นไป(สันตติ) เพิ่มลักษณะ
แห่งการเกิดขึ้นอีกด้วยการรู้สึก(เวทนา) และ
กำหนดหมายรู้ความรู้สึกนั้น ๆ(สัญญา) แล้วมี
การกำหนดหมายรู้จุดมุ่งหมาย(เจตนา)นั้น ๆ
ให้ออกว่า จุดมุ่งหมายนั้นมันมีจุดหมาย

ไปใน“อาการ”ใด เช่น มุ่งหมายให้“อาการ
ต้องการเสพรสีในสัมผัสภายนอก”(กามตัณหา)
เกิดกับตน หรือมุ่งหมายให้“อาการต้องการ
เสพรสีในภายใน”(ภวตัณหา)เกิดกับตน ซึ่ง
เป็น“อาการ”ของโลกียจิตสามัญปุถุชนทั้ง
หลาย ที่เป็นธรรมดาของการเป็นอยู่ปกติ

หรือมุ่งหมายให้“อาการต้องการเสพร
สีในความไม่มีภพ”(วิภวตัณหา)เกิดกับตน
ซึ่งเป็น“อาการ”ของโลกุตระจิตวิสามัญของ
ปุถุชน นั่นคือจิตมี“อาการ”ไม่สามัญของ
ตามที่ปุถุชนทั้งหลายเป็นกันมีกันเป็น
ธรรมดาปกติ เพราะจิตมี“อาการพิเศษ”
(มีคุณพิเศษ = อุตตริมนุสสรธรรม)แปลกแตกต่างไป
จาก“อาการของจิตปุถุชน”

หากสามารถทำจิต“อาการพิเศษนี้
ให้มันหยั่งลงในจิต”เรา(โลกันตี) และตาม
รู้ว่ามันมี“อาการ”อย่างไร ได้จริง ผู้นั้นคือ
ผู้มี“ปัญญา”สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “มโน
ปวิچار ๑๘”ที่เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ของ
คนชั้นโลกุตระภูมิ ซึ่งแตกต่างจาก“เคหสิต
เวทนา ๑๘”ที่เป็นธรรมดาของคนโลกิยภูมิ

ผู้มี“ปัญญา”จึงสามารถแยกแยะได้
อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่า “จิต-เจตสิก”ของตน
มันเป็นจิตของปุถุชนสามัญทั่วไปที่มีกิเลส
พาเกิดชื่อว่า“โลกิยจิต” หรือเป็น“จิตของ
อารยชน”ที่สามารถทำให้เกิดการลดกิเลส
ลงได้ไปตามลำดับ(นิพัตติ) กระทั่งสามารถ
ทำให้“การดับกิเลส”สำเร็จเด็ดขาดได้จริง
สำเร็จเป็นอรหัตผล(อภินิพัตติ)

ซึ่งจะเรียนรู้“ชาติ ๕”ทั้งหลาย ได้แก่
ชาติ-สัญญาชาติ-โลกันตี-นิพัตติ-อภินิพ
ัตติ โดยมีการสัมผัส(ผัสสะ)วิโมกข์ ๘ ด้วย
“กาย” จึงจะมีการทำใจในใจของตน(มนสิการ)
ให้เป็นให้มีให้สำเร็จขึ้นมาได้

“ภพ”คือ ตั้งแต่“จิต”เริ่มไหวเคลื่อน
ขึ้นมาจากอาการ“ว่าง ๆ”จาก“ความหวัง”ที่
จะมีจะเกิดเป็น“ภพ”ขึ้นมาในข้างหน้า(สาเปก
โฆ) หรือ“ไม่มีความหวัง”ใด ๆเลยในจิต ก็เริ่ม
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงเป็น“อุปจยะ”กันทีเดียว ซึ่ง
จะเป็น“ชาติ ๕” อย่างไม่อย่างหนึ่งใน ๕ นั้น ผู้
มี“ปัญญา”ก็สามารถแยกออก และสามารถ
ทำได้ ถูกต้องเป็น“สัมมาผล”

แต่เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ หรืออวิชชา
อยู่ ยังไม่รู้จักรักอาการของ“ชาติ ๕” และไม่รู้
“เหตุ”ที่ทำให้เกิด“ภพ”ว่า คืออะไร จึง“ทำ
เหตุ”นั้นด้วย“อวิชชา” “ภพ”จึงเกิดจึงมี
ขึ้น เพราะ“เหตุ”นั้น ๆ “ภพ”นั้นก็ขึ้น“วิบาก”
(ผล)ในจิตในอดีต เป็นของตน(เพราะความไม่รู้)

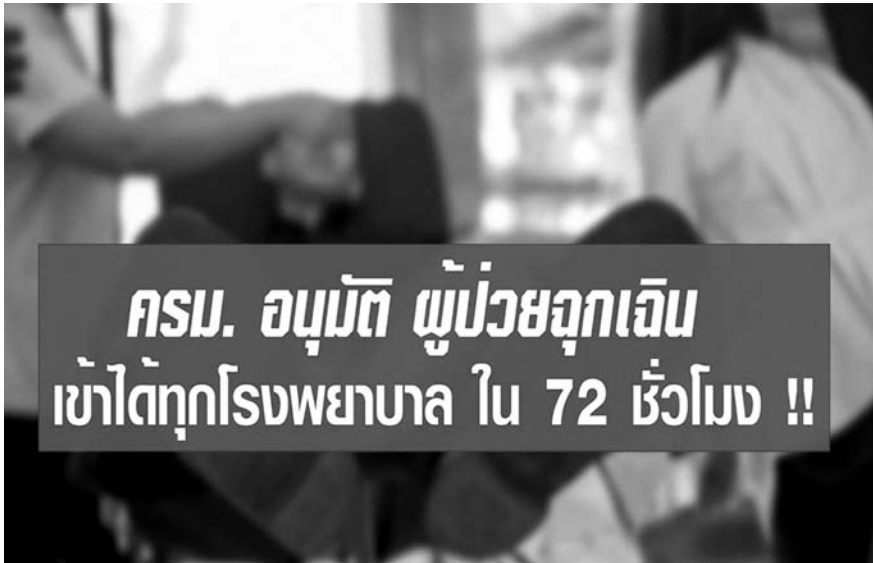
ธรรมดาสามัญไม่มีใครต้องการ“ภพ
นรก”แน่นอน และแน่นอนว่า จะไม่สร้าง
“ภพนรก”ให้ตนเด็ดขาด มีแต่ผู้ต้องการ
“ภพสวรรค์”ทั้งนั้น จะสร้างก็แต่“ภพสวรรค์”
กันทั้งนั้น ๆ แล้วก็ผลที่นั่นว่า“สวรรค์”ก็ดี
“นรก”ก็ดี มันล้วนคือความเป็น“ภพ”ทั้งสิ้น

“ภพ”จึงเกิดจึง“มี”ขึ้นในคนผู้“อวิชชา”
ตามจริง แต่เพราะ“ภพสวรรค์”คือ “ภพแก้”
ภพเท็จ(อลิเกะ) “ภพ”จึงเป็น“อุปาทาน”แท้ ๆ

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติหลักเกณฑ์
วิธีการและเงื่อนไขการกำหนดค่าใช้จ่าย
ในการดำเนินการส่งผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤต
ซึ่งช่วยให้ผู้เจ็บป่วยฉุกเฉินเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลทุกแห่ง
ไม่ว่าจะเป็นของรัฐและเอกชน ภายใน ๗๒ ชั่วโมง

**กรม. อนุทิน ผู้ป่วยฉุกเฉิน
เข้าได้ทุกโรงพยาบาล ใน 72 ชั่วโมง !!**

นโยบายโดนใจ

ขอชื่นชมนโยบายของรัฐบาลยุค คสช. ที่นำโดย พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ในฐานะหัวหน้า คสช. และเป็นนายกรัฐมนตรีในรัฐบาลยุคปัจจุบัน สามารถคืนความสุขให้แก่ประชาชนได้อีกเรื่องหนึ่ง

ซึ่งเรื่องนี้ก็คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่มากสำหรับชาวไทยทุกคน

จากการเปิดเผยของ นพ.ปิยะสกล สกลสัตยาทร มว.สาธารณสุข เมื่อวันที่ ๒๘ มี.ค.๖๐ ว่า วันนี้คณะรัฐมนตรี (ครม.) มีมติอนุมัติหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการกำหนดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการส่งผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤต ซึ่งช่วยให้ผู้เจ็บป่วยฉุกเฉินสามารถเข้ารับการรักษาได้ในโรงพยาบาลทุกแห่ง ไม่ว่าจะเป็นของรัฐและเอกชน ภายใน ๗๒ ชั่วโมง จากนั้นจึงจะส่งต่อไปยังโรงพยาบาลอื่นที่ผู้ป่วยมีสิทธิ์รักษาพยาบาลอยู่ต่อไป

นโยบายนี้โดนใจมาก ดูดีกว่าเอาเงินไปแจกเปล่า ๆ แล้วก็หมดไปอย่างน่าเสียดาย ในการกระตุ้นการบริโภคของประชาชน ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้เกิดความอยาก (ตัณหา) อันเป็นการเพิ่มทุกข์ หลงสุขมากขึ้น แล้วจะมาให้นโยบายประหยัด โดยให้ประชาชนลดความอยากลงในภายหลังก็เป็นเรื่องยากอย่างมาก แต่นโยบายนี้ดูจะเป็นการบำบัดทุกข์ บำรุงสุขให้แก่ประชาชนอย่างถูกทิศถูกทางมากกว่า

ก็ขอให้รัฐบาลช่วยประกาศใช้นโยบายนี้โดยเร็ว และให้โรงพยาบาลทุกแห่งดำเนินการตามนโยบายนี้ได้จริง ๆ ด้วย (มิใช่เป็นแค่นโยบายดี ๆ ที่มีแค่ตัวหนังสือในกระดาษ ดังเช่นรัฐบาลหลายชุดที่ผ่านมา)

ขอให้รัฐบาลที่บริหารแบบนี้อยู่นาน ๆ แคนนโยบายเรื่องนี้เรื่องเดียว ก็ช่วยให้ประชาชนสุขสันต์หน้าใจแล้วละ สาธุ ๓

สี่สั้น สี่ชีวิต

ทิม สมอ.

- ต่อจากฉบับที่ ๓๒๑

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”
มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙
โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมส
เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเฉลิมฉลอง
วาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี
เป็นฉบับเฉลิมฉลองพระราชสมภพ ๘๐ พรรษา
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ

(ขอบคุณภาพจากเฟซบุ๊ก สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติ)

คุณงามความดี ศิล และกฎระเบียบ

เรามักจะได้ยินพ่อแม่ ครูบาอาจารย์พูด หรือแม่แต่พระเจ้าอยู่หัวได้ตรัสเสมอว่า “จงเป็นคนดี จงอย่าทำในสิ่งที่ไม่ดี จงอย่ามีความโลภ จงทำงานให้หนักที่สุดและจงช่วยเหลือผู้อื่น” คำกล่าวทั้งหมดช่างไพเราะเพราะพริ้งและเป็นแรงบันดาลใจ ฉะนั้น ผู้คนจึงมักชอบฟังพระเทศน์ด้วยโวหารที่หยุดย้อย แม้กระทั่งคำตรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประหนึ่งว่าได้รับฟังคำพูดของผู้วิเศษ แต่วันต่อมาพวกเขากลับลืมสิ่งนั้นเสียทั้งหมด ซึ่งเราคงไม่อาจตำหนิพวกเขาได้

บางครั้งบางคราวเราต้องการบางสิ่งมากกว่าที่ควรจะเป็น และเราอาจตะกั้นเขาลักที่ ถ้าคนนั้นทำใจดำกับเรา เราจึงคิดว่าไม่มีประโยชน์ที่จะเป็นคนดี เพราะคนอื่นก็ไม่ได้เป็นคนดี และไม่ได้ให้ความยุติธรรมแก่เรา

หากท่านคิดเช่นนั้นก็ไม่ควรมีใครตำหนิท่านได้ เพราะนั่นเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เป็นการยากที่ใครจะทำตามคำแนะนำของคนอื่น ถ้าไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเลย นั่นแหละเป็นเหตุผล จงเป็นคนซื่อตรงต่องาน แม้ว่าอาจจะมีใครสักคนที่ประสงค์จะเดินตามผู้อื่นโดยไม่มีผลตอบแทน

ทั่วทุกมุมโลกเป็นเช่นเดียวกันหมด คริสต์ศาสนิกชนเข้าโบสถ์ฟังบาทหลวงเทศน์ด้วยถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ในพระคัมภีร์ จนผู้ฟังธรรมเคลิบเคลิ้มมีความรู้สึกที่ตัวเองเข้าใกล้สวรรค์ แต่ทันทีที่พวกเขา กลับถึงบ้าน และในวันรุ่งขึ้น เขาก็เริ่มทะเลาะเบาะแว้งกัน และเริ่มแข่งขันกันทางธุรกิจ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีความรู้สึกสบายใจที่ได้รับคำอวยพรจากบาทหลวงที่โบสถ์ แต่พวกเขาไม่ได้เรียนรู้หรือเข้าใจอะไรนอกจากการไปโบสถ์

เราจะเข้าสู่สิ่งสำคัญที่ขาดหายไป ได้แก่

ข้อพิสูจน์ ประสบการณ์และความเชื่อมั่นว่าควรจะต้องมีกฎในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง หรือดีกว่าที่จะไม่มีกฎระเบียบเลย เพราะเพียงเฉพาะคำพูดหรือทฤษฎีคงใช้ไม่ได้ผลและไม่สามารถแก้ปัญหาได้

ทั้งสองวัฒนธรรม คือ ตะวันตกและตะวันออก ผู้คนขาดเสาหลักที่สำคัญ ๒ ประการ ได้แก่ ๑. การปฏิบัติ วิธีการ และเครื่องมือเพื่อช่วยเราในการพัฒนา และถ่วงดุล สิ่งที่จะช่วยให้เราเกิดปัญญาเฉียบคม และฝึกจิตวิญญาณของเราในวิถีทางอันจะเป็นประโยชน์อย่างชัดเจน ซึ่งอย่างน้อยที่สุดจะทำให้ชีวิตเราดีขึ้น

ในประเทศไทย พวกเราต้องขอขอบคุณที่มีพุทธศาสนาซึ่งเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งจิตใจ แม้แต่พระเจ้าอยู่หัวก็ยังคงทรงปฏิบัติตาม นับว่าเราโชคดีมาก เพราะการปฏิบัติตามแนวของพุทธศาสนา ดังกล่าวนั้น การปฏิบัติสมาธิถือเป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์อย่างจริงจัง ๒. ประสบการณ์ โดยผมขอถามท่านว่า ถ้าหากจะมีใครสักคนรับประกันท่านอย่างเต็มที่ หรือท่านประสบด้วยตนเองว่า หากท่านใช้ชีวิตอย่างสมถะและซื่อสัตย์ ล้นตลิ่งในจิตใจ หรือแม้การได้รับความเคารพนับถือจากผู้อื่น จะเกิดขึ้นแก่ท่านอย่างแน่นอน ท่านจะดำเนินชีวิตตามแนวทางนั้นหรือไม่

ในเรื่องการทำสมาธิ ท่านอาจจะประหลาดใจเมื่อทราบว่า พระเจ้าอยู่หัวทรงใช้เวลามากเพื่อทรงปฏิบัติทำสมาธิตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ซึ่งบางครั้งหลายชั่วโมงต่อวัน การทรงทำสมาธินอกจากทำให้พระองค์มีพระพลานามัยทางพระหฤทัยสมบูรณ์แล้ว ยังทรงเพิ่มพูนคุณงามความดี และพลังอำนาจให้เกิดขึ้นอีกด้วย พระองค์ไม่เคยประสบกับภาวะของความเครียด หรือความไม่สมดุล แม้ในช่วงเวลาแห่งวิกฤติที่รุนแรง ซึ่งพระองค์ต้องตัดสินใจพระทัยลำบากยากเย็น พระอัจฉริยภาพดังกล่าวมีเพียงทำให้ข้าราชการเกิดความประทับใจในพระองค์เท่านั้น แต่ยังคงทรงเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเหล่านั้นมีกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ต่อไป

เมื่อท่านทราบว่าการทำสมาธิเป็นประจำ ยังประโยชน์ทางจิตให้แก่ท่านอย่างไรบ้าง ท่านก็ไม่ควรพลาดที่จะปฏิบัติเช่นนั้นวันละ ๑๕-๒๐ นาที ก็เพียงพอแล้ว แต่ขอให้ปฏิบัติเป็นประจำ (ผมสงสัยว่าเหตุใดโรงเรียนและวัดจึงไม่สอนการทำสมาธิให้แก่นักเรียนหรือประชาชนทั่วไป)

ในเรื่องของประสบการณ์กล่าวคือ ถ้าเราหลงกลวงหรือกล่าวเท็จแก่ผู้ใด เราจะต้องกระวนกระวายอยู่ตลอดเวลาว่า สิ่งที่เราหลงกลวงหรือกล่าวเท็จนั้นจะต้องปรากฏในเวลาใดเวลาหนึ่งถูกต้องหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ท่านลองคิดดูด้วยเหตุผลว่าเราจะสามารถมีจิตที่สงบในการทำงานหรือพักผ่อนได้อย่างไร หรือเราจะสามารถรู้หน้าที่ที่เราหลงกลวง หรือพูดเท็จกับเขาได้อย่างไร

หากเราเป็นผู้มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ หรือมีประสบการณ์ที่ดีโดยธรรมชาติแล้ว ปุถุชนอย่างเราจะต้องหลีกเลี่ยงการหลงกลวง นอกจากบุคคลนั้นจะมีสันดานชั่วช้าเลวทรามโดยธรรมชาติ

ดังที่ผมได้กล่าวแล้ว คำพูดก็เป็นเพียงคำพูด ดังนั้นจึงเป็นการดีกว่าที่เราควรจะมีกฎระเบียบ คือ กฎแห่งศีลธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติบนพื้นฐานแห่งความเข้าใจ และประสบการณ์ของเรา พระราชดำรัสและคำสั่งสอนของพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชตั้งอยู่บนพื้นฐานชีวิตจริงของพระองค์ จากการที่พระองค์ทรงมีความสังเกต และมีสายพระเนตรอันยาวไกล ซึ่งเราคงไม่สามารถหาคำพูดใดๆ มาพรรณนาเปรียบเทียบได้

มันเป็นเรื่องยากที่จะร่างสุนทรพจน์เพื่อแสดงต่อสาธารณชน แน่นนอนที่สุด ย่อมเป็นงานท้าทาย เพราะการแสดงสุนทรพจน์ต่อประชุมชน ซึ่งมีทั้งนักการเมืองผู้ปรารถนาชื่อเสียง และชาวนาซึ่งไม่สามารถอ่านออกเขียนได้มาร่วมฟังอยู่ด้วยนั้น ย่อมเป็นงานที่ย่างยากพอสมควร ถึงแม้จะเป็นคำแนะนำที่ง่าย เช่น จงเป็นคนดี จงเป็นคนซื่อสัตย์ อาจเป็นคำพูดที่สำคัญต่อนักการเมืองมากกว่าชาวนาเสียอีก

แม้เราจะไม่เข้าไปที่ผู้ประกอบการอาชีพทางการแพทย์ แต่ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นก็คือ บรรดาแพทย์มักคิดว่าจะทำอย่างไรให้เขาสามารถได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากคนไข้รายนี้ ก่อนที่เขาจะพบกับคนไข้รายต่อไป โลกนี้คงจะเป็นดินแดนที่น่าอยู่อย่างอัศจรรย์ ถ้าหากว่าบรรดาแพทย์ดังกล่าวจะมีความคิดว่า “ผมจะช่วยเหลือคนไข้ของผมได้มากที่สุดอย่างไร”

ทั้งนี้มิได้หมายความว่า แพทย์เหล่านั้นจะต้องทำงานโดยปราศจากสิ่งตอบแทน แต่ขอให้อึดเจตนาหลัก บางโอกาสแพทย์อาจได้รับค่าตอบแทนมากหรือน้อยกว่า แต่สิ่งที่เขาจะได้รับจากสังคมคือเกียรติยศและชื่อเสียง แทนที่จะเป็นความเกลียดชัง เขาจะทำให้ผู้คนได้รับความสุขแทนความทุกข์จากโรคที่รุมเร้า และแพทย์เหล่านั้นจะพบกับสันติสุขในชีวิต และมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ได้ช่วยเหลือคนบางคนที่กำลังจะสูญเสียบางสิ่งบางอย่าง

“แพทย์ที่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยจิตวิญญาณ ต่างก็ได้รับแรงบันดาลใจจากพระเจ้าอยู่หัวทั้งนั้น”

จะดีหรือไม่ถ้าจะมีการบรรจุหัวข้อนี้ในหลักสูตรของสำนักแพทย์ หรือมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เราไม่ควรพูดว่าสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ เราต้องทำได้ และเมื่อทำได้แล้ว โลกก็จะสรรเสริญประเทศไทย

ดังนั้น เราทุกคนจึงเลื่อมใสศรัทธาในคำแนะนำและคำสั่งสอนมากมายที่พระองค์ทรงพระราชทานให้แก่พวกเรา การมีศรัทธาเลื่อมใสอย่างหลับหูหลับตาจะไม่เกิดประโยชน์อันใดถ้าปราศจากการปฏิบัติ ถ้าเราทุกคนเลื่อมใส ศรัทธาในพระองค์อย่างแท้จริง เราต้องปฏิบัติตามในสิ่งที่พระองค์ทรงทำเป็นตัวอย่าง ซึ่งเราได้เห็นด้วยตัวเองแล้วว่าบังเกิดผลดียิ่ง ถ้าการสวมเสื้อสีเหลืองเป็นสัญลักษณ์แห่งการปฏิบัติตามพระองค์ท่าน ทุกประเทศก็จะหันมามอง และยกย่องทำที่ของคนไทย

ตัวอย่างเช่น เมื่อเราประจักษ์แล้วว่า รักแท้อยู่ที่การให้ หรือเราได้รับความเพลิดเพลิน มีความสุขจากการที่ได้ช่วยเหลือบุคคลอื่น แล้วทำไมเราจึงไม่ปฏิบัติในสิ่งดังกล่าวนั้น สร้าง “ความรัก” ที่เกิดขึ้นจากลัมพินธภาพให้ยิ่งใหญ่ แล้วแผ่ขยายออกไป

รางวัลที่ได้รับจากประสบการณ์ในการใช้ชีวิตตามแนวทางที่ซื่อตรงและซื่อสัตย์สุจริต จะเป็นอย่างยิ่งกว่ารางวัลใดๆ ทั้งสิ้น โดยธรรมชาติแล้ว เราจะไม่ย้อนกลับไปสู่สภาพและการดำเนินชีวิตแบบเดิมๆ อีก

นอกจากกฎระเบียบและศีลธรรมซึ่งกำหนดโดยผู้อื่นที่สามารถทำให้เป็นคนดีได้ คุณงามความดีที่พัฒนาตัวเราโดยธรรมชาติ ก็สามารถทำให้เราเป็นคนดีได้เช่นเดียวกัน การเทศน์ของพระสงฆ์ และพระราชดำรัสอันชาญฉลาดของพระเจ้าอยู่หัวที่กระตุ้นเตือนเราตลอดเวลา นั้น มีผลในทางบวก ช่วยหล่อเลี้ยงกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ประจำวัน และการดำเนินชีวิตของเรา เพียงแต่คำพูดนั้นจะไม่เกิดประโยชน์ใดๆ ถ้าไม่นำไปสู่การปฏิบัติจริง ดังนั้นการปฏิบัติและการพิสูจน์จึงถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

ถ้าหากผมจะอ้างคำสอนของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสว่า “จงอย่าเชื่อสิ่งใดเพียงเพราะว่าสิ่งนั้นได้รับการบอกกล่าวโดยบุคคลที่มีชื่อเสียง และจงอย่าเชื่อสิ่งใดเพียงเพราะสิ่งนั้นได้รับความเชื่อถือมาโดยตลอด หรือคนส่วนใหญ่เชื่อในสิ่งนั้น แม้แต่คำสอนของตถาคตเองก็จงอย่าเชื่ออย่างหลับหูหลับตา สิ่งที่ท่านค้นพบและได้รับ

ประสบการณ์ด้วยตัวท่านเองเท่านั้น คือสิ่งที่ท่านควรเชื่อ แล้วเรากำลังทำอะไรอยู่เล่า ทำไมไม่นำคำสอนของพระพุทธองค์มาใช้ในชีวิตประจำวัน และปฏิบัติให้เห็นด้วยตาของพระองค์ ในสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน ซึ่งเป็นข้อรับประกันและข้อพิสูจน์ที่ท่านกำลังมองหาอยู่ในตัวเองมิใช่หรือ

อวิชา

ในโลกมีบุคคลบางคนมั่งคั่งและมีอิทธิพล บางรายร่ำรวยมหาศาลบนหยาดเหงื่อและน้ำตาของผู้อื่นซึ่งสูญเสียบางสิ่งหรือถูกกระทำโดยไร้ความยุติธรรม หรือโดยความโหดร้ายป่าเถื่อน ผู้กระทำเหล่านี้แสวงหาเป็นว่า “มีทุกสิ่งทุกอย่าง” แต่เมื่อดูให้ถ่องแท้จะเห็นว่าพวกเขาไม่มีความสุข ไม่มีความปลอดภัยในชีวิตและมีศัตรูมาก แต่ก็มีบางคนร่ำรวยมั่งคั่งได้ด้วยวิธีที่มีเกียรติและซื่อสัตย์สุจริต ในขณะที่เดียวกันก็มีความสุขและความพึงพอใจที่ควรจะได้รับ บุคคลเหล่านี้จะมีความภูมิใจในเกียรติยศชื่อเสียง มีเพื่อนพ้องมากมาย มีอุปนิสัยที่ดีงาม และมักจะพยายามให้ความช่วยเหลือผู้อื่นที่ต้องการความช่วยเหลืออยู่เป็นนิจเท่าที่ผมสังเกต ปรากฏว่าบุคคลประเภทหลัง

ทุกคน มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นคือการไม่ยึดติดอยู่กับความร่ำรวยมั่งคั่งของตนเอง จะด้วยการศึกษาหรือการเห็นความทุกข์ของผู้อื่น หรือด้วยสายตาวายไกล และคุณลักษณะพิเศษของตนเอง ที่ทำให้บุคคลผู้ร่ำรวยมั่งคั่งเหล่านั้นตระหนักถึงความจริงที่ว่า การยึดติดในความร่ำรวยมั่งคั่งที่เป็นวัตถุนิยมนั้น ไม่ได้ทำให้เขาได้รับความสุขอย่างแท้จริง เขาระลึกและทราบเสมอว่า ความโลภและการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจนั้น เป็นกับดักความชั่วร้ายที่เขาพึงระมัดระวัง

ไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำอีก พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงอยู่เหนือสิ่งเหล่านี้ ทั้งปวง ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในคำสอนแห่งองค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้พระองค์ทรงมีพระหทัยที่พร้อมจะสละราชทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์เพื่อช่วยเหลือประเทศชาติ ซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้มีอำนาจที่พร้อมด้วยปัญญา ซึ่งเป็นคุณสมบัตินี้ประการหนึ่ง คือ บุคคลดังกล่าวจะเป็นผู้ฟังที่ดีและเป็นผู้สังเกตที่รอบคอบ

ท่านคิดว่าปัญญามาจากไหน ไม่มีใครเลยที่จะถือกำเนิดมาพร้อมด้วยปัญญา บุคคลที่ฉลาดปราดเปรื่องก็มีได้ฉลาดปราดเปรื่องโดยกำเนิด แต่เป็นเพราะเขาเป็นผู้ฟังที่รอบคอบ โดยข้อเท็จจริงแล้วบุคคลผู้หนึ่งสามารถเรียนรู้จากบุคคลใดก็ได้ แม้กระทั่งศัตรู ตรงกันข้าม คนที่อวดรู้หรือประสบความสำเร็จน้อยมักเสแสร้งว่าตนเองเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งความจริงแล้วเขาไม่ได้ฟังในสิ่งที่คนอื่นพูดเลย เรามักจะได้ยินบุคคลประเภทนี้พูดเสมอๆ ว่า “ฉันรู้แล้ว” รู้แล้วๆ และยังคงติดนิสัยชอบพูดสอ ด พูดขัดคอ และอวดภูมิของตนเองซึ่งมีอยู่อย่างจำกัด

ถ้าเราศึกษาเอกลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ แม้เพียงผิวเผิน เราจะพบว่า ขณะที่พระองค์ทรงรับฟังผู้หนึ่งผู้ใด พระองค์จะทรงมีพระทัยจดจ่อ มั่นคง และไม่ทรงปล่อยพระทัยไปตามอำเภอใจ เพื่อทรงแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินพระทัยสอ ด แทรกเข้ามา แต่ทรง

ซึมซับเพื่อให้ได้เนื้อหาสาระในข่าวสารอย่างเต็มที่ จะเห็นได้ว่าพระองค์ฟังพระทัยไปที่ผู้พูดเต็มเปี่ยม ๑๐๐% ไม่ว่าผู้พูดนั้นจะเป็นนักการเมือง หรือชาวไร่ชาวนาธรรมดา

จึงน่าสนใจและน่าศึกษาอย่างยิ่งที่บุรุษพระองค์หนึ่งผู้ชาญฉลาดและมีประสบการณ์อย่างสูง ทรงรับการศึกษาศึกษาจากสถาบันในระดับแนวหน้าจากสามประเทศ ทรงมีวิธีการอย่างไรในการพยายามศึกษาหาความรู้จากทุก ๆ คนที่ห้อมล้อมพระองค์ โดยที่พระองค์ทรงมีความอดกลั้นและเต็มพระทัยแจกเช่นนักศึกษาอื่น ๆ ทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากคนบางคนในยุคใหม่ ซึ่งมีอำนาจแต่ไร้ซึ่งปัญญา ที่ไม่ยอมรับว่ายังมีคนอื่น (โดยเฉพาะผู้ได้บังคับบัญชา) รู้ดีกว่าเขาเสียอีก บุคคลประเภทนี้จะเรียนรู้เฉพาะอย่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ทะนงตนว่ารู้มากมายประหนึ่งเป็นผู้ชำนาญการ รู้ทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า “ในโลกนี้มีโอสถสำหรับรักษาทุกโรค ยกเว้นโอสถใช้รักษาโรคอวิชชา เพราะอวิชชาไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ ดังนั้นเราจึงควรอยู่ให้ห่างจากผู้ที่มีอวิชชา”

โปรดอย่าเข้าใจผิด ผมไม่ได้พูดตลกและดัดลिनหรือดูถูกบุคคลดังกล่าวนั้น แต่ผมสงสารพวกเขาต่างหาก สาเหตุแห่งอวิชชานั้นมิใช่ว่าเขาไม่สามารถที่จะเรียนรู้ได้ แต่เขาไม่ต้องการที่จะเรียนรู้ต่างหาก ถ้าท่านพยายามที่จะชักนำให้เขาปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหรือศึกษาเล่าเรียน ท่านคงต้องเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ ความสำเร็จของพวกเขาหากจะมีคงเป็นชั่วระยะเวลาอันสั้น และถ้าหากมีสิ่งใดไม่ถูกไม่ควรเกิดขึ้น เขามักจะตำหนิผู้อื่น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ของพวกเราในเรื่องของการฟังอย่างมีสติรอบคอบ และด้วยจิตใจที่จดจ่อ มั่นคง ซึ่งเราสามารถเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ในเรื่องนี้กันอย่างจริงจัง พระราชจริยาวัตรของพระองค์ในเรื่องนี้ ถือได้ว่าเป็นปัญญาทางพระพุทธศาสนาที่กำลังมีบทบาทสำคัญยิ่ง.

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

“แม่่ว” บอกว่าเขาหยุดแล้ว เราจะหยุดสนใจเขาได้หรือยัง
 ตอบเลยว่า ยัง มีคดีที่เขาทำไว้ ยังไม่ได้ชำระสะสางค้างคาอยู่มาก
 หยุดไป บ้านเมืองจะได้อะไร
 นอกจากงดเว้นการบังคับใช้กฎหมายกับ “นักต้อรอง” มากบรึวาร์

การปรองดองในมุมมองของพระโพธิสัตว์

...สำหรับกระบวนการปรองดองที่จะเกิดขึ้นใน
 เร็ววันนี้ ผมขอให้ทุกฝ่ายโปรดตัดผมออกจากสมการ
 ไปได้เลยครับ ผมไม่ต้องการให้ใครมาเสนออะไรเพื่อ
 ช่วยตัวผม และในทางกลับกัน ผู้มีอำนาจก็ไม่ควร
 ใช้ข้อกนิหารและกระทำทุกวิถีทางเพื่อขจัดผมเพียงคน
 เดียว โดยไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรม และต้องไม่เลี้ยงใช้
 ความ “ขัดแย้ง” ให้ยืดเยื้อ เพื่อเป็นข้ออ้างที่จะอยู่ใน
 อำนาจต่อไป ดังเช่นที่หลายๆ คนรู้สึกได้อยู่ทุกวันนี้

.....ผมหยุดแล้วครับ ท่านละ เมื่อไหร่จะหยุด
 สักที อย่ารักชาติ รักสถาบันฯ เพียงแค่คำพูดกัน
 เลยครับ (วันที่ ๓๑ มี.ค. ๖๐ นายทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี
 โพสต์ข้อความทางเฟซบุ๊ก Thaksin Shinawatra)

โดยสรุป ไม่มีอะไรมากครับ แค่ “คนไกลบ้าน”
 ที่รื้อนรคนคนหนึ่ง ขึ้นเพลงท่อนแรกให้ “ลูกน้องร้อง
 ต่อ” โดยใช้ “บรรยากาศปรองดอง” เป็นตัวประกัน
 ส่วนที่ “แม่่ว” บอกว่าเขาหยุดแล้ว เราจะหยุดยุง
 หรือสนใจเขากันได้หรือยัง ตอบเลยว่า ยังครับ
 มีคดีที่เขาทำไว้ ยังไม่ได้ชำระสะสางค้างคาอยู่มาก

หยุดไป บ้านเมืองจะได้อะไร นอกจากงดเว้นการ
 บังคับใช้กฎหมายกับ “นักต้อรอง” มากบรึวาร์
 คนหนึ่ง!! (จิตรกร บุษบา น.ส.พ.แนวหน้า)

นักวิชาการเลือดแดงตีแผ่ธาตุแท้ชายทักษิณ

“สำหรับทักษิณมวลชนเลือดแดงเป็นเพียง
 เบี้ยในมือเอาไว้บลัฟ เอาไว้ต้อรองกับอีกฝ่าย
 และถ้าได้ดิล (ข้อตกลง) เหมาะๆ มีสิ่งแลกที่
 คุ่มค่าก็พร้อมที่จะโยนไปแลก เหมือนกับวิธี
 ต้อรองทางธุรกิจนั่นแหละ” ดร.พิชิต ลิขิตกิจ-
 สมบูรณ์ อาจารย์คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์ นักวิชาการเลือดแดงตีแผ่ธาตุแท้อดีต
 นายกานักโทษหนีคุกจนล่อนจ้อน พร้อมทั้งย้าว่า
 ปัญหาบ้านเมืองที่บอบช้ำอย่างแสนสาหัสตลอด
 ช่วงที่ผ่านมา นายทักษิณมีส่วนรับผิดชอบอย่าง
 สำคัญและปฏิเสธไม่ได้ วันนี้งไม่ใช่ก้าวข้ามทักษิณ
ด้วยการไม่พูดถึง แต่ต้องวิพากษ์นายทักษิณอย่าง
ตรงไปตรงมาเพื่อสรุปบทเรียนจึงจะเดินหน้าต่อไปได้
 และนักวิชาการเลือดแดงอย่าง สมศักดิ์ เจียมธีรสกุล

วิเคราะห์ ๒ บทบาทของทักษิณ ชินวัตร “**ซีลัมเหลวด้านบทบาทผู้นำขบวนการการเมืองระบบ โง่และไร้คุณธรรมที่สุด**” (เพชบุรีส่วนตัว “Somsak Jeamteerasakul” ระบุ)

แล้วการปรองดองในมุมมองของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายนั้นเป็นฉันท?

พระราชดำรัส ร.๙ เรื่อง... การปรองดอง

“สามัคคี หรือการปรองดองกัน ไม่ได้หมายความว่าคนหนึ่งพูดอย่างหนึ่ง คนอื่นต้องพูดเหมือนกันหมด ลงท้ายชีวิตก็ไม่มีความหมาย ต้องมีความแตกต่างกัน แต่ต้องทำงานให้สอดคล้องกัน แม้จะขัดกันบ้างก็ต้องสอดคล้องกัน” พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ๔๖.๓๖

“ความสามัคคีนั้น อาจหมายความถึงเห็นชอบเห็นพ้องกันโดยไม่แย้งกัน

ความจริงงานทุกอย่างหรือการอยู่เป็นสังคมย่อมต้องมีความขัดแย้งกัน ความคิดต่างกันซึ่งไม่เสียหาย แต่อยู่ที่จิตใจของเรา ถ้าเราใช้หลักวิชาและความปรองดองด้วยการใช้ปัญญา การแย้งต่าง ๆ ย่อมเป็นประโยชน์

หากมีรากฐานของความคิดอย่างเดียวกัน

รากฐานของความคิดนั้นคือ แต่ละคนจะต้องทำให้บ้านเมืองมีความเป็นปึกแผ่น”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่ผู้เข้าเฝ้าฯ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๑๗

ความปรองดองของไทยแก้ไขได้โดย....

“ความสามัคคีปรองดองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับความรักใคร่ เพื่อแม่ ช่วยเหลือกันฉันทปฏิบัติพี่น้อง ๒ ประการนี้ คือคุณลักษณะสำคัญของไทย ที่ช่วยให้ชาติบ้านเมืองอยู่รอดเป็นอิสระ และเจริญมั่นคงมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่ประชาชนชาวไทย เนื่องในวันขึ้นปีใหม่ ๒๕๓๒

ชีวิตที่ยอมพลี เพื่อความสามัคคีของคนในชาติ
คานธี

วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๑๙๔๗ อินเดียก็ฉลองอิสรภาพของตน แต่คานธีมองเห็นความแตกแยกระหว่างชาวฮินดูกับมุสลิม เขาถามเพื่อนของเขาว่า “เหตุใดคนเหล่านั้นจึงยินดี ข้าพเจ้ามองเห็นแต่เลือดนองแผ่นดิน”

การแบ่งแยกก่อให้เกิดการอพยพ การแบ่งฝ่ายทางศาสนานำมาซึ่งการทำลายชีวิตกัน

คานธีเริ่มอดอาหารประท้วง มีความโกรธแค้นมากในหมู่ผู้อพยพในตอนนั้น ผู้ที่เดินขบวนร้องว่า ‘คานธีจงลงนรก ปลอ่ยให้คานธีตายไป ให้เขาตายไป ไปลงนรกซะ’ พอวันที่ ๒ ก็เริ่มมีผู้คนที่คัดค้านฝ่ายแรก และวันที่ ๓ ฝ่ายคัดค้านเริ่มใหญ่ขึ้น และกลุ่มผู้ประท้วงต่อต้านคานธีก็เล็กลง วันที่ ๔ แนวโน้มยังเป็นเช่นนั้นต่อไป จนในที่สุดทั่วทั้งถนนนั้นก็ยังมีแต่ผู้เชียร์คานธี และ ๑ ลับดาห์ผ่านไป พวกมุสลิมก็สามารถจะเดินออกไปในท้องถนนของกรุงนิวเดลีได้อย่างปลอดภัย การอดอาหารประท้วงของคานธีช่วยชาวนิวเดลีเอาไว้ แต่ที่พรมแดนอินเดีย-ปากีสถาน สงครามกลางเมืองยังคงร้อนระอุ

คานธีออกจาริกเพื่อสันติภาพข้ามดินแดนซึ่งแตกแยกเพราะความเกลียดชัง เขาเดินเท้าเปล่าจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง อดทนต่อฝูงชนผู้โกรธแค้น มีการขว้างปาหนามเข้าใส่ทางเดิน คานธีจะตื่นขึ้นเวลาตีสี่ของทุกเช้าเพื่อต่อสู้กับคลื่นแห่งการนองเลือด เขาเดินทางต่อไปโดยไม่มีการคุ้มกัน เข้าไปในเขตที่สถานการณ์ล่อแหลมที่สุด ซึ่งได้มีการขว้างระเบิดเพื่อสังหารชีวิตของเขา คานธีได้กล่าวกับเพื่อนคนหนึ่งว่า **“ข้าพเจ้าอาจจะตายโดยน้ำมือของผู้ลอบสังหาร และถ้าเป็นเช่นนั้นให้จำไว้ว่า ข้าพเจ้ายอมรับลูกกระสุนนั้นอย่างกล้าหาญด้วยพระนามของพระเป็นเจ้า และเมื่อนั้นข้าพเจ้าจึงจะเชื่อว่าตนคือ มหาตมะอย่างแท้จริง”**

การประชุมสวดมนต์กลายเป็นวิธีปลดปล่อยของเขาทุกวัน และตำรวจขอว่าให้มีการค้นตัวผู้คน แต่คานธีว่า ...ไม่ พระเจ้าจะปกป้องฉัน ไม่ต้องค้นตัวใคร ปลดปล่อยเขาเข้ามา “หากมีการนองเลือด ปลดปล่อยให้เป็นเลือดของฉัน เพราะตนต้องการจะมีอยู่ชีวิตอย่างอิสระ หากพร้อมที่จะตายถ้าจำเป็น ก็ขอตายด้วยมือของพี่น้องของเขา”

ในที่สุดแผนลอบสังหารคานธีก็อุบัติขึ้น วันที่ ๓๐ มกราคม ๑๙๔๘ คานธีในวัย ๗๘ ปี เดินเข้าไปในที่ประชุมสวดประจำวัน ในสวนเวอริฮาทร์ กรุงนิวเดลี ท่ามกลางฝูงชนนั่นเอง ชายชาวฮินดูคนหนึ่ง ‘นาฮูราน กอลชี’ วัย ๓๖ ปี ก้าวออกมาถ่มลงครวระคานธี แล้วพูดว่า ‘ท่านมาสายสำหรับการสวด’ คานธีก็พูดว่า ‘ใช่ ฉันมาสายไป มาสายจริงๆ’ แล้วกอลชีชักปืนเล็กๆ ออกจากเสื้อเชิ้ตของเขาแล้วยิงปืนใส่คานธี ๓ นัด กระสุนเจาะทะลุท้องของมหาตมะ และอีกนัดหนึ่งที่หน้าอก เขาไม่แสดงถึงความประหลาดใจหรือความเจ็บปวด ขณะสุดท้ายก่อนความตายจะพรากเขาไป คานธีพนมมือในลักษณะสวดมนต์ แล้วพิมพ์คำว่า “ราม” พระผู้เป็นเจ้าในภาษาฮินดี จบชีวิตที่ผ่านความทุกข์ โศก และทั้งมรดกแห่งความคิดให้แก่คนรุ่นหลังพร้อมกับความเป็นอมตะของเรื่องราว

อินเดียทั้งประเทศคร่ำครวญนาน ๑๓ วัน ความเศร้าโศกและตื่นตระหนกจากการสังหารคานธีดึงอินเดียให้หลุดออกจากความบ้าคลั่ง ความรุนแรงยุติลงเพียงชั่วข้ามคืน ผู้คนนับล้านต่างหลั่งไหลมายังกรุงเดลี เพื่อให้ได้อยู่ใกล้เขา ตลอดทั้งคืนนั้นทุกคนต่างมาที่นี้ คลื่นมนุษย์พากันหลั่งไหลติดตามร่างของชายร่างเล็กคนนี้จนมาถึงลานเผาศพ ฝูงชนประมาณ ๓-๔ ล้านคนกลั่นละอันไม่อยู่

ทั้งหมดเพื่อให้เกียรติแก่ชายคนหนึ่ง ซึ่งไม่เคยมีตำแหน่งสำคัญในอินเดีย ชายซึ่งไม่ร่ำรวยและมีทรัพย์สินทั้งหมดไม่ถึง ๓ ดอลลาร์ การต่อสู้โดยไม่ใช้ความรุนแรงได้ปลดปล่อยอินเดียให้เป็นอิสระ อังการของคานธีได้รับการอัญเชิญโดยรถไฟขึ้นสามขบวนพิเศษ ไปยังชายฝั่งมหาสมุทรเพื่อไปรยลงบนคลื่น ที่พำนักสำหรับวิญญานซึ่งไม่เคยสูญเสียความศรัทธาต่อพระเป็นเจ้า หรือต่อมนุษย์เลย

ที่มา : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=zero00&month=02-2006&date=12&group=2&gblog=9>

ฝ่าวิกฤติด้วย “สังขะและเมตตาธรรม”

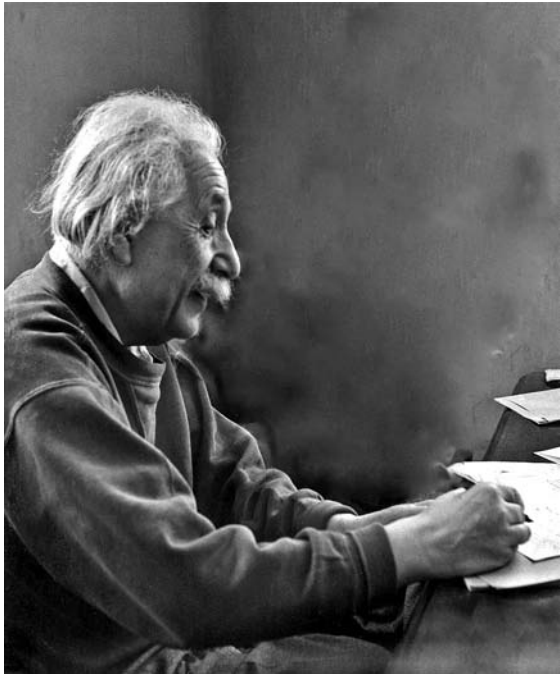
.....โดยส่วนตัวแล้วข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่าอินเดียยืนหยัดขึ้นต่อสู้กับความหายนะที่จะบังเกิดแก่โลกอันเนื่องมาจากการค้นพบระเบิดปรมาณู **“สังขะและเมตตาธรรม”** นั้นเป็นอาวุธที่มีความขลังและไม่เคยผิดพลาด ความผิดพลาดอยู่ที่ตัวเรา **ผู้ปฏิบัติ**

ข้าพเจ้าได้ประสบกับวิกฤตการณ์ในชีวิตมากพอสมควร แต่ครั้งนี้นับว่าเป็นวิกฤตร้ายแรงที่สุด (การฆ่าฟันกันเองในระหว่างชาวอินเดียที่เป็นฮินดูกับมุสลิม) แต่ข้าพเจ้าชอบเหตุการณ์ร้ายแรงเช่นนี้ เพราะข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้าใกล้พระผู้เป็นเจ้ายิ่งขึ้น แล้วยิ่งทำให้ข้าพเจ้าประจักษ์แจ้งในพระกรุณาธิคุณของพระองค์ท่านมากขึ้น

..... ณ บัดนี้บางสิ่งบางอย่างได้บอกข้าพเจ้าว่าเจ้าจะต้องยืนหยัดสู้กับโลกทั้งโลก แม้ว่าเจ้าจะต้องยืนหยัดอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายก็ตาม เจ้าจะต้อง

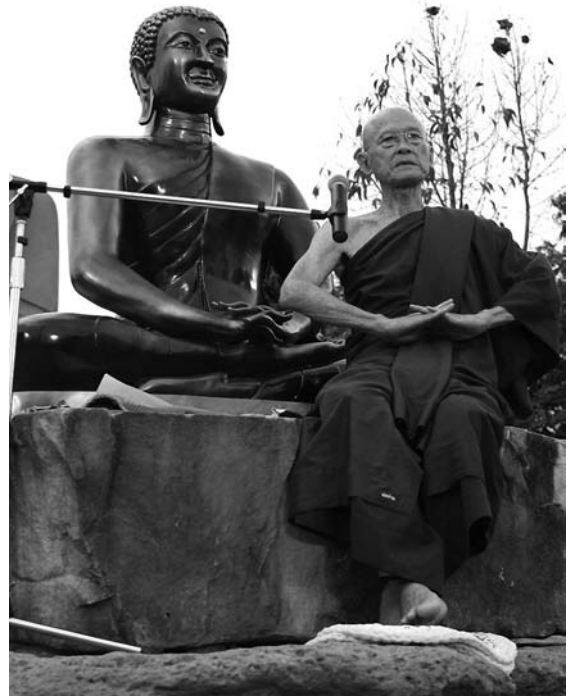
จับตามองใบหน้าของโลก แม้ว่าโลกจะมองเจ้าด้วย สายตาอันแดงก่ำไปด้วยเลือดก็ตาม เจ้าจะต้องไม่กลัว จงเชื่อมั่นในสิ่งน้อยกระจิริดในดวงใจของเจ้าที่พูด กับเจ้าว่า

จงสละเพื่อนฝูงลูกเมียและทุกสิ่งทุกอย่าง และจงยืนหยัดอยู่กับสิ่งที่เจ้าได้ต่อสู้มา และที่ เจ้าได้ยอมอุทิศชีวิตให้แล้ว (ลัจจะและเมตตาธรรม)

จดหมายชื่นชมจากอินเทอร์เน็ตถึงคานธี

อินเทอร์เน็ตได้เขียนจดหมายถึงคานธีฉบับหนึ่ง ซึ่งมีใจความว่า ท่านได้แสดงให้เห็นประจักษ์แจ้งว่า เราสามารถทำให้วิกฤตต่างๆ ยุติลงได้อย่างสำเร็จ โดยปราศจากการใช้มาตรการรุนแรง เราสามารถชนะผู้ที่ทำทุกวิถีทางเพื่อความรุนแรงโดยใช้วิธีที่ไม่รุนแรง ตัวอย่างของท่านจะกระตุ้นหรือดลใจ และรักษาให้มนุษยชาติยุติความขัดแย้งที่ใช้ความรุนแรง ด้วยการช่วยเหลือและร่วมมือกันในระบับนานาชาติเพื่อคงไว้ซึ่งสันติภาพของโลก ด้วยการแสดงออกของการอุทิศตน และการชื่นชมของฉัน ฉันหวังว่าจะได้มีโอกาสพบกับท่านตัวต่อตัว

การปรองดอง ในมุมมองของสมณะโพธิรักษ์

-เบื้องต้นของการปรองดอง.....

“สังคมประเทศไทยตอนนี้ อยู่ในภาวะที่ต้องการการปรองดอง การปรองดองเป็นความ ลึกซึ้งมาก ถ้าเอาเชื้อร้ายมาปรองดองด้วย เช่น ผู้ที่ถือด้านตั้งต้น มีอึดตาแรง เห็นแก่ตัว เห็นแก่ ได้สูง เอาเชื้อร้ายนี้มาร่วมไม่ได้ หากเข้ามาร่วม ก็พัง!”

ปรองดองเป็นเรื่องสังคมศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่.....

และอย่าได้เข้าใจผิดว่า การปรองดองคือ เรื่องที่เรียบง่าย เรียบร้อยหมดแล้ว พ่อครูเน้นย้ำ ว่า “เรื่องปรองดองเป็นเรื่องสังคมศาสตร์ที่ยิ่ง ใหญ่ มันมีความเป็นไปได้ แต่ต้องอยู่ในเงื่อนไข ความขัดแย้งอันพอเหมาะ การปรองดอง เป็นลัจจะของมนุษยชาติ คือให้อยู่อย่างอบอุ่น สบายใจ และธรรมชาติของมนุษย์ไม่มีอะไรไม่ ขัดแย้ง

“เพราะฉะนั้น สามัคคี จึงคือความขัดแย้งอันพอเหมาะ”

ความขัดแย้งเป็นการขัดเกลา หรือเป็นการขัดเพื่อที่จะให้เห็นมุมเห็นเหลี่ยม เห็นส่วนลัดต่างๆ ได้เด่นชัด ที่จะทำให้เกิดความรู้ ความฉลาด การขัดกันจะบอกเราว่า มันควรจะมีส่วนอะไรเพิ่มเติม หรือควรจะทำให้อะไรหายไป เมื่อมันยังไม่ลงตัวดีทีเดียว เรียกว่ายังขัดแย้งกันอยู่ แต่ทำให้เราเห็นมุมที่จะปรับปรุงแก้ไขให้มันเจริญๆ ถ้าหากไม่มีความขัดแย้ง ความเจริญไม่มี ขอยืนยันว่า ไม่มีความขัดแย้ง ความเจริญไม่มี”

และปรองดองจริงต้องทิ้งกิเลส!.....

และการปรองดองชั้นยอดของพุทธก็คือ “จริงๆ จะต้องปฏิบัติธรรม แล้วให้จิตใจลดความเห็นแก่ตัว ให้มาเห็นแก่ส่วนรวม ลดกิเลสจริงๆ จึงจะเกิดความปรองดองที่จริง เป็นการปรองดองกันด้วยสภาวะของจิตที่มีธรรมะ จะไปใช้อันอื่นใด อาตมาว่าไม่จริง มันกดข่ม แต่แน่นอนว่า หากไม่ได้จิตเป็นธรรมะ ก็จำเป็นต้องกดข่มไว้ก่อน ไม่ให้เอาแต่ใจตัวเอง แต่หากได้ปฏิบัติธรรมจนจิตใจลดความเห็นแก่ตัวได้จริงๆ จึงจะเกิดเจตนาที่จะปรองดอง เป็นความปรองดองที่เกิดจริง มันก็จะเป็นความจริงที่ทำให้

เกิดความกลมกลืน อยู่กันอย่างสันติ ที่แปลว่าราบรื่น เรียบร้อย ง่าย งาม “

บทสรุป มีข้อคิดดี ๆ ที่ส่งต่อ ๆ กันมาทางเน็ต ซึ่งไม่สามารถอ้างอิงแหล่งที่มาได้ (เพราะอ้างว่ามาจากเบื้องสูง) แต่เนื่องจากมีเนื้อหาที่สูงส่ง ควรแก่ความสามัคคีปรองดองของคนไทย ซึ่งเป็นพื้นฐานคติที่ปวงชนชาวไทยจะได้เจริญรอยตามพ่อหลวงที่ทรงจากเราไป

“...ไม่มีท่าน เราจะมานั่งทะเลาะกันเหมือนในอดีตไม่ได้ เพราะไม่มีใครที่จะมาห้ามเราได้ ไม่มีใครอีกแล้วที่เราจะเกรงใจ รับฟังเหมือนที่เคยรับฟังท่าน ถ้าทุกฝ่ายไม่คิดถึงข้อนี้ให้มาก ยังเอาแต่ความคิดตนเป็นใหญ่ ประเทศไทยที่เรารักยอมตกอยู่ในฐานะอันตราย เมื่อพ่อไม่อยู่แล้ว จงรักและถนอมน้ำใจกันให้มากกว่าที่ผ่านมา

พ่อเป็นผู้มีความเพียรจุดพระมหาชนก ท่านเป็นผู้ว่ายนํ้าข้ามมหาสมุทรโดยไม่เคยถามว่าเมื่อไหร่จะถึงฝั่ง ความคิดเช่นนี้ทำให้ท่านทำงานที่ยิ่งใหญ่ได้ ฝากถึงคนไทย อย่าทำงานด้วยดีด้นหาอย่าขับเคลื่อนชีวิตด้วยความอยากมีอยากได้ อยากเป็น อย่าให้อำนาจวัดตลิ่งตาจนไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี จงขับเคลื่อนชีวิตและการงานด้วยฉันทะ ความรัก ความเมตตา ด้วยประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์ เหมือนที่พ่อเคยทำให้เห็นเป็นตัวอย่าง” ☸

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๑

ท่านพุทธทาสภิกขุ กล่าวไว้นานแล้วว่า:
“ระบบกษัตริย์ ระบบสังคมนิยม ระบบเผด็จการ
ระบบคอมมิวนิสต์ หรือระบบประชาธิปไตย ต่างก็ดีหมด
หากมีศีลธรรมอยู่ภายใน แต่ระบบประชาธิปไตย
ที่ไร้ศีลธรรมนั้น ร้ายที่สุดยิ่งกว่าระบบใด
เพราะคนคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง
สามารถยื้อแย่งและกระทำต่อผู้อื่น
อย่างป่าเถื่อนที่สุด

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน ประชาธิปไตย (Democracy)

เบนจามิน อาร์. บาร์เบอร์ ศาสตราจารย์
ด้าน Civil Society ของมหาวิทยาลัยแมริแลนด์
สหรัฐฯ กล่าวว่า :

ประชาธิปไตยไม่ใช่ของขวัญที่สามารถหยิบยื่น
ให้ผู้ที่ไม่เต็มใจจะรับหรือไม่พร้อมที่จะใช้ ปัจจัยที่
สำคัญที่สุดของระบอบประชาธิปไตยคือความ
อดทนอดกลั้น มันเป็นเงื่อนไขของการพัฒนา
ระบอบนี้ ประชาธิปไตยต้องเติบโตจากภายใน
(inside-out) และจากล่างสู่บน (bottom-up) และ
นั่นทำให้มันต้องใช้เวลาในการพัฒนา ข้อสำคัญ
คือ **ต้องพัฒนาให้สอดคล้องกับความเชื่อ
วัฒนธรรมและประเพณี (ภูมิสังคม) ของแต่ละ
ประเทศ** ตัวอย่างเช่นประเทศสวีตเซอร์แลนด์
ให้ความสำคัญกับสิทธิเสรีภาพของชุมชนและ

สังคม แต่ชาวแองโกลอเมริกันยึดติดกับปัจเจก
และสิทธิเสรีภาพของบุคคล (ตัวใครตัวมัน)
สวีตเซอร์แลนด์ทำประชามติระดับชาติและระดับ
ท้องถิ่น หรือใช้ direct democracy ปีละสิบ ๆ ครั้ง
ในขณะที่สหรัฐฯใช้ประชาธิปไตยแบบตัวแทนหรือ
representative democracy อย่างเดียว”

ศาสตราจารย์เบนจามิน อาร์ บาร์เบอร์ สรุปว่า
“เมื่อกล่าวถึงประชาธิปไตยของตะวันตกต้องใช้คำ
democracies ที่เป็นพหูพจน์เพราะมีหลายรูปแบบ
(ตามภูมิสังคมของแต่ละประเทศ) “นักวิชาการวง”
ของไทยบางคนที่อ้างคำว่า “สากล” คงต้องเข้าใจ
ไว้ว่าในความสากลก็มีความหลากหลาย ข้อสำคัญ
ก็คือตลอด ๒๐๐ ปีที่ผ่านมา “สากล” คือ “สิ่ง” ที่
ฝรั่งสร้างขึ้นเพื่อครอบงำปัญญาให้ชาวโลกเดินตาม

“ข้าพเจ้าเป็นผู้นิยมลัทธิมาร์กซ์ เพราะลัทธินี้มีเป้าหมายทางจริยธรรม (สร้างความเท่าเทียม) ในขณะที่ระบบทุนนิยมสร้างแต่กำไร”

องค์ดาโล ลามะ
ผู้นำทางศาสนาของอียิปต์
พฤษภาคม ๒๐๑๐

อ้างอิง : William Blum, “America’s Deadliest Export : Democracy”, ๒๐๑๓

ไมเคิล โรห์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษซึ่งพำนักอยู่ในประเทศไทย (ถึงแก่กรรม) กล่าวว่า :
“ประชาธิปไตยของตะวันตกไม่มีกลไกให้ประชาชนใช้สำหรับกำจัดรัฐบาลเลย”

สาระสำคัญของประการหนึ่งของนักการเมืองและข้าราชการในระบอบประชาธิปไตยคือ “การมีมายาย” ในประเทศที่พัฒนาแล้ว “ผู้รับใช้ประชาชน” มักลาออกจากตำแหน่งเมื่อมีเรื่องอื้อฉาว อดีตประธานาธิบดีของเกาหลีใต้คนหนึ่งถึงกับกระโดดภูเขาฆ่าตัวตาย เพราะอับอายที่ภรรยาของเขาจับสินบน แต่ในประเทศที่ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” นักการเมืองที่มีระดับของศีลธรรมต่ำต่างถือคติ “ด้านได้ อายอด” พวกเขาจะพยายามซื้อหรือทำลายองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบและถ่วงดุล เช่น องค์กรกลางและศาลสถิตยุติธรรม แลพยายามแก้รัฐธรรมนูญหรือเขียนกฎหมายให้สอดคล้องกับผลประโยชน์ของตนด้วย

เฮนรี ไฮด์ สมาชิกวุฒิสภาอเมริกันจากพรรครีพับลิกัน กล่าวหลังสงครามเย็นสิ้นสุดเมื่อปี ๑๙๙๑ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ว่า:

“เราสามารถแก้ไขและได้ใช้ระบอบประชาธิปไตยเป็นอาวุธทำลายเสถียรภาพของศัตรูของเราตลอดมา และเราควรทำเช่นนั้นต่อไป”

พร้อมกับการผลักดันลัทธิตลาดเสรีหรือ “ทุนนิยมความบอย” ในระดับโลกเมื่อปี ๑๙๘๐ (พ.ศ. ๒๕๒๓)

ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ได้จัดตั้งองค์กร “National Endowment for Democracy-NED” ซึ่งได้เงินสนับสนุนจากบรรดานายทุนที่อยู่เบื้องหลังระบบ “ผู้ชนะได้หมด” (winner-take-all) ทั้งนี้เพื่อเผยแพร่ระบอบประชาธิปไตยไปพร้อม ๆ กับ

ลัทธิตลาดเสรีทั้ง ๆ ที่ทั้งสองระบบมีความขัดแย้งกันในขั้นพื้นฐาน ทุนนิยมเสรีเป็นระบบที่ใช้ “หนึ่งดอลลาร์ หนึ่งเสียง” ในขณะที่ระบอบประชาธิปไตยใช้ “หนึ่งคนหรือหนึ่งประเทศ หนึ่งเสียง”

ประเทศที่นำประชาธิปไตยไปใช้โดยที่ผู้บริหารประเทศและประชาชนไม่มีความรู้ความเข้าใจ ไม่มีจิตสำนึกสาธารณะ ไม่มีความรับผิดชอบและไม่มีความรับผิดชอบ ไม่มีสถาบันพื้นฐานรองรับ มักเกิดความขัดแย้งแตกแยก การบริหารไม่ต่อเนื่อง เปลี่ยนนโยบายบ่อย เกิดการเล่นพรรคเล่นพวกและการคอร์รัปชัน ประเทศขาดเสถียรภาพ ถูกแทรกแซงครอบงำและควบคุมโดยมหาอำนาจโดยเฉพาะสหรัฐฯ

ในเรื่องนี้ ไนอัล เฟอร์กูสัน ศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์สากลของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดกล่าวว่า “ในการสร้างจักรวรรดินิยมอเมริกันสหรัฐฯ แทนที่การยึดครองดินแดนและการบริหารอาณานิคมอย่างเป็นทางการแบบจักรวรรดิยุโรปในอดีต ด้วยการใช้พลังทางเศรษฐกิจและทางทหาร สถาปนารัฐบาลที่นิยมวิถีอเมริกันและบริหารประเทศแบบอเมริกัน”

ตลอดกว่า ๓๐ ปีที่ผ่านมา สหรัฐฯ สนับสนุนทั้งประชาธิปไตยและเผด็จการในประเทศต่างๆ ขึ้นอยู่กับระบบใดในประเทศใดจะเอื้อประโยชน์ให้สหรัฐฯ มากกว่ากัน ในปัจจุบัน สหรัฐฯ ยังสนับสนุนเผด็จการทั้งในแอฟริกา เอเชียกลางและตะวันตกกลาง

โทมัส คาโรเทอร์ ผู้ร่วมโครงการเผยแพร่ประชาธิปไตยของประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกนกล่าวว่า:

“สหรัฐฯ มุ่งสร้างประชาธิปไตยแบบ “top-

down” หรือบนสู่ล่าง โดยวางโครงสร้างของอำนาจไว้กับบริษัทข้ามชาติ (การปกครองโดยคนรวยหรือ plutocracy) และการทำทลายจากรูปแบบอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้”

เมื่อถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จากเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลก ๑๐๐ อันดับแรก บริษัทข้ามชาติครองตำแหน่งถึง ๕๓ อันดับ บริษัทดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นของตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐฯ บริษัทเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของตนรวมทั้งองค์กรระดับโลกเช่น ธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟและองค์การการค้าโลก แม้แต่กฎระเบียบในเรื่องการค้าเสรีก็ถูกร่างโดยสำนักงานกฎหมายของบริษัทข้ามชาติตะวันตก ผลก็คือ อธิปไตยของประเทศต่าง ๆ ถูกลดทอนและสิทธิในการตัดสินใจชะตากรรมของประชาชนถูกช่วงชิงไปโดย “ยักษ์ข้ามชาติ”

ด้วยเหตุนี้ คิสเซอร์ มาห์บูบานี อดีตเอกอัครราชทูตสิงคโปร์ประจำองค์การสหประชาชาติสองสมัยจึงกล่าวไว้ในหนังสือของเขาชื่อ “The New Asian Hemisphere, ๒๐๐๘” ว่า “ความเชื่อที่ว่า การครอบงำของตะวันตกสิ้นสุดลงเมื่อหมดยุคเล่าอาณานิคมและประเทศต่าง ๆ เป็นเอกราชและมีอิสระที่กำหนดชะตากรรมของตนเองนั้นผิดอย่างสิ้นเชิง ความจริงก็คือการครอบงำทางการเมือง เศรษฐกิจและวัฒนธรรมยังคงดำเนินอยู่”

การครอบงำทำโดยการใช้พลังนุ่ม (soft power) หรือไม่นวม ได้แก่ การศึกษา สื่อมวลชน สำนักงานวัฒนธรรม ฯลฯ และพลังแข็ง (hard power) หรือไม้แข็ง ได้แก่ กำลังทหาร

โรเบิร์ต ดี. แคลบบแลน นักวิชาการที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน กล่าวประณามสหรัฐฯ ว่า :

“ตั้งแต่หลังสงครามเย็น สหรัฐฯ ผิดพลาดอย่างยิ่งที่ส่งออกระบบประชาธิปไตยไปยังประเทศต่าง ๆ ที่ไม่มีปัจจัยที่จะประสบความสำเร็จในเรื่องประชาธิปไตย”

สหรัฐฯ ไม่ได้ผิดพลาด แต่สหรัฐฯ ส่งออกระบบประชาธิปไตยพร้อม ๆ กับลัทธิการค้าเสรีก็เพื่อทำลายเสถียรภาพของประเทศต่าง ๆ จะได้

ง่ายต่อการเข้าแทรกแซงครอบงำและหาประโยชน์ และนั่นทำให้โจเซฟ อี. สติกลิตส์ นักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกันผู้ได้รับรางวัลโนเบลถึงกับกล่าวว่า “ผมมั่นใจที่สุดว่าประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายไม่ใช่แต่ไม่ช่วยประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้น แต่กลับทำให้ชีวิตผู้คนในประเทศนั้นลำบากยากเข็ญขึ้นด้วย”

วิธีการหนึ่งของสหรัฐฯ คือการส่งองค์การเอกชน (ร้อยละ ๖๖ ของเอ็นจีโออเมริกันได้รับทุนจากรัฐบาล) ออกไปสร้างความขัดแย้งทางความคิดโดยเน้นหนักในเรื่องเสรีภาพ อิสรภาพ สิทธิมนุษยชน และความเป็นสากลมากกว่าความรักชาติวัฒนธรรมประเพณีและความรับผิดชอบต่อสังคม วิธีนี้ได้ผลดีกับ “นักวิชาการหลง” ที่นิยมพูดอย่างฝรั่งเขียนอย่างฝรั่งและคิดอย่างฝรั่ง โดยไม่สนใจความเหมาะสมทาง “ภูมิสังคม” ของตน อีกวิธีหนึ่งคือการสนับสนุนทางการเงินแก่สื่อมวลชนที่นิยมตะวันตกเพื่อการ “ควบคุมความคิด” (mind control) ของประชาชน (ในยุคสงครามเย็น ซีไอเอให้เงินสนับสนุนหนังสือพิมพ์หลายฉบับในญี่ปุ่นและประเทศอื่น ๆ)

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ประยุตโต) แห่งวัดญาณเวศกวัน จังหวัดนครปฐมกล่าวว่า :

“ประชาชนในระบอบประชาธิปไตยต้องถือธรรมเป็นใหญ่ ต้องนับถือนักการเมืองที่เป็นธรรมาธิบดี ไม่นับถือนักการเมืองที่ประจบสอพลอ”

ประชาชนต้องไม่นับถือและเลือกนักการเมืองที่ชื่อเสียง แจกสิ่งของ พาไปเที่ยว ให้ตำแหน่งให้งบประมาณเพื่อคะแนนนิยม สิ่งเหล่านี้ นักการเมืองทำเพื่อมอมเมาและปิดปากประชาชนเพื่อการ “ฉ้อราษฎร์บังหลวง” ของตน

ประเทศอาร์เจนตินาล่มสลายเพราะนักการเมืองโกงแล้วใช้เงินภาษีทำโครงการ “ประชานิยม” เพื่อปิดปากและครอบงำประชาชนจนเผชิญวิกฤตทางเศรษฐกิจและต้องขายกิจการของรัฐบาลให้ต่างชาติไปเกือบหมดเช่น ประปา ไฟฟ้า โทรศัพท น้ำมัน ที่ดินครึ่งประเทศและอื่น ๆ จนประเทศกลายเป็น “มรดกโลก” ต่างชาติปลดพนักงานหลายแสนคนและขึ้นค่าบริการเพื่อกำไรสูงสุด เกิดจลาจล

และการลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ คนรวยโอนเงินไปฝากในต่างประเทศเพราะค่าเงินอาร์เจนตินาลดลงเป็นพันๆ เปอร์เซ็นต์ กิจการของต่างชาติเข้าไปตั้งอยู่ทุกหัวมุมถนน อาร์เจนตินาต้องกู้เงินก้อนใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ต้องเปลี่ยนประธานาธิบดีถึง ๔ คนในเพียงสองเดือน ครูโรงเรียนใช้ “ธงชาติ” เช็ดโต๊ะและกล่าวว่า “ไม่มีประเทศอาร์เจนตินาเหลืออยู่แล้ว”

สำหรับประเทศไทย ประธานหอการค้าไทยเปิดเผยเมื่อเร็วๆ นี้ว่าการคอร์รัปชันในอดีตมีเพียงร้อยละ ๓-๔ เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณ แต่ในปัจจุบัน มีการเรียกผลประโยชน์สูงถึงร้อยละ ๓๐ ของงบประมาณหรือคิดเป็นเงินจำนวนหลายแสนล้านบาทต่อปี จากดัชนีการคอร์รัปชันที่จัดโดยองค์กรนิรโทษกรรมสากลหรือ Amnesty International ประเทศไทยไม่เคยได้คะแนนสูงกว่า ๓.๘ จากคะแนนเต็มสิบ เลยตลอดมาตั้งแต่เริ่มมีการทำดัชนี และมีแนวโน้มว่าจะเลวร้ายยิ่งขึ้น ข้อสำคัญก็คือยังมีการฉ้อราษฎร์บังหลวงมากขึ้นเท่าใดก็จะมีการทำประชานิยมมากขึ้นเท่านั้น

ท่านพุทธทาสภิกขุ กล่าวไว้นานแล้วว่า:

“ระบบกษัตริย์ ระบบสังคมนิยม ระบบเผด็จการ ระบบคอมมิวนิสต์ หรือระบบประชาธิปไตยต่างก็ดีหมดหากมีศีลธรรมอยู่ภายใน แต่ระบบ

ประชาธิปไตยที่ไร้ศีลธรรมนั้นร้ายที่สุดยิ่งกว่าระบบใด เพราะคนๆ หนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งสามารถยึดแย้งและกระทำต่อผู้อื่นอย่างป่าเถื่อนที่สุด อย่างนี้เรียกว่าประชาธิปไตยนายทุน ประชาธิปไตยมันเป็นระบบที่ครองโลก ถ้าระบบนี้มีมิติโลกก็จะมิดมิด แล้วมันก็กำลังมิดมิด ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นพื้นฐานก็เป็นประชาธิปไตยโกง เฟงหาของผู้อื่นมาเป็นของตน.... ในระบอบประชาธิปไตย ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่ ไม่ใช่ประชาชนเป็นใหญ่ เพราะประชาชนอาจบ้าบอก็ได้”

ในปัจจุบัน “นายทุนสามานย์” ของบางประเทศกำลังร่วมมือกับ “นายทุนโจร” ระดับโลกปล้นชิงความมั่งคั่งและทรัพยากรของประเทศตนผ่านลัทธิการค้าเสรีควบคู่กับระบอบ “ประชาธิปไตยโกง” ดังคำกล่าวของท่านพุทธทาสภิกขุ??

เขียน อธิระวิทย์ ศาสตราจารย์กิตติคุณของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ:

“ประเทศไทยใช้ระบอบ “ธนาธิปไตย” หรือระบบที่นักการเมืองใช้เงินซื้อ (ประชาชน/ผู้แทนฯ /ตำรวจ/อัยการ/ศาล ฯลฯ).....ระบอบประชาธิปไตยต้องการให้คนในชาติแก้ไขข้อพิพาทกันด้วยเหตุผล ไม่ใช่การข่มขู่เอาชนะกันด้วยกำลัง...ใครมีอำนาจ (เป็น/เสียงส่วนใหญ่ ฯลฯ) ฝ่ายนั้นย่อมเป็นผู้ชนะ แม้จะเป็นฝ่ายอธรรม ฉะนั้น คนไทยมีทางเลือกสามทางคือ ใช้สิทธิตามระบบธนาธิปไตย หรือออกไปใช้สิทธิไม่เลือกใคร (vote no) หนทางสุดท้ายคือไม่ออกไปใช้สิทธิ”

โดยสรุป ระบอบประชาธิปไตยเป็น “กระบวนกร” ดังที่กล่าวข้างต้น ไม่ใช่องค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งโดดๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ใช่ “การเลือกตั้ง” ดังที่นักการเมืองมักเอ่ยอ้างเพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตนเองในการใช้อำนาจอธิปไตยของประชาชนตามชอบใจ นักการเมืองซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนต้องทำเพื่อประชาชนและประเทศรวมทั้งต้องยอมรับการตรวจสอบและถ่วงดุล ไม่ใช่อำนาจตามอำเภอใจแต่ต้องฟังเสียงของประชาชนอย่างสม่ำเสมอ พวกเขาต้องมีจิตสำนึกสาธารณะและ

ปฏิบัติต่อประชาชนโดยเท่าเทียมกัน ไม่ปล้นอำนาจ อธิปไตยของประชาชนโดยใช้เงินซื้อและการมอมเมา อื่นๆ ต้องส่งเสริมให้ประชาชนพึ่งตนเองอย่างมีศักดิ์ศรี ไม่บิดเบือนหลอกลวงและฉ้อราษฎร์บังหลวง ฯลฯ

ข้อสำคัญก็คือประชาธิปไตยมีหลายรูปแบบ จึงควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับ “ภูมิสังคม” ของ แต่ละประเทศ อย่าหลงไหลและยึดติดกับรูปแบบหนึ่ง อย่างงมงายทั้ง ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับ สังคม วัฒนธรรมและประเพณีของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ควรคลั่งไคล้ในระบบนี้จนลืมนึกถึงพัฒนาองค์ประกอบอื่นที่จะทำให้ระบบนี้ประสบความสำเร็จเช่น พลังทางศิลปวัฒนธรรม ฐานะทาง เศรษฐกิจ จิตสำนึกของประชาชน การทำหน้าที่ ของสื่อมวลชน และนักวิชาการที่รู้เท่าทัน ฯลฯ

อีกข้อที่ควรคำนึงคือระบอบประชาธิปไตยเป็น เพียงระบอบหนึ่งในหลายระบอบ ที่ใช้ในการบริหาร ประเทศ ระบบนี้จะให้ผลดีหรือเลวขึ้นอยู่กับผู้ใช้ ระบบซึ่งได้แก่นักการเมืองและประชาชน **ระบอบ ประชาธิปไตยที่ถูกใช้อย่าง “ไร้ศีลธรรม” ก็จะเป็นระบอบที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ทั้งในระดับชาติและระดับโลก ดังคำกล่าวของท่าน พุทธทาสภิกขุที่ว่า “ถ้าระบบนี้มีดีมีด โลกก็จะมีดีมีด แล้วมันก็จะกำลังมีดีมีด เป็นประชาธิปไตยโกง เฟื่องฟูของผู้อื่นมาเป็นของตน”** ในระดับโลก ระบบประชาธิปไตย ถูกเผยแพร่เพื่อสร้างความ ไม่มั่นคงให้ประเทศต่างๆ เพื่อการเข้าแทรกแซง ครอบงำและหาประโยชน์ของมหาอำนาจ ใน ระดับประเทศประชาธิปไตยก็ถูกใช้เพื่อการเข้า ยึดอำนาจรัฐและหาประโยชน์ให้ตนเองและพรรค พวกอย่าง “ไร้ยางอาย” ฉะนั้น พลังทางศิลปวัฒนธรรม คือกุญแจไปสู่ความสำเร็จของการบริหารไม่ว่าการ บริหารนั้นจะเป็นในระบบใดก็ตาม

ในส่วน of ประชาชนซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ สำคัญยิ่งต่อความสำเร็จของระบอบประชาธิปไตย การขาดความรักชาติและการเห็นแก่ประโยชน์ ส่วนตัว การไม่รู้เท่าทัน การขาดจิตสำนึกสาธารณะ และขาดความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ

ในฐานะเจ้าของอำนาจอธิปไตย ย่อมเป็นการเปิด โอกาสให้นักการเมืองซึ่งเป็นเพียง “ลูกจ้างชั่วคราว” ฉวยโอกาสฉ้อราษฎร์บังหลวงและแม้แต่ขายชาติ

ท่านพุทธทาสภิกขุสรุปในเรื่องประชาธิปไตย ไว้ว่า “ประชาธิปไตยที่ว่าของประชาชน เพื่อ ประชาชน โดยประชาชนนั้น ใช้ได้เฉพาะประชาชน ที่มี “ธรรม” เท่านั้น ถ้าประชาชนไม่มีธรรม มันก็ กลายเป็น “ประชาธิปไตยตาย” ดังนั้น มันต้องหว่านพืช “ธรรม” ก่อนพืช “ประชาธิปไตย”

ท่านกล่าวตบท้ายว่า **“เสียงประชาชนไม่ใช่ เสียงสวรรค์เสมอไป อาจเป็นเสียงนรกก็ได้เมื่อ ไร้ศีลธรรม”.... การเลือกตั้งทุกตำแหน่งในสังคม โจรไม่ใช่ประชาธิปไตย ๒**

อ้างอิง

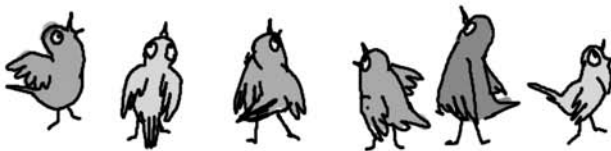
1. Al Gore, “Earth in the Balance”, Rodale, Inc., New York, ๒๐๐๖
2. Benjamin R. Barber, “Fear’s Empire :War, Terrorism and Democracy”, w.w. Norton & Company, Inc., New York, ๒๐๐๓
3. Charles Tilly, “Democracy”, Cambridge University Press, New York, ๒๐๐๗
4. David Beetham, “Democracy”, One World Publications, England, ๒๐๐๖
5. ผศ.ดร.จักร์ พันธุ์ชูเพชร “การเมืองการปกครอง”, Punch Group, ปทุมธานี, พ.ศ. ๒๕๕๑
6. Krishore Mahbubani, “The New Asian Hemisphere”, Perseus Group, New York, ๒๐๐๘
7. Paul Kuran, “A country is Not a Company,” Harvard Business School Publishing Corp., Business ๒๐๐๙
8. ท่านพุทธทาสภิกขุ, “ป่วย ๓ เดือน เกิด สมุดเล่มนี้”, สถาบันบันลือธรรม, พ.ศ. ๒๕๕๐
9. Noam Chomsky, “How the World Works”, Soft Skull Press, USA, ๒๐๑๑
10. Robert A. Dahl, “On Political Equality”, Yale University, USA, ๒๐๐๖

สุดท้ายตายเพราะ....เงิน!

ขอขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต

๑. เต่าตายเพราะอมเงินเหรียญเอาไว้เกือบพันเหรียญ (หนัก ๕ กิโลฯ)

ถ้าเอาเงินให้พระจะทำลายทั้งพระ
และพระศาสนาอย่างร้ายแรงนะจ๊ะ!

๒. ออกธุดงค์หาเงินสุดท้ายก็ตายเพราะเงิน

BEFORE

อสังการ งานสร้าง สุดทูล
เช่าเจ็ดเหมาลำเที่ยวทั่วดิน

AFTER

อภัยศ อุดสู งานเคร้า เหมาคอบคร้ว ทัวรคูก

โก่งแล้วได้อะไร??? = ได้กรรมโก่ง ๑๐๐%
หรือได้ทุจริตกาย-วาจา-ใจ
ซึ่งจะเป็นทรัพย์แท้ติดตัวไป
ทุกกับป์ทุกกัลป์

๓. ชินแลโซกุนรับดูดวง ดูชะตาชีวิตใคร ๆ ได้หมด ยกเว้นชะตาชีวิตตัวเอง

กกรบริหารบ้านเมืองแบบคนจน

ศาสตร์พระราช

การขาดทุนของเรา เป็นการได้กำไรของเรา

ความเจริญของประเทศต้องอาศัยความเจริญของการเกษตรเป็นสำคัญ

พระบรมราโชวาท ร.๙ ๙ ก.ค. ๒๕๐๙

๔. ไทยมีความทุกข์น้อยที่สุดในโลก และมีความสุขอันดับที่ ๒ ในอาเซียน และ
อันดับที่ ๔ ในเอเชียแปซิฟิก เพราะมีเศรษฐกิจพอเพียง ไม่เห็นแก่เงิน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

สมณะต่างมาจากตระกูลยากดีมีเงิน ชนชั้นสูงต่ำหลากหลาย
มาบวชอยู่เป็นหมู่สงฆ์ ท่านยอมเป็นตัวอย่างสุปฏิปันโน
นำพาพุทธบริษัทอุบาสิกอุบาสิกาตามอย่าง

สมาธิพุทธ สุดยอดต่าง อย่างลัทธิโศก

การเมืองเรื่องของคนสน(ธิ)

ปรากฏการณ์กองทัพธรรมเข้าร่วมชุมนุมต่อต้านรัฐบาลซีโกง โดยสงบสันตติงสาที่ผ่าน ๆ มา สาธุชนยอมมีตาเห็นงานการเมืองตัวอย่าง ซึ่งเราพาทำด้วยบริสุทธิ์ใจ เพื่อเสียสละต่อแผ่นดินให้เกิดประโยชน์สุขทั่วหน้า

ไม่ได้เข้าไปยื้อแย่งอำนาจผลประโยชน์อย่างนักการเมืองน้ำเน่าพาล่มจมจนน่าสาปส่ง

บ้านเมืองจะเจริญอยู่เย็นดี ต่อเมื่อธรรมะเป็นหลักนำการเมือง ไม่ใช่ปล่อยให้เสียสิ่งทั้งกระตังเรดใช้เงินเดินเข้าสภอย่างแล้ว ๆ มา จนพรรคทუნหนาคุยไม่ส่งเสาไฟให้เลือกตั้งก็ชนะ ปานนั้น

ถ้าใครยังแค้นนักการเมืองนาเบือเก่า ๆ ต้องเอาใจไว้มาใช้งานเดินหน้าประเทศต่อก็คงลงเขวนรกต่อไปเถอะพะยะคะ!

บ้านเมืองจะดีขึ้น ต่อเมื่อปฏิรูปคนนำสำเร็จมากพอ

อย่างยุคพลังธรรม นำโดยพลตรีจำลอง ศรีเมือง ตั้งต้นทำการเมืองท้องถิ่นได้เป็นผู้ว่า กทม. กรุงเทพฯ สะอาดจัดอะไร ๆ ดีขึ้นทันตาเห็น

พอก้าวกระโดดไปเป็นพรรคพลังธรรม ทำงานสภาวะดับชาติ ญาติธรรมจำต้องตกกระไดพลอยโจนไปด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่พร้อมเลยสักอย่าง จึงเป็นได้แค่ไม้ซีกบังอาจไปงัดไม้ซุง

พรรคพลังธรรมไม่ทันทำกรุงเทพฯ ให้เป็นแก่นแกนแน่นหนาสักสามสี่สมัยก่อนเพราะกรุงเทพฯ คือประเทศไทย พลังธรรมผงาดเร็วเกิน ถึงร่วงเร็วจบเห่ เพราะไม่รอสร้างคนจนเกิดหมู่ชนสนธิกำลังพลพรรคมากมวลดรองรับงานประเทศ

ใจเร็วด่วนพาพรรคพลังธรรมมุ่งเป้าการเมืองระดับชาติ แน่นนอน เกิดศัตรูลับที่ศรัทธาแตกดาวเด่นไม่ฟังแต่พลังธรรม นำพาดหางมาถึงสันตติงโศกเต็ม ๆ โทษฐานเป็นปรกาการใหญ่

พุทธสถานสันตติงโศกถึงโดนถล่มหวังให้ฆมดินถือเป็นเลี่ยนหนามขบถต่อศาสนจักรมหาเถรสมาคมด้วยฝีมือปราชญ์ใหญ่ จุดประกายกรณีสันตติงโศก

ตามรุมด้วยประกาศปกาสนียกรรม ห้ามพระคบบคำสมาคมด้วย กระทั่งพระโพธิรักษ์ถูกฟ้องโดยมหาเถรฯสั่งให้สึกแล้วไม่ยอมสึก ศาลพิพากษา

พระโพธิ์รักรษมิต คดีสิ้นสุด จำเลยยอมรับโทษ
คุมประพฤติสองปี

ก่อนปรองดอง ต้องขัดแย้งพอเหมาะ

เพื่อบ้านเมืองเรื่องของมหาชนต่าง ๆ นานา
งานการเมืองดั่งว่านี้ หนีไม่พ้นมันต้องขัดแย้งกัน
ก่อน เป็นธรรมดาของสัตว์เมือง จะต้องหาเรื่อง
ตกลงกันดี ๆ ให้จงได้ ขออย่าไปเอาอย่างสัตว์ป่า
ล่ากันดิบ นิสัยเถื่อน ๆ ก็แล้วกันนะจะพ้อจำ.....

ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน อีแค่ขัดแย้งทาง
การเมืองของพวกอาสาจะมารับใช้ประชาชน เสรีจ
แล้วไม่ทันไร ประเด็นขัดแย้งเกิดแรงร้าย กลายเป็น
ขัดแตก ทะเลาะวิวาทกระทั่งบาดหมาง สร้างศัตรู
คู่กัดก่อเวรเป็นตายไปข้างหนึ่ง ถึงนรกโนน...

เมื่อเกิดขัดแย้งแรงร้ายบานปลายอย่างที่
เป็นมาก่อนหน้านี้ กลายเป็นศึกสงครามกลางเมือง เกิด
กลางใจพระนคร สาธารณะมหาชนต่างรับรู้เห็นอยู่
โทนโท ใฝ่เป็นใฝ่....

บ้านเมืองยังมีข้อแสบ แน่นนอน จากข้อเท็จ
จริง ต้องว่ากันไปตามพยานประจักษ์หลักฐาน
ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ใครผิดน้อยผิดมาก ย่อม
แล้วแต่จะลงโทษานุโทษหนักเบา ไม่ใช่หาเรื่อง
พื้นผอยหาตะเข็บตรงไหนให้เมื่อยเปล่าดอก!

สำหรับกรณีขัดแย้งร้ายแรง ถึงฆ่าแกงยิง
ระเบิดเผาเมือง เป็นเรื่องจบที่ศาลยุติธรรม....

ฝ่ายพวกขัดแย้งทางการเมือง โดยสงบสันติ
อหิงสา สามารถยืนหยัดอดทน เสียสละ ยอมรับ
ผลกระทบพิการหรือตายศพแล้วศพเล่า กลับไม่มี
ตอบโต้ก่อเวรแข่งร้ายด้วยเลย

ใครเคยเห็นธรรมฤทธิ์ปาฏิหาริย์เห็นปานนี้
น่าบูชาขนาดไหนเนี่ย..คนทำร้ายผู้ไม่ต่อสู้อยู่ด้วย
ต้องละอายแก่ใจชั่วกัวัน มันใจ..

เวรไม่ระงับด้วยการจองเวรแต่ไหนแต่ไรมา
สติปัญญาจะแก่กล้า ไม่ขอจองเวรอะไรกับใคร ๆ
อยู่ที่น้ำใจศรัทธาพาเพียรฝึกฝนให้มากเมตตาธรรม

กองทัพธรรมนำญาติธรรมเข้าร่วมชุมนุม
ประท้วงอย่างสงบ ปราศจากอาวุธ เพื่อพลิกวิกฤต

เป็นโอกาส รับใช้บริการอาหารฟรี มีพยาบาล
เป็นกองพลากิจการ และกาชาด

เราทำหน้าที่พลเมืองดี ไม่ถือใครเป็นศัตรู
หมุ่มวมลมหาประชาชนศรัทธาเข้าเป็นขบวนการ
ประชาธิปไตยทรงพลังศักดิ์สิทธิ์ พิสูจน์ธรรมะยอม
ชนะอธรรม...

**ความบริสุทธิ์เท่านั้นจะชนะทุกสิ่งในโลก
ในที่สุด** นี่คือนิยามของพระครูสมณะโพธิ์รักรษ ฐานะ
ปุโรหิต ผู้นำชาวอโศก

สรุปแล้ว ปัญหาขัดแย้งทางการเมืองมันน่าจะ
ต้องแยกแยะให้ชัดก่อนว่า ถ้าขัดแย้งถึงฆ่าแกงยิง
แทงระเบิดเผา มันต้องเก็บเข้าคุกชังยาว จะมีทำ
อะไร มั่วคอยปรองดองด้วยทำไม!?

กับอีกพวกขัดแย้งโดยไร้อาวุธ สันติ อหิงสา
เสี่ยงชีวิตเป็นตายเพื่อชาติแท้ ๆ ตัวเขาจะได้อะไร
ก็เปล่า ใครเข้าใจดีแล้วจะมามั่วหาว่า เลวร้ายเท่า
ฝ่ายขัดแย้งอันธพาล จะใช้ได้หรือ....

จริงอยู่ รัฐบาลคงไม่อยากเห็นภาพประท้วง
ชุมนุมบนถนน จราจรไม่สะดวกบ้างอย่างไรแล้ว ๆ
ท่านก็ต้องฟังเสียงประชาชนดี ๆ หน่อย อย่าทำตัว
หน้าหนาเหมือนพวกโคตรโกงก่อน ๆ ก็แล้วกัน

ประชาธิปไตยต้องเปิดพื้นที่ให้เห็นต่าง แลก
เปลี่ยนสติปัญญา ทั้งในสภาและนอกสภา เพื่อ
หาข้อยุติอันน่าพึงพอใจโดยหมุ่มวมลควรปรองดอง
รู้รักสามัคคี

สารานิยธรรมนำปรองดอง

แม้ว่าคนไทยจักซาบซึ้งสุดแสนอาลัย
พระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ลักปานใด ถึงขนาด
ตื่นตัวพากันทำดีเพื่อพ่อยกใหญ่ จะให้ดีลึกซึ้ง
ถึงทวิคุณยิ่ง ๆ ขึ้น คือ คั้นหามรดกคุณพิเศษจาก
ตัวอย่างชีวิต พระราชดำรัสสอนคนไทยไว้ เพื่อเรา
จะเข้าใจปฏิบัติ เกิดศรัทธาธรรมเป็นล้นพ้น

ตั้งต้นจากเศรษฐกิจพอเพียง พระองค์ทรงให้พืงตน
จนพอเพียงตัวเองเหลือก็แจกจ่ายผลผลิตให้พวก
ใกล้ไกล ยังมีกำลังสามารถแจกจ่ายผลผลิตให้พวก
กินใช้ได้เท่าไร เท่ากับเป็นกำไรชีวิตเต็ม ๆ คือ พืงตน

จนให้คนอื่น ๆ ฟังฟังได้ด้วย

พ่อหลวงสอนให้เราเอาขาดทุน เป็นกำไร our loss is our gain แทนที่จะไปฟาดฟันล้างตบกินไล่พวกพ้องมาเข้ากระเป๋ากำไรของเรา ไม่รู้จักพออีกต่างหาก อันนี้คงหาคนใจถึงกล้าให้ได้ไม่ง่ายเลย

เศรษฐกิจพอเพียง ไม่ใช่เอาตัวเองรอดเท่านั้น มันต้องให้พอเพียงเพื่อหมู่คนละแวกบ้านไปด้วย พระโพธิสัตว์จิตกว้างเกื้อปानนี้เชียว

อุดมการณ์ยิ่งใหญ่เพื่อมนุษย์ดังกล่าว ชาวอโศกทุกชุมชนทำอยู่ตามพ่อครูนำพา สอดคล้องพ่อหลวงโดยไม่ต้องนัดหมาย พระโพธิสัตว์สององค์ สอนตรงกัน

นั่นคือท่านชี้ทางสว่างสวรรค์บนดิน แทนที่จะแข่งกันกอบโกยเอาเข้ามา แล้วต้องยื้อแย่งจนขัดแย้งไปถึงการเมือง ก็เรื่องเศรษฐกิจ

สู้หันมาหัดกล้าให้ ให้กันไปให้กันมา วิน ๆ ทั้งคู่ ผู้ให้ยอมเป็นที่รัก ใคร ๆ ก็ชอบใจ ลังคมหมู่นั้น ๆ ย่อมมั่นคงเศรษฐกิจถ้วนหน้า

เพราะแต่ละคนกักตุนไว้น้อย ส่วนเหลือกินกินใช้ส่วนตัว มันจะไหลไปกองรวมเป็นกองกลางสาธารณโภคี เรียกว่าจนส่วนตัว แต่รวยส่วนรวม คอมมิวนิสต์ต้องขีดซ้าย ตกถนนไปเลยมั้ง

เป็นอันว่า กระบวนการเศรษฐกิจพอเพียงตามในหลวงนำพา ท่านทรงให้ตั้งต้นด้วยเมตตา พระสูตรบ่งชี้ให้เมตตาในกายกรรม เมตตาในวจีกรรม และเมตตาในกายกรรม

เมื่อทำมาหากินด้วยเมตตา มากน้ำใจ กล้าให้เข้าแบบคนจน คือ สะสมน้อยนับว่าจนเม็ดเงิน แต่อีกด้านรวยสะพัด ชอบแจกจ่ายเจือจาน มันจะเอาที่ไหนมารวย

สาราณียธรรมสองข้อท้าย คีลสามัญญตา ทิฏฐิสามัญญตา ปรับตัวลดอัตตาเปลี่ยนแปลงตัวเอง ให้เสมอสมานสามัคคีอยู่ในทิศทางเดียวกับกระบวนการหมู่กลุ่ม

สาราณียธรรมนำทุกชีวิตให้เป็นหมู่วมลมิตรดี ลังคมสิ่งแวดล้อมดี เข้าเป้าหมายสูงสุดของสมาริ พุทธ พาดินฐึเบิกปาน อยู่ให้คนรัก จากไปให้คิดถึง จิงรู้รักสามัคคี มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างวิเศษ

ญาติธรรม ไม่ใช่พี่ มีใช้น้อง ต่างหากคนละถิ่นที่ ร้อยพ่อพันแม่ แต่กลับอยู่รวมหมู่กัน สมครสมานปรองดองยิ่งกว่าพี่น้องท้องไส้เป็นไหน ๆ

ทำนองเดียวกับสมณะ มาจากต่างตระกูล ยากดีมีจน ชนชั้นสูงต่ำหลากหลาย มาบวชอยู่เป็นหมู่สงฆ์ ท่านยอมเป็นตัวอย่างสุปฏิปันโน นำพาพุทธบริษัทอุบาลสกอุบาลิกตามอย่าง

ชาวพุทธจึงน่าจะตื่นรู้ประจักษ์แจ้ง สมาริพุทธ ลิมตา เลิกหลงหลับหูหลับตานั่งสมาธินอกพุทธ มัวแต่สะกดจิตนิ่ง ดึงสงบเข้าเจียบแบบฤาษีหนีโลก มันไม่ใช่

พุทธพจน์ ๗ เพล็ดผลระเบิดรัก

เมื่อลงมือปฏิบัติก่อเกิดระเบิดรัก ด้วยสาราณียธรรม ๖ เริ่มจากระเบิดสามลูกแรก คือ ปักหลักปลูกต้นเมตตาจิตในกายกรรม เมตตาจิตในวจีกรรม เมตตาจิตในมโนกรรมให้่องงามยั่งยืน เจริญชีวิตจิตวิญญาน เบิกบานตื่นรู้อยู่เสมอ

ชาวพุทธทั่วไปมักแผ่เมตตา ลัฟเพ ลัดตา อะเวรา โหนตุ สัตว์ทั้งหลายให้อยู่เป็นสุข ๆ เกิด ไม่ทันไร หันไปขัดเลือดเนื้อสัตว์หน้าตาเฉย แบบนี้ไม่ไหว

เมตตาจริงต้องต่อเนื่องครบเครื่อง ทั้งเรื่อง การงานก็มั่งคั่งและอาชีพ ดำเนินชีวิตทุกกิจกรรม ล้วนควรทำด้วยสัมมาสมาริ เช่น กลีกรปลูกผัก ทำนาไร่ ต้องทำด้วยใจรักแผ่นดิน ผืนน้ำ ธรรมชาติ ไม่มักง่ายใช้ยาฆ่าหญ้า ใส่สารพิษ คิดแต่เงินเป็นตัวตั้ง ใจอำมหิตไม่รู้ตัว มัวเมาซีโลกลงทางมิจฉาสมาริ

หรือเมื่อทำแบบคนจน ฟังตน ไม่ก่อหนี้ ทำเกษตรอินทรีย์ มีผลผลิตเหลือกิน แจกจ่ายขายถูกได้ แล้วพอราคาตกเพราะล้นตลาดก็ฉลาดสะพัด ไม่เสียดของ ไม่ต้องเอาทิ้ง ทำทุกสิ่งอันด้วยภูมิรู้ สัมมาทิฐิ นำสัมมาปฏิบัติในมรรคาสัมมาสมาริ

เข้าหลักลัทธิพอเพียง ช่วยเลี้ยงลังคมให้อุดม พิษผล ถูก ๆ ฟริ ๆ ได้เท่าใดยังเป็นสาธารณโภคีอันวิเศษ

กระบวนการกลุ่มซึ่งผนึกกำลังรวมตัวบ่มเพาะ ลังเคราะห์ด้วยเมตตาเป็นต้น จนเกิดสาธารณโภคี ย่อมมีผลพวง สร้างสรรจรรโลงคนให้จิตวิญญาน

ยกระดับเจริญขึ้น (สมาธิ) เพิ่มพูนคุณธรรม
สำคัญ (สปค.สอ.ขอ.) ได้แก่ สาราณียะ (ระลึก
ถึงกัน) ปิยภรณ์ (รักกัน) คุรุภรณ์ (เคารพกัน)
สังคหะ (เกื้อกูลกัน) อวิวาทะ (ไม่วิวาทกัน) สามัคคิยะ
(พร้อมเพรียงกัน) สุตท่าย เอภิกวาระ (เป็น
น้ำหนึ่งใจเดียวกัน)

สมาธิพุทธพาทหุดพันอวิชชาอัตตภา

ปฏิบัติท้าวอโคกนำพาประกาศชวนปฏิบัติ
โดยสมณะโพธิรักษ์มานาน ๔๗ ปีจนจะเข้ารอบ
ขวบปีที่ ๔๘ ท่านแสดงภูมิตื่นรู้ ประจักษ์แจ้ง
มรรคผลโลกุตระพร้อมกันมาในฐานะเป็นพระ
โพธิสัตว์เพื่อทำหน้าที่สืบต่ออายุพุทธศาสนา ซึ่ง
เสื่อมทรุดจวนเจียนจะขาดเชื้อสายเต็มทน

สาธุชนสมควรด่วนเรื่องมลายก่อนพิสูจน์ และ
ไม่บังควรด่วนชิงกวาดทิ้ง แล้วจะจริงเท็จอย่างไร
รีเปล่า มันนำเปิดตาหูฟังบ้างปะไร

อย่างสมาธิพุทธลืมนตาอันพระพุทธเจ้าทรง
ตรัสรู้ ผู้คนเหมือนไม่ประสาว่าเป็นจริงทำได้อยู่
เพราะเห็นสำนักไหน ๆ ต่างพานั่งนิ่งหลับหูหลับตา
สะกดจิตแทบทั้งนั้น ไม่มีดอกที่จะฉลาดสักตักกิเลส
ทุกกาลเทศะ ตั้งแต่ตื่นถึงหลับ

เรื่องของสมาธิ เลยกลับไปทำแบบฤๅษี
เหมือนเดิมก่อนหน้าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ คือ ถอย
ไปหาภูมิเก่ารู้กันดีดาษตื่นสากล ฟอครูชี้ชัดให้ฟัง

แม้ว่าจะมีสมาธิลืมนตา ฝึกสติชีวิตประจำวัน
ไม่ทันเป็นสติสัมโพชฌงค์ที่ย่างก้าวเข้าทางมรรค
องค์แปดเต็มตัว อย่างเก่งเป็นแค่สมณะลืมนตา
กดข่มผลมตรรกะ ในสถานการณ์เบา ๆ อยู่เจียบ ๆ
สบาย ๆ ไม่เอาภาระงานการยุ่งเหยิงอะไรเทือกนั้น

ในขณะที่อโคกพาไปจุ่นจ้านการเมือง เพื่อ
หน้าที่พลเมือง ช่วยนำเสนอการเมืองน้ำดีมิติใหม่
จะประจักษ์ด้วยสงบสันตือหิงสา ต้องพาสมาธิ
ติดใจกายทุกสถานการณ์ เสี่ยงระเบิดสนามรบ
กลางกรุงปานนั้น

นั่นคือการบำเพ็ญประโยชน์ตน มุ่งหลุดพ้นโดยงด
เว้นบาปเวรกรรม ทำแต่กุศล ให้เกิดผลชำระจิต อิสระ
จากกิเลสตัณหาตามโอวาทปาฏิโมกข์ ควรทำพร้อมกัน

ประโยชน์สังคม ตามอุดมคติสมณะโพธิรักษ์นั่นเอง

อโคกจึงตั้งหลักเดินตามอรหันต์ พร้อมฝึกงาน
โพธิสัตว์ไปด้วย เดินหน้าจากเถรวาทต่อยอดมหายาน
ไปในตัวเสร็จ

ประเด็นสมาธิพุทธถึงซับซ้อนลึกซึ้ง ไม่ใช่แค่
สะกดจิต เพ่งกลืน เป็นการ meditation เด็ก ๆ
แต่เป็น concentration ในกระบวนการชีวิตชำระจิต
บริสุทธิ์จากจุดกระทบผัสสะเกิดอารมณ์รับรู้เวทนา
สอง อันต้องมีปฏิกริยาเท่าทันต่อเคล็ดเวทนา
เพื่อจัดเข้าเป้าเนกขัมมลิตเวทนา อันคือ สัญญา-
เวทียตนิโรธ ในแต่ละเหตุปัจจัยโดยลำดับ

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะทำอะไร ที่ไหน อย่างไร
เมื่อไหร่ กับใคร เรื่องใหญ่ย่อยกระจัดจายรัดจำต้อง
ไม่ประมาทขาดสติ มีศีลสังวร สังเคราะห์ด้วย
ปัญญา แจ่มแจ้งบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์จำเป็น
หรือเพื่อผลาญพราตตามค่านิยมไร้สาระ

อาศัยศีลเคร่งเข้ม ควบคุมปัญญาพาสังเคราะห์ ยก
ระดับจิตสูงส่งดีขึ้น ขนาดสะอาดสว่างสงบกายวาจา
ใจ ถึงนับเป็นสมาธิพุทธของผู้ตื่นรู้เบิกบานอยู่เสมอ ๆ

ทุกปัญหาชีวิตเกิดจากตัณหา พาประมาท
หลุดขาดสติสัมปชัญญะ ไม่สามารถควบคุมภายใน
ตัวเอง จำเป็นต้องเพิ่มภูมิคุ้มกัน ฟังฟังมวลหมู่
มิตรดี สหายดี สิ่งแวดล้อมดี พร้อมกับฟังตน สังสม
บ่มเพาะอินทรีย์พละให้แก่กล้ายิ่ง ๆ

สรุป ปัญหาขัดแย้งทางการเมือง จนเป็นเรื่อง
กังวล หวาดระแวงไม่จบชักที่

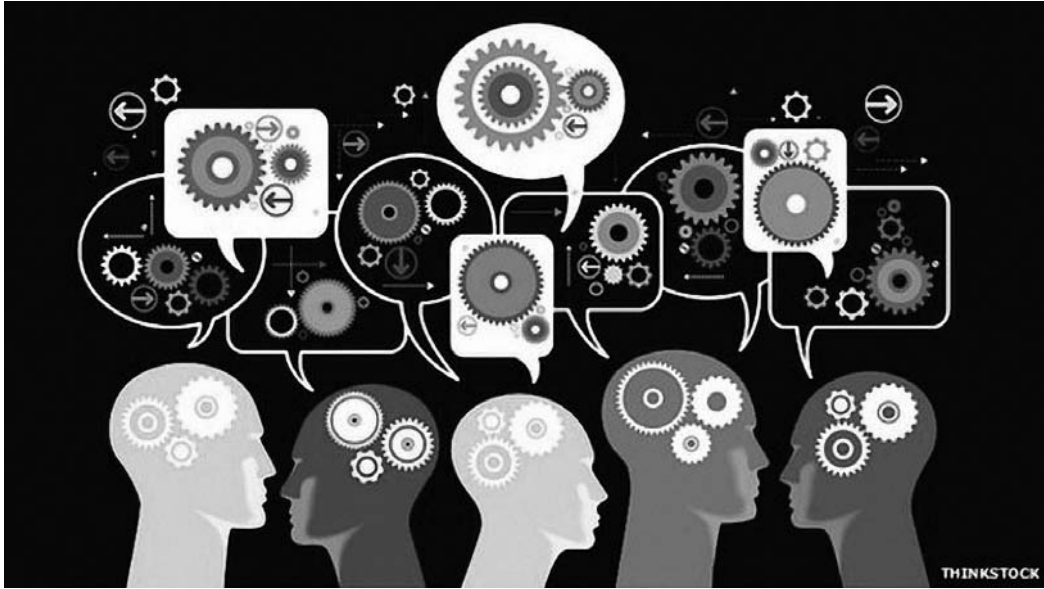
**ขอตอกย้ำซ้ำอีกหน มันต้องแยก ใคร
ขัดแย้งจนแตกหักคอขาดบาดตาย ทหาร
ตำรวจมีไว้ปราบก็เรียบร้อย**

**ข้างขัดแย้งพอเหมาะ จำเพาะต้องมีให้
ออกกำลังปากคอบ้างอย่างในสภา จะเป็นไรไป
ใครแหลมเกินนั้น มันต้องจัดหนักให้เลย**

**ตามข่าว ทหารจะทำสัญญาประชาคม ๓๘ พรรค
ขออย่าให้เป็นเสือกระดาษ จะสามารถปรองดองต้อง
แจกระเบิดรัก สาราณียธรรม ๖ ไว้ปกป้องรักษาพุทธ
พจน์ ๗ จักสำเร็จตามพระพุทธเจ้าทรงสอนแน่นอน
ผู้น้อยว่าจั้น...**

- ละวางความคิดของตน
ทำตามความคิดของเพื่อน
ร่วมมือรวมใจปรองดอง
หลอมเป็นใจดวงเดียว.

ปรองดองด้วยวิธีใด?

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จพุทธดำเนินไปยังป่าจینวังสหายวัน ทรงแหวะที่สวนป่าแห่งนั้นเพียงลำพังพระองค์เดียว

สมัยนั่นเอง พระอนุรุทธะ พระนันทิยะ และ พระกิมพิละ ทั้งสามสหายได้พักอาศัยกันอยู่ที่ป่าจินวังสหายวัน

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาถึงสวนป่านี้แล้ว คนเฝ้าสวนได้พูดห้ามปรามพระองค์ว่า

“ข้าแต่สมณะ ขอท่านโปรดอย่าได้เข้ามาในสวนนี้ เพราะข้างในสวนก็มีสมณะอยู่แล้ว ๓ รูป ซึ่งต่างก็กำลังมุ่งบำเพ็ญประโยชน์ของตนอยู่ ท่านอย่าได้ทำความไม่สงบแก่สมณะพวกนั้นเลย”

ขณะนั้นพระอนุรุทธะได้ยินเสียงของคนเฝ้าสวน จึงออกมาดู พอได้เห็นเป็นพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ได้กล่าวกับคนเฝ้าสวน

“นี่แน่ะท่านผู้รักษาป่า อย่าได้ห้ามพระผู้มีพระภาคเจ้าเลย พระองค์ทรงเป็นศาสดาของพวกเราเอง”

แล้วพระอนุรุทธะก็รีบไปแจ้งแก่พระนันทิยะกับพระกิมพิละในทันที

“จงรีบออกไปกันเถิด จงรีบออกไปกันเถิด พระผู้มีพระภาคเจ้าศาสดาของพวกเราได้เสด็จมาถึงที่นี่แล้ว”

ทั้งสามจึงรีบออกไปรับเสด็จโดยพร้อมเพรียงกัน โดยสมณะรูปที่หนึ่งตรงเข้ารับบาตรและจีวรของพระผู้มีพระภาคเจ้า รูปที่สองปูอาสนะ(ที่นั่ง)ถวาย แล้วรูปที่สามก็ตั้งน้ำล้างพระบาท ตั้งรองพระบาท กระเบื้องเช็ดพระบาท

ครั้งพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับบนอาสนะที่ปูไว้ ได้ล้างพระบาทและเช็ดพระบาทเรียบร้อยแล้ว พวกสมณะทั้งสามก็พากันถวายบังคมพระศาสดา

นั่งเฝ้าอยู่ ณ ที่อันควรแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ตรัสถาม

“อนรุทธะ พวกเธอยังพอทนได้หรือไม่ ยังพอทำให้อัตภาพ(ร่างกาย)นี้เป็นไปได้หรือไม่ ยากลำบากในอาหารบิณฑบาตหรือไม่”

“พวกข้าพระพุทธเจ้า ยังพอทนได้ต้อย ยังพอทำให้อัตภาพนี้เป็นไปได้ด้วยดี ไม่ยากลำบากในอาหารบิณฑบาตเลย พระพุทธเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับอย่างนั้นแล้ว ตรัสถามอีกว่า

“ก็แล้วพวกเธอยังพร้อมเพรียงกัน ยังปรองดองกัน ไม่วิวาทกัน เป็นดุน้ำนมสดกับน้ำได้มองดูกันด้วยดวงตาอันเป็นที่รักอยู่หรือไม่”

“พวกข้าพระองค์ทั้งสาม ยังพร้อมเพรียงกัน ยังปรองดองกัน ไม่วิวาทกัน เป็นดุน้ำนมสดกับน้ำ ได้มองดูกันด้วยดวงตาอันเป็นที่รักอยู่โดยส่วนเดียว พระพุทธเจ้าข้า”

“ดูก่อนอนรุทธะ พวกเธอพร้อมเพรียงกัน ปรองดองกัน ไม่วิวาทกัน เป็นดุน้ำนมสดกับน้ำ ได้มองดูกันด้วยดวงตาอันเป็นที่รักอยู่นั้น ด้วยวิธีอย่างไรเล่า”

“ในข้อนี้ ข้าพระองค์มีความคิดอย่างนี้ว่า เป็นลาภของเราหนอ เราได้ดีแล้วหนอ ที่เราได้อยู่ร่วมกับเพื่อนสหพรหมจารี(เพื่อนผู้ประพฤติธรรมอันประเสริฐร่วมกัน)เห็นปานนี้

ข้าพระองค์จึงได้เข้าไปตั้งเมตตาทกกรรม(การช่วยเหลือทางกาย) เมตตาวจกรรม(การช่วยเหลือทางวาจา) เมตตามโนกรรม(การช่วยเหลือทางจิตใจ)แก่เพื่อนทั้งหลายนั้น ทั้งในที่แจ้งและที่ลับ

โดยข้าพระองค์มีความคิดอย่างนี้ว่า **ทำไฉนหนอเราจึงจะวางจิต(ความคิด)ของตน ให้เป็นไปตามอำนาจจิต(ความคิด)ของเพื่อนๆเท่านั้น** คิดดังนี้แล้ว ก็วางจิต(ความคิด)ของตน ทำให้เป็นไปตามอำนาจจิต(ความคิด)ของเพื่อนได้ **แม้ร่างกายของพวกข้าพระองค์ทั้งสามจะต่างก็จริง แต่จิตใจเป็นเหมือนดวงเดียวกัน** พระพุทธเจ้าข้า”

ทั้งพระนันทิยะและพระภิกษุภิกษุ ต่างก็ได้กราบทูลคำตอบเดียวกันนี้แต่พระผู้มีพระภาคเจ้า

เช่นกัน

ทรงได้สดับอย่างนั้นแล้ว ก็ตรัสถามอีก

“อนรุทธะ พวกเธอเป็นผู้ไม่ประมาท มีความเพียรเพากิเลส มีตนส่งไปต้อยหรือไม่”

“พวกข้าพระองค์เป็นไม่ประมาท มีความเพียรเพากิเลส มีตนส่งไปต้อยโดยส่วนเดียว พระพุทธเจ้าข้า”

“พวกเธอกระทำอยู่ ด้วยวิธีอย่างไรเล่า”

“ก็โดยการที่**สมณะรูปใดบิณฑบาตกลับมาถึงที่นี้ก่อน** รูปนั้นก็ปูอาสนะ ตั้งน้ำล้างเท้า ตั้งรองเท้า กระเบื้องเช็ดเท้าไว้ ล้างภาชนะเอาไว้ ตั้งน้ำฉันน้ำใช้ไว้

ส่วน**สมณะรูปใดกลับมาภายหลัง** ถ้ามีอาหารที่ฉันแล้วเหลืออยู่ หากต้องการจะฉันก็พึงฉัน หากไม่ต้องการฉัน ก็เททิ้งไปในที่ปราศจากของเซี้ยวสดแล้วล้างภาชนะในน้ำที่ไม่มีตัวสัตว์ เก็บอาสนะ เก็บน้ำล้างเท้า ตั้งรองเท้า กระเบื้องเช็ดเท้า เก็บน้ำฉันน้ำใช้ กวาดโรงฉัน

โดยปกติแล้วถ้าสมณะรูปใดเห็นหม้อน้ำฉัน หม้อน้ำใช้ หรือหม้อน้ำในวัฏกุฎี(ล้อม)ว่างเปล่า สมณะรูปนั้นก็ตักน้ำใส่ไว้ แต่หากว่ารูปนั้นไม่อาจจะกระทำได้ **พวกข้าพระองค์ก็จะกวักมือเรียกเพื่อนๆมา แล้วช่วยกันตักน้ำยกน้ำไปใส่ไว้** โดยไม่ได้บ่นว่า เพราะเรื่องนั้นเป็นเหตุเลย

เสร็จภาระนั้นแล้ว **พวกข้าพระองค์จะมานั่งประชุมสนทนาธรรมกัน ตลอดคืนยังรุ่งในทุกๆ ๕ วัน** ก็การที่พวกข้าพระองค์ทั้งสามเป็นผู้ไม่ประมาท มีความเพียรเพากิเลส มีตนส่งไปต้อย ด้วยวิธีการอย่างนี้ พระพุทธเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงยกย่องสมณะทั้งสาม และได้ทรงชี้แจงให้พระอนรุทธะ พระนันทิยะ และพระภิกษุภิกษุ เห็นแจ้ง สมทาน(ถือปฏิบัติ)อาจหาญ ว่างในธรรม แล้วทรงลุกจากที่ประทับเสด็จจาริก(เดินทาง)ไปยังตำบลบ้านปาริไลยกะ ในป่ารักขิตวัน. ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๕ “โกสัมพินนธกะ” ข้อ ๒๔๘)

หากจะสร้างชาติ ต้องสร้างคนก่อน
สร้างคนให้รู้จักเสียสละ
ให้มีจิตสำนึกเพื่อคนอื่น
เพื่อคนหมู่มาก เพื่อส่วนรวม

www.pinterest.com

การสร้างจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม... เป็นวาระแห่งชาติ

...อีกแล้วครับพี่น้อง วาระแห่งชาติอีกแล้ว
จะอะไรกันนักหนา!

อาจมีเสียงบ่น แต่ถ้าใครไม่เห็นความสำคัญ
ก็ผ่านไปเลย แต่อยากบอกว่า..ผู้ใดเห็นเรื่องนี้
ไม่สำคัญ..ถือว่าผิด!

“วาระแห่งชาติ” เป็นเรื่องต้องเอาจริง
ตั้งใจทำ มิใช่แค่จัดฉาก-ถ่ายภาพ-หรือรายงาน
ประชาชนว่า “ทำแล้ว” ...กฏทำแล้ว ดีไม่ดี ไม่สนใจ!

“วาระแห่งชาติ” เขาก็มีแค่ไม่กี่เรื่อง จึงมิใช่
เรื่องน่าท้อแท้ น่าเหน็ดเหนื่อย

เราเจอลูกทรพี ทูบรถชาวบ้าน ประท้วง
พ่อแม่ ไม่ให้ซื้ออมอไซค์!

เราเจอขโมย ไซนอตออกจากเสาไฟฟ้าแรงสูง!
เราเจอคนอกหัก - ผิดหวัง มันก็ไล่ฆ่าคนรัก
ไล่ฆ่าชาวบ้าน ทำลายทรัพย์สินสาธารณะ!

เราเจอคนทำผิดกฎหมายแล้วหลบหนี แถม
ยังเยาะเย้ย วางแผนให้ประเทศอื่น ๆ ถล่ม
ประเทศไทย!

กูไม่ได้ คนอื่นก็ไม่ได้!

กูไม่มีความสุข คนอื่นก็อย่าหวังว่าจะมีความสุข!
โหย...คิดได้ยังไง สุดท้ายเห็นแก่ตัว!

จริง...มนุษย์ปุถุชนย่อมมีความเห็นแก่ตัวแต่ถึง

ขั้นทำร้ายทำลายผู้อื่น แบบนี้ต่ำกว่าคนธรรมดา...
เข้าใจมั๊ย?

ตอบแบบฟันธง หากจะสร้างชาติ ต้อง
สร้างคนก่อน สร้างคนให้รู้จักเสียสละ ให้มี
จิตสำนึกเพื่อคนอื่น เพื่อคนหมู่มาก เพื่อส่วนรวม

...หรืออะไรก็ได้ที่มีใช้เพื่อ “ตัวเอง” (Mefirst)

คำขวัญเห็นกันอยู่หลายที่ “ประโยชน์ตัวเอง
เป็นที่สอง ประโยชน์คนอื่นเป็นที่หนึ่ง”

อ่านแล้วซึ้ง... อ่านแล้วซึม... หรืออ่านแล้วด่า?

“Our loss is our gain” มนตราแห่งเอกภพ
ที่ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ประทานให้

เห็นให้ได้ เห็นให้จริง... **ขาดทุนของเรา
แท้จริงคือกำไร....**

ใครเห็นจริง ใครคนนั้นเริ่มเข้าสู่ “อารยชน” ฟันธง!
**แล้วเราจะเริ่มต้นอย่างไรดี ทำอย่างไรจะ
ทำให้เกิดดวงตาที่ ๓ เห็นสังขธรรมข้อนี้?**

คำตอบก็คือ ต้องสร้างบรรยากาศ ต้องสร้าง
กิจกรรมให้มาก ๆ...ทำให้หมดทั้งต้นน้ำ-กลางน้ำ-
ปลายน้ำ! (ได้อะไรก่อนก็รับทำก่อน อย่ามัวรอ)

วงการศึกษ ต้องใส่ “เรื่องนี้” ลงในทุกระดับ
ชั้น “ให้วิเคราะห์-วิจารณ์-และทำกิจกรรม” กว่าจะ
จบก็ได้ฝังหัว ฝังจิตวิญญาณได้มากอีกโข!

ยิงกระสุนคุณธรรมให้ฝังหัว!...

พักักนิต พังนิทานจิตสำนึกักหลายรูปแบบ...

เรื่องที่ ๑ ‘ไม่ขีดไฟ’ ไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ที่

ประภาคารริมทะเล และแล้วไฟประภาคารเกิดดับกะทันหัน พายุโหมกระหน่ำ ท้องฟ้ามืดมัว เรือทั้งหลายเริ่มหลงทาง ไกลจะชนหินโลโครก

‘ไม่ขีดไฟ’ ตัดสินใจจุดตัวเองส่องสว่าง เผาไหม้ตัวเองเพื่อรักษาชีวิตเรือ ชีวิตคน มิให้ย่อยยับ!

เรื่องที่ ๒ หนูน้อยเดินเข้าป่า ออกหาพิน

ตามคำสั่งของแม่เลี้ยงผู้ใจร้าย ต้องหาได้เต็มหาบ ไม่เต็มห้ามกลับ

ขณะพักผ่อน รุกขเทวดาแปลงกายเป็นหญิงชราผู้หัวโหดเดินมาขออาหารจากหนูน้อย ด้วยความสงสาร หนูน้อยตัดใจยกห่อข้าวให้หญิงชรากิน

หญิงชราชอบใจ พลันคืนร่างเป็นรุกขเทวดา

“เธอมีน้ำใจงาม เราจะให้พรศักดิ์สิทธิ์ ๓ ข้อ...”

เรื่องที่ ๓ กษัตริย์แมนฉุกที่พลล่มชาวจีน

และจับศิษย์สำนักเสียวลิ้มยี่ซังคุกทุกคน เพราะกลัวพวกเขาจะระดมพลกู้ชาติ

“กำเทียนโหมว” ศิษย์สำนักนี้แอบแฝงมาเป็น

ผู้คุมคุก เขาจัดการทรมานนักโทษอย่างแยบยล จนนักโทษเริ่มแข็งแรงแรง มีกำลังวังชา

แต่เหล่านักโทษกลับกันด่า ‘กำเทียนโหมว’

ไอ้ศิษย์ทรยศ! ไอ้ชาดิลม! ไอ้จอมโหด!

วันที่นักโทษแหกคุก ซึ่งเป็นแผนของ ‘กำเทียน-

โหมว’ พระเอกถูกทวนฟ่งปักอก ตายติดกำแพง

ยิ้มที่มุมปาก การกู้ชาติโดยศิษย์สำนักเสียว-

ลิ้มยี่เริ่มมีทางเป็นไปได้ เขายิ้มอีกครั้ง แม้จะถูกเข้าใจผิด ๆ

...โหยย...สุดยอด...สุดยอดจริง ๆ!

เรื่องที่ ๔ สมัยสงคราม ๙ ทัฟ พม่าแบ่งกำลัง

บุกโจมตีประเทศไทยทุกทิศทุกทาง กาญจนบุรีถือเป็นหน้าด่านที่สำคัญ ทหารไทยเตรียมพร้อม

‘ขุนรัตนาวุธ’ ขณะเดินทัพผ่านบ้านแม่ แต่กลับ

ไม่ยอมแวะเยี่ยม ทั้ง ๆ ที่ทราบว่ามีป่วย

“แม่รอได้ แต่ชาติบ้านเมืองรอไม่ได้!...”

เรื่องที่ ๕ เรื่องนี้สุดจะลึกซึ้ง ณ แผ่นดินชื่อ

“ในน้ำมีปลา” เมื่อมีการรวมพลังนักเรียนนอกที่ไป

เรียนหนังสือยังต่างประเทศและเหล่าทหารบางส่วนได้ก่อการกบฏล้มล้างการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์

กษัตริย์แห่งประเทศไทย “ในน้ำมีปลา” กลับยอมสละราชบัลลังก์ให้อย่างสงบ ทั้ง ๆ ที่ในขณะนั้นกองทัพฝ่ายพระราชาก็มีมากมายมิใช่น้อย

“เราไม่ยอมให้มีการสูญเสีย ไม่ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด....ถ้าสู้เราอาจชนะ แต่ชีวิตที่สูญเสีย มันประมาณค่ามิได้!...”

โดยสรุปนิทานสร้างจิตสำนึก ต้องช่วยกันคิดเยอะ ๆ ให้สาดซัดลงจิตสำนึกของลูกหลาน...ให้ฝังหัว ฝังจิตฝังใจ

อัปเดตโปรแกรมใหม่ ให้ชื่นชมการเสียสละให้ฝังใจ การทำเพื่อผู้อื่น...เป็นคุณค่าของชีวิต!

สังคมต้องสร้างกิจกรรม ขับเคลื่อนตลอดเวลา จึงจะบังเกิดผล

ประวัติ **“วีรบุรุษกู้ชาติ”** ก็ต้องเอามาเรียนมาศึกษา มายกย่อง!...

“ทำแล้ว” ไม่พอ ต้องทำให้มากๆ มิฉะนั้นกิจกรรมก็จะกลายเป็นแค่ “วาทกรรม” พูดเอาตัวรอดไปวัน ๆ

นั่นม ปั่น กวนอย่าหยุด เราก็จะได้เนยรสอร่อย กิจกรรมสร้างจิตสำนึก ต้องทำให้มากๆ เช่นเดียวกัน ขอจบลงที่นิทานเรื่องสุดท้าย “อวสานเรือไททานิค”...เป็นเรื่องที่หวานแหวว!

เมื่อเรือไททานิคจมลงสู่ก้นทะเล พระเอกได้เกาะแผ่นไม้ นางเอกลอยคอ แต่แผ่นไม้เกาะได้เพียงคนเดียว.....อากาศเริ่มหนาวเหน็บ...เริ่มซาแข็ง

พระเอกดึงนางเอามาที่แผ่นไม้ และตัวเองค่อย ๆ จมดิ่ง....นางเอกรอด พระเอกไม่รอด แต่พระเอกก็เต็มใจทำ....เพื่อคนที่รัก!

จบนิทานเรื่องสุดท้าย
อยากจะฝันว่าสักวันหนึ่งเมื่อพูดถึงการเสียสละ สิ่งแรกที่ประชาชนจะนึกถึงคือ “นักการเมือง!”

และขอเสนอคำอธิษฐานแห่งชาติ ที่ทุกคนควรปฏิญาณทุกครั้งที่เราพบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งที่เราบูชา “ขอให้คนอื่นมีความสุข...ส่วนข้าพเจ้าไว้ทีหลัง!”

คำอธิษฐานเพื่อตัวเอง เลิกกันเสียที พ่อขุนหัวของบ้าน!...

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๑

ฉบับที่แล้ว ๓๒๑ เราได้วิจัยลึกเจาะละเอียดลงไปหาเนื้อจริงรากแท้ของคำว่า “ปัญญา” มันหมายถึง “ความรู้” หรือยิ่งเรียกว่า “ความฉลาด” ของอารยชนก็ยิ่งชัดยิ่งตรงที่ถูกต้องว่าเป็นโลกุตระ มันเกิดจากองค์ประกอบอะไรบ้าง? แตกต่างจาก “เฉกะหรือเฉโก” ที่หมายถึง “ความฉลาดเฉลียว” ของปุถุชนทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นโลกียะ อย่างไรกันแท้ๆ?

ในศาสนาพุทธถ้า “ธาตุรู้” พัฒนาเจริญขึ้นๆ เข้าชั้น “ฉลาด” ที่เป็น “ความฉลาด” เรียกได้ว่า “ปัญญา” นั้น มันเป็น “ความฉลาด” ของอารยชนโดยเฉพาะ มิใช่ของปุถุชน ต้องเกิดอย่างมี “สัมผัส” ของ “รูปกับนาม” ต้องมี “กาย” ซึ่งนั่นก็คือ “ธรรมะ๒” ที่มีปฏิภเวศต่อกันอยู่

“ความฉลาด” ของปุถุชนนั้น คือ “เฉกะหรือเฉโกหรือเฉกตาหรือเฉกา” เท่านั้น ไม่ออกไปจาก “พลวัต” ของความเป็น “โลกียภูมิ”

“โลกียภูมิ” คือ ภูมิหรือ “ความรู้” ของสัตว์โลกตั้งแต่ความเป็น “สัตว์” ที่ชื่อว่า “จิตนิยาม” ก็จะมีเริ่มจาก “สัตว์เดรัจฉาน” ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว พัฒนามาเป็นล้านๆ เซลล์ จนกระทั่งเป็น “คน” ก็เริ่มจากความมี “โลกียภูมิ” มาก่อนทั้งนั้น แม้จะเฉลียวฉลาดมากมายขนาดอัจฉริยะสูงสุดเป็น “ศาสดา” องค์ใดองค์หนึ่ง สร้างศาสนาของตนได้ก็ยังมี

อยู่ในวงวนของ “โลกียะ” อยู่นั่นเอง ยังเอาตัวเองหลุดพ้นออกจากวงวนของโลกียะไม่ได้ เพราะยังไม่มี “อัญญาธาตุ” ที่เป็นพลังงานตัวต้นแรกของ “จิตนิยาม” ชั้น “โลกุตระภูมิ”

แม้เป็น “คน” หรือจะเรียกว่า “มนุษย์” แล้ว จะเป็นผู้เฉลียวฉลาดถึงขั้นปราชญ์ผู้อัจฉริยะปานใด ๆ ก็ตาม ก็ยังเป็น “มนุษย์” ที่ยังมี “อวิชชา” ติดมากับจิตวิญญาณของแต่ละคนก่อน ตั้งแต่เกิดทั้งนั้นทั้งสิ้น ไม่เว้นแม้แต่มหาโพธิสัตว์หรือผู้มีสัมมาสัมโพธิญาณ

นั่นคือ สามัญทุกคนเกิดมาจะยังอยู่ใน “วงวนหรือพลวัต” ของโลกียภูมิ” มาก่อนทั้งนั้นๆ คือเริ่มจาก “อวิชชา” อย่างน้อยที่สุดก็จะถูก “อำนาจโลกียะ” ที่มีอยู่ครอบครองโลกเป็นธรรมชาติสามัญ ครอบงำไว้เป็นเช่น “ลิงลมอมข้าวพอง” ก่อนทั้งนั้นทั้งสิ้น ไม่มากก็น้อยทุกพระองค์ไม่มีละเว้น

ดังนั้น ใครก็ตามแม้จะเล่าเรียนจบชั้นปริญญาเอกก็ดี จบถึงขนาดเปรียญ ๙ ก็ดี ซึ่งผู้พอมิไหวพริบเฉลียวฉลาดปานนี้ก็ตาม ก็คงจะต้องรู้ว่า ความชั่วคืออะไร ความไม่ดีไม่งามคืออะไร อกุศล ทุจริตคืออะไร และสามารถจะไม่กระทำชั่วนั้นได้ และทำแต่ดีจริงๆ จริงๆ “ความรู้” ปานนี้ก็ยังไม่ใช่ “ปัญญา”

เพียงแต่มี “ความฉลาดที่เป็นโลกียภูมิ” คือ มี “เฉโก” ที่มีคุณสมบัติ “ดี” เท่านั้น เพราะยังเป็นความฉลาดที่เป็น “กุศลโลกียะ” อยู่ แม้

จะสามารถ“กดขี่จิตตน”ไม่ทำชั่วนั้นได้ดี ได้นานตลอดชาติของตนก็เถอะ ก็ยังไม่ใช่ว่าผู้มี“ปัญญา” ยังเป็นความฉลาดชั้น“เฉโก”ของโลกีย์ ที่มีคุณสมบัติเป็น“กุศล”เท่านั้น

ยังเป็นแค่ผู้มีเฉกะ“ความเฉลียวฉลาด”ที่อยู่ในวงวน“โลกีย์ธรรม”ชั้น“กัลยาณธรรม”ซึ่งยังไม่หมดสิ้น“อนุสัย”หยุดวนเวียน“ต่ำ-สูง”อยู่ยังออกวงวนไม่ได้ ยังมี“วิบาก”จะต้อง“เกิด-ตาย” และวน“ต่ำ-สูง”หรือ“นรก-สวรรค์”อยู่ไม่หยุดวนอยู่ตลอดกาลนาน ตราบที่ยังเป็น“โลกีย์ภูมิ”ของปุถุชน ยังไม่มี“อัญญาธาตุ”

ยังไม่ใช้ความฉลาดถึงขั้น“ปัญญา”ของอารยชน ที่เป็น“อารยธรรม”ระดับ“โลกุตระภูมิ” อันมีทิศทางไปสู่นิพพาน ที่เป็นความเจริญพาไปสู่“สัมโพธิปรายณะ” นั่นคือ ไปสู่ที่สูงที่สุดถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”หมายถึงการดับรอบอันเป็นครั้งสุดท้ายที่จะไม่มีการเกิดใด ๆอีกเลยในมหาเอกภพแล้ว อย่างเด็ดขาด เป็นครั้งสุดท้ายจริง ๆ ไม่มี“วน”ใด ๆอีก

ซึ่งเป็นการจบสิ้น“การวน”ในความมี“อัตภาพ”อยู่ในสังสารวัฏฏ์กันอีกอย่างเด็ดขาด สุดแห่งที่สุด หรือแม้บรรลุด้วย“ปัญญา”สูงสุดชั้น“อรหันต์”สิ้นภพจบชาติได้เด็ดขาดแล้ว เป็น“อมตบุคคล” สามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้แล้ว แต่จะยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เป็นที่สุดสำหรับตนเท่านั้น

จึงยังจะเวียนเกิด-เวียนตายอยู่ใน“วิภว

ภพ”อยู่ เพื่อรอชนสัตว์ เป็นโพธิสัตว์ หรือตั้งจิตบำเพ็ญ“พุทธภูมิ”พยายามเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งในอนาคตให้ได้

“อัตภาพ”ของผู้นี้มี“อรหันตภูมิ”ที่เป็น“คุณวิเศษ”อยู่ในโลกอันประเสริฐยิ่ง เพราะเป็น“พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”แล้วแท้ เนื่องจากเจริญขั้นมี“จิตหลุดพ้น”ออกมาจาก“เฉกะ-เฉโก-เฉกา”ที่เป็น“ความฉลาด”ชั้นภูมิปุถุชนได้แล้ว เป็นลำดับ ๆ ตามบารมีของแต่ละท่าน

เป็นผู้เจริญขั้นมี“ความฉลาด”แบบที่ชื่อว่า“ปัญญา”เข้าสู่“เรือนใจ”ของตนสำเร็จผลแล้วจริง ๆ

ซึ่ง“ความฉลาด”นั้นมี“๒ ความฉลาด” “ความฉลาด”แบบหนึ่ง คือ ฉลาดที่เรียกในภาษาว่า“เฉกะ” ความฉลาดอย่างนี้เป็นความฉลาดโลกิยะของปุถุชน หรือคือความฉลาดอวิชาที่ประกอบไปด้วยกิเลส

ซึ่ง“ความฉลาด”แบบนี้แหละที่เป็นของแท้ เป็นของจริงที่คนปุถุชนทั้งหลายทั่วไปมีกันเป็นปกติสามัญ เป็นเรื่องของคนจำนวนมากตลอดกาลนาน แต่คน“ไม่ฉลาดรู้จักมันดี” กระทั่งถ่วงรอบบริบูรณ์หรือสัมบูรณ์สุด

ที่มันพาคน“ฉลาด”กันอยู่เต็มสังคมาตลอด และยอมรั้งกันด้วยนะ ว่านี่แหละคือ“ความฉลาด”ที่น่าได้น่ามี น่าเป็น แล้วก็สะสม“ความฉลาดแบบนี้”กัน มา“ทำทุกข์”ให้แก่กันและกันไม่จบ ไม่สิ้นอยู่ใน“สังคมา

คนอวิชชา”ทั้งหลาย นี่แบบหนึ่ง “เฉาะ”

“ความฉลาด”อีกแบบหนึ่ง คือ ฉลาด ที่เรียกในภาษาว่า “ปัญญา” ฉลาดแบบนี้ เป็นความฉลาดโลกุตรระของอารยชน หรือ ความฉลาดที่ประกอบไปด้วยการลดกิเลสได้ ไปตามขั้นตอน มี“วิชา”เจริญไปตามลำดับ

“เฉาะ”เป็น“ความฉลาด”ที่วนเวียน”อยู่ใน กรอบการเอาแต่“เห็นแก่ตัว”(บาเรออดตาดตนเอง)อยู่อย่างนั้นตลอดกาล จึงยังเป็นคนทำ “กรรม”ทุกกรรมมี“สาเปกโข”อยู่ ไม่จบสิ้น

คือ ยังเป็นคนผู้มีจิตไม่หมดสิ้น“ภพ” แห่ง“ความหวัง”มาให้“ตัวเอง,ของตนเอง”อยู่ ยังไม่หมดสิ้น“ความหวัง”

ยังไม่หมด“ตัวกูของกู”นั่นเอง

ยัง“มีความหวัง”นี้แหละ“สาเปกโข”

ผู้ใดยังมี“ความหวัง”ภายใต้การบงการ ของ“อวิชชา”ในตน ผู้นั้นก็คือ ผู้ยังไม่หมด “ตัวกู,ของกู”อยู่แท้

“ความหวัง”นั้น ก็เป็น“ความหวัง”ที่ยัง ไม่พ้น (๑) กามภพ (๒) รูปภพ (๓) อรูปภพ

ซึ่งใน“กามภพ”ท่านยังแบ่งขั้นต้นเป็น “อบายภพ”ที่ต้องกำจัดก่อน ลำดับแรกด้วย

“ความเป็นลำดับ”นี้ สำคัญมากถึงขั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น“ความน่าอัศจรรย์” ปานนั้นทีเดียว(พระไตรปิฎก เล่ม๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ต้องกำจัดกิเลส“อบายภพ”ที่เกิดเพราะ เหตุภายนอกแท้ ๆ นะ เป็นลำดับแรกก่อนได้

แล้วจึงจะกำจัดลำดับต่อไป ซึ่งก็“กามภพ”นั้น แหละ ให้หมดสิ้นขั้นกามภพ แล้วจึงจะต่อไปกำจัด“รูปภพ” และสุดท้ายจึงจะจัดการ กับ“อรูปภพ” ปานนั้นแล้วยังมีการทบทวน ย้ำอีกซ้ำอีก จนกระทั่งแน่สุดแน่ว่า เทียงแท้ (นิจจัง), ยั่งยีน(ฐัจัง), ตลอดกาล(ัสสตัง), ไม่ เปลี่ยนแปลงอีก(อิปริณามธัมมัง), ไม่มีอะไรมา หักล้างได้(อสังหรัง), ไม่กลับกำเริบเดือดขาด(อสัง กุပ္ปัง) และที่สุดถึงขั้น“นัตถิ อุปมา”ทีเดียว

“นัตถิ อุปมา”หมายความว่า มันยก อ่างอะไรขึ้นมาเป็นภาษาพูดก็ตาม เป็น ภาษาไปก็ตาม ก็ไม่ได้แล้ว หรือยกเอาอะไร ขึ้นมาเปรียบเทียบหรือขึ้นมาสื่อแสดงให้รู้ กันให้เข้าใจกันนั้นมันก็หมดสิ้นแล้ว เพราะ มัน“ไม่มีสิ่งใดจะเปรียบเทียบได้แล้ว จะพูดถึงได้ แล้ว” มันสุดสิ้นภาวะที่จะสื่อแสดงให้ผู้อื่นรู้ ได้ด้วย“สื่อใด ๆ ทั้งสิ้น”แล้วแล

คือ มัน“ไม่มี”แล้ว ชนิดที่ไม่มีอะไร จะใช้เปรียบเทียบอ้างอิงได้จริง ๆ มันหมด ภาษาจะพูดถึงได้แล้ว หรือมันไม่มีอะไรอีก เลย ที่จะใช้มา“สื่อแสดง”แก่กันอีกแล้ว

เช่น “จะว่ามี ก็ไม่มี” ..เข้าใจไหมล่ะ?

“จะว่าไม่มี ก็มีได้” ..เข้าใจได้มั๊ย?

หรือ“จะว่าใช่ ก็ไม่ใช่”-“จะว่าไม่ใช่ ก็ใช่ นะ” -“จะว่าไม่ใช่ ก็ไม่ใช่” ..เออ เข้าใจมั๊ย?

และที่สุดแห่งที่สุดจริง ๆ คือ “จะว่ามี ก็ไม่มี-จะว่าไม่มี ก็ไม่มีได้เป็นที่สุดท้ายสุด

แล้วเลิกกันนิรันดรไปเลย”

ดังนั้นเป็นต้น นี่คือ“ว่าง” นี่คือ“สูญ”

นี่คือ หหมดเกลี้ยงสิ้นสุด ๆ สุดที่จะ
เกลี้ยงยิ่งกว่ายิ่งกันแล้ว

ฉะนั้นแลคือ “ภาวะจิตว่างจากกิเลสทั้ง
หลายทั้งปวงสูงส่งสุด ๆ” หรือ“ภาวะนิพพาน”

ซึ่งมันเป็น“อจินไตย”คือเป็นเรื่องที่เกิน
จะใช้การคาดคิดหรือ“ตรรกะ”เป็นการตัดสินใจ
ได้ที่เราเรียกว่า“ปฏินิสสัคคะหรือปฏินิสสรณะ”

“ปัญญา”ฉลาดเข้าขั้น“อารยธรรม”หรือ
“โลกุตระธรรม”จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกัน
ปานฉะนี้ ที่สามารถเริ่มจากมีธาตุรู้“อัญญา”
ซึ่งเป็น“พีชธาตุ”วิวัฒนาการจนเป็น“ธาตุ
อื่น”ที่แตกต่างจาก“พีชธาตุ”เดิม ชื่อว่า
“อัญญาธาตุ”ตัวแรกได้จริง จึงจะพัฒนา
มาเป็น“ปัญญา”หรือ“วิชา” ที่จะทำให้เราเกิด-
ทำให้เราเป็น ตรงตามศัพท์ที่ว่า“กรรมโยนิ”

ซึ่งผู้ยัง“มีอวิชา”ทำให้เกิด-ทำให้เป็น
ด้วย“กรรม”(การกระทำ)ของตน ไม่ได้เด็ดขาด

ผู้มี“ปัญญา”นั้นหมายถึง ผู้ที่มี“ความรู้
ขั้นคุณวิเศษ”ที่เป็น“อุตตริมนุสสรธรรม”ของ
ศาสนาพุทธ จะเกิดได้ก็ด้วยการมี“สัมมา
ทิฏฐิ”แล้วปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”พร้อม
องค์ธรรม“โพชฌงค์ ๗”โดยเฉพาะมี“ธัมมวิจย
สัมโพชฌงค์”เป็นพลังงานสำคัญที่สามารถ
แยก“กิเลส”ในขณะที่ประกอบอาชีพ(อาชีพะ)-
ในขณะที่ที่ทำงานทุกอย่างครบทางกาย

(กัมมันตะ)-ในขณะที่พูด(วาจา) ในขณะที่คิดนึก
ตรึกตรองไตร่ตรอง(สังกัปปะ)ให้เรารู้ให้เราเห็น
กระทั่งสามารถกำจัด“กิเลส”นั้นได้จริง จึง
เรียก“ธาตุรู้”ตัวนี้ว่า“ปัญญา”ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

ความเฉลียวฉลาดที่เป็น“ปัญญา”จึง
เป็น“ความเฉลียวฉลาดโลกุตระ” คนละทิศ
คนละทาง คนละเรื่องกันเดียวกับ“ความเฉลียว
ฉลาดโลกียะ” เพราะมันไม่ใช่“ความเฉลียว
ฉลาด”ที่ถูกรบกวนด้วยความเฉลียวฉลาด
ที่ยังเป็น“เผละ”อย่างที่ปุถุชนเคยมีอวิชา

“อวิชา”เป็นเจ้าเรือนของจิต มันอยู่
ในจิตฝังเป็น“อนุสัย” ไม่หมดไป ไม่หายไป
ได้ง่าย ๆ เลย ถ้าไม่ปฏิบัติตามแบบ“พุทธที่
สัมมาทิฏฐิและสัมมาปฏิบัติ”จนถึงขั้น“กำจัด
กิเลสถูกตัวแท้”ได้อย่างหมดสิ้น“ตัวอนุสัย”

ปุถุชนทุกคนสามารถ“ชาญฉลาดด้วย
ตัวบงการคือกิเลส”อยู่ทั้งสิ้น ยังไม่ใช่การ
บงการด้วย“ปัญญา”ที่เป็นจิตสะอาดจาก
ที่ได้“ลดกิเลส”ไปเป็นลำดับ ๆ ตามทฤษฎี
พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และนับถือกันว่า“ด้วย
พระองค์เอง”อย่างสัมมาทิฏฐิ ไม่หอรก

“กิเลส”นั้น คือ พลังงานจิตนิยาม ที่
“จับตัวกันอยู่”ด้วย“อวิชา” มีลักษณะเป็น
“สม”หรือ“สมนะ” ซึ่งลักษณะที่ใช้ภาษาดังว่านี่
เป็นโวหารสื่อให้พอรู้เท่านั้นว่า มันมีลักษณะ
เหมือนกันที่แข็งแกร่ง無比 เพราะมันเกาะกัน

แน่นมาก และมันก็ไม่ใช่“ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุลม-ธาตุไฟ”แม้แต่“ธาตุอากาศ” มันอยู่ในภาวะของ“ธาตุจิต” เป็น“พลังงานจิต”ที่พิเศษเล็กละเอียดสุขุม(นิพฺพณ)ยิ่งกว่าพลังงาน“ปรมาณู”ของมหาภูต๔ หรือทางฟิสิกส์

พลังงานที่ว่านี้ อยู่กันบึงของ“จิต” จะไม่ยอมแตกตัว หรือสลายตัวออกจากกันง่ายๆเลย เป็น“nuclear fusion” ที่หลอมละลายกันแล้วควบแน่นกันเข้ายากแก่การสลาย ภาษาวิชาการเรียกว่า “อาสวะ” หรือตัวเล็กสุดแห่งที่สุดเรียกว่า “อนุสสัย”

มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่มี“ความตรัสรู้” ค้นพบ“ทฤษฎี”ที่สามารถสลาย“อาสวะ”ได้ และที่สุดกำจัดได้สิ้นทั้ง“อนุสสัย”สำเร็จจริง

วิธีการปฏิบัติกำจัด“อาสวะและอนุสสัย”นี้ จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติด้วยการมี“ธรรมะ๒” หรือมี“๒ ธาตุ”คือ “ธาตุรู้”ของตนเองเป็นประธาน(subject) นี้๑ และต้องมีอีกธาตุหนึ่งเป็น“ธาตุที่ถูกรู้”(object)อีก ๑

ต้องเป็น“สองธาตุ”ดังนี้เสมอ ที่เรียกว่า“ธรรมะ๒”(เหตุ ธรรม) นั่นคือต้องมี“กาย”ให้เรียน การศึกษาของพุทธขาด“กาย”ไม่บริบูรณ์ และการศึกษาที่มุ่งเน้นเข้าไปวิจัยวิจารณ์ความเป็น“จิต”ที่มีกิเลสหุ้มอยู่ และกำจัดออกไปเป็นลำดับๆ กระทั่งกิเลสชั้นปลายสุดคือ “ธาตุอาสวะ-ธาตุอนุสสัย”

ดังนั้น การศึกษาจึงต้องมี“ธรรมะ๒”

หรือ“ธาตุ๒” ใช้ศึกษา ด้วยประการฉะนี้ จึงจะเกิด“การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ได้ เป็น“สัจธรรม” พิสูจน์กันโด่ง ๆ หลัด ๆ ปัจจุบันของความเป็น“ธาตุ”หรือเป็น“ธรรม” ที่เปิดเผยยืนยันและเทียบเคียงให้คนอื่นพิสูจน์ได้ ผู้อื่นเป็นได้ ผู้อื่นมีได้ เช่นเดียวกันกับที่ตนมีได้ ถึงขั้น“สิ้นอาสวะ-สิ้นอนุสสัย”บรรลุมรรคผลสำเร็จนี้

มีจริงชนิดที่เชิญใคร ๆ มาดูได้ มาพิสูจน์ได้(เอหิภัสสโก) ไม่จำกัดกาลเวลา ปัจจุบันนี้ก็ เป็นได้ มีได้(อภาลโก) เป็นสิ่งสูงจริงแต่ไม่เกินเอื้อมหรือ(โอบนอโก) ถ้าหากผู้นั้นสมาธิปฏิญญาปฏิบัติชอบตามคำสอนพระพุทธเจ้า ให้ถูกต้องได้ โลกไม่ว่างจากอรหันต์ จริงๆ

จึงจะชื่อว่า “สัจธรรม” ที่เป็น“สัจจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง”(เอกัง ทิ สัจจํ นหุตติยมตฺถิ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙) ตรงกันได้เลย แม้“เฉพาะตน”(ปัจเจกตตัง)ก็สามารถเข้าถึง“สัจธรรม”ตามทฤษฎีพระพุทธเจ้านี้ทุกคน

ส่วนผู้มีจิตปฏิญญาที่ยังแยกแยะความเป็น“ปัญญาธาตุ”กับ“สัญญาธาตุ”ยังไม่ได้ ก็จะต้องจะเฝงอยู่แน่นแหละว่า หลับตาทำสมาธิได้ที่แล้ว “ปัญญา”จะ“ผุดเกิด”ให้รู้ให้เห็นเป็น“ปัญญา”ขึ้นมาเอง

นั่น..ผิดแล้ว นั่นมันเป็นการปฏิบัติที่“ปัญญา”ไม่เกิดด้วยวิธีปฏิบัติที่มี“ธรรมะ๒” ไม่ได้เกิดจากการปฏิบัติที่มีครบ ทั้งภายนอก(พหิตถา) ทั้งภายใน(อชฌัตตัง) หรือ

มี“กาย”หรือมี“รูปกับนาม”เป็น“ธรรมะ ๒” แล้วปฏิบัติศึกษาให้เกิด“ปัญญา”ไปตาม กระบวนการ“องค์ ๖”ดังที่พระวจนะตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ เลย

นั่นมันเป็นแค่“ธาตุตัวเดียว”หรือเป็น “ธรรมะ ๑” ที่ผู้รู้ชอบใช้คำเรียก“เบ็ยวบาลี” กันไปว่า“ผุดเกิด” หรือมีอะไรโผล่ขึ้นมาเอง โดยไม่มี“เหตุ” ไม่มีที่ไปที่มา ไม่มีอิทัปปัจจยตา หรือไม่มีปฏิจจสมุปบาท ไม่มี“กาย”(ไม่มี ธรรมะ๒)ไม่มี“สัมผัส”ภายนอกเชื่อมต่อเข้ามา ภายใน แล้วเกิด“เวทนา”ให้ปฏิบัติและศึกษา

ถ้าเชื่อว่า แค่เราหลับตาทำ“สมาธิ”ได้ดีที่สุดแล้ว“ปัญญา”จะ“ผุดเกิด”ขึ้นมาให้รู้เอง

ใครเห็นอย่างนี้“มิจฉาทิฎฐิ”แล้ว ถ้าใคร ขึ้นยึดเอาว่าทำอย่างนี้จะเกิด“ปัญญา” ผิดแน่

“ธรรมะ”ที่“ผุดเกิด”แบบนี้แหละ เรียกว่า “ธรรมะเดียว” ไม่ใช่“ธรรมะ”ที่เกิดจาก “กระบวนการของธรรมะ ๒ หรือมากกว่า ๒” ที่ได้บวกลบคูณหารกันหรืออภิสังขาร-ปฏิสังขระระห์กันออกมาจนเกิด“ผลลัพ์”

แต่อยู่ ๆ ก็มีอะไร“โผล่”ขึ้นมาให้รู้เลย เพราะภาวะ“ผุดเกิด”หรือ“โผล่ขึ้น”มา ให้“รู้”อย่างนี้ มันคือ“สัญญา”แค่นั้น มัน เป็น“ภาวะเก่าของเราในคลังความจำของเราเอง” มัน“โผล่หรือผุดเกิด”ขึ้นมาให้รู้ มันไม่ใช่ของใหม่ ไม่ใช่“ความรู้ใหม่”ที่เป็น ความรู้“อื่น”(อัญณะ) ที่เรายังไม่เคยมี จริง ๆ

มันไม่ได้“ก้าวหน้า”อะไร มันวนอยู่กับ ความเป็น-ความมีของตนเก่า ๆ เดิม ๆ เท่านั้น

มันเป็นแค่“ความรู้”ที่เราเคยมีมาแล้ว แต่ปางไหน ๆ ที่มันฝังอยู่ใน“คลังความจำ” คือ “สัญญา”(ความจำ)นั่นเอง ที่โผล่หรือผุด ขึ้นมาให้เรา“รู้” ทั้งหมดมีแค่“มิจฉาทิฎฐิ ๖๒”

มันไม่ใช่“ความจริงใหม่” ภาวะใหม่ที่เราเพิ่งได้“รู้”ขึ้นมาใหม่ จากที่เราได้ศึกษา ปฏิบัติตาม“องค์ ๖” จนเกิด“ผลใหม่”ที่เรา ยังไม่เคยมีความรู้แบบนี้มาก่อนเลย

มันยังเป็นแค่“ของเก่า”คืออดีตที่เรา เป็น-เรามีมาก่อนแล้ว โผล่ขึ้นมาให้เรารู้อีก ที และแค่“ของใหม่”คืออนาคตที่เป็นตรรกะ

มันจึงไม่ใช่“ปัญญา”ที่เป็น“ภาวะใหม่” โดยเฉพาะเป็น“ภาวะใหม่ของธาตุโลกุตระ” ที่เดียว ที่“เกิดใหม่”เป็นความสามารถของ พลังงานจิตที่ทำงานแก้ปัญห(solve) จึง สามารถแก้ปัญห(ได้) (solvent) ตัวนี้คือ “ธาตุรู้” ตัวใหม่ที่เป็นผลของ“ธัมมวิจยสัม โปชฌงค์-สัมมาทิฎฐิ-องค์ แห่งมรรค” จึง จะเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล”

การศึกษาก็ต้องมีครบ“องค์ ๖” นั่นคือ มี“มรรคองค์ ๘” ซึ่งจะต้องปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมมาสมาธิ”ด้วย“มรรค ๗ องค์”(Supra concentration) ไม่ใช่“สมาธิ”ที่เกิดด้วยการหลับตา สะกดจิต(hypnotize หรือ meditation)

และต้องมี“โพชฌงค์ ๗” ร่วมทำงาน

ช่วยกันอยู่ด้วย ตั้งแต่“สติ”โน้นแหละ

“โพชฌงค์”ก็ต้องทำ“สติ”ให้สำเร็จเป็นผล“สัมโพชฌงค์”(ความรู้ขั้นพุทธที่เป็นอุตตริมนุสสรธรรม)คือ ต้อง“สัม”หรือ“สม”ขั้น“สมัญญา”(“สมัญญา”หมายถึง ขั้นที่เรามี“ความรู้ชนิดอื่น(อัญณะ=โลกุตระ”แล้ว และได้เผยแผ่ความรู้นี้ให้คนอื่นทั่วไปรู้ได้ด้วย จนกระทั่งเป็นที่รู้จักกว้างขวางแพร่หลาย กลายเป็นความรู้“สามัญ”กันทีเดียว แม้ภาวะนั้นจะวิเศษสูงส่งยิ่ง)

และ“มรรค”ก็ต้องทำ“สติ”ให้สำเร็จผลเป็น“สัมมาสติ” นั่นคือ ต้องรู้พร้อมอยู่ครบว่า เราได้ปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ ๔”ทั้ง“อาชีวะ-กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ” และถูกต้องบริบูรณ์ตาม“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”(ทิณัง-ยิมฺหัง-หุตัง-กัมมานัง-อยังโลโก-ปโรโลโก-มาตา-ปิตา-สัตตา-โอบปาติกา-สมณพราหมณาสังกัณฺญา) จริง ๆ นะ และต้องมี“ผล”สำเร็จด้วย

ผู้ปฏิบัติจึงต้องมี“ธรรมะ”อย่างน้อย“ธรรมะ ๒”มี“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้=object)กับ“นาม”(ภาวะธาตุรู้ของผู้รู้=subject) แล้วก็“กระบวนการ”(process)ของ“องค์ ๖”นั้น ทำงานปฏิสังเคราะห์กัน(solve)ออกมาให้ได้กระทั่งสำเร็จผล(solvent) จึงจะเป็น“สัมมาทิฏฐิ”แบบพุทธ

เห็นชัดเจนมัยว่า“ธาตุเดียว”มันไม่ใช่“ปัญญา” มันไม่ใช่มีแต่“ของเก่า”ที่รู้“ซ้ํา”ของเก่า”ขึ้นมาใหม่อีกแค่นั้นเอง แต่มันมี“ของใหม่”ที่เป็นชนิด“อื่น”(อัญณะ)เพิ่มขึ้นมาใหม่ จริง ๆ จากที่เคยมีอยู่เก่า มาแล้ว

บางคนแม้มีผัสสะภายนอกก็เถอะ แต่การปฏิบัติไม่มี“ธรรมวิชัยในธรรมะ ๒”(เทวธัมมา) แล้วจัดการฆ่าเฉพาะ“กิเลส”ใน“ธรรมะ ๒”ด้วย“ปหาน ๕”ให้เหลือแค่“ธรรมะ ๑”ไม่ได้ ก็ไม่ใช่“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงตามความเป็นจริง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ เทว ธัมมา ทูเวเนะ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ) ซึ่งมันมีความละเอียดลาดลุ่ม เป็นลำดับ ๆ อย่างน่ามหัศจรรย์ยิ่ง ของทฤษฎีแบบพุทธ

พุทธแท้ผู้ปฏิบัติจะสามารถกำจัดกิเลสใน“ธรรมะ ๒”ให้ดับสำเร็จลงได้ เหลือ“ธรรมะ ๑”บริบูรณ์(เอกัคคะ) ด้วย“ปหาน ๕”อย่างเป็นลำดับลาด ลุ่ม เรียบ ไม่มีขรุขระ เหมือนฝั่งทะเล(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ปหาราทสูตร)

ซึ่งมีที่ตั้งแห่งการปฏิบัติ คือ“เวทนา”นั่นเอง โดยมีสัมผัสเป็นปัจจัยของ“รูปกับนาม” เวทนาจึงจะ“มี” จึงจะเกิดตามเหตุตามปัจจัยแห่ง“ปฏิจจสมุปบาท”

เพราะถ้าไม่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”ก็ไม่มี“ที่ตั้ง”(ฐาน)ให้ปฏิบัติได้เลย เพราะ“เวทนา”ไม่มี แม้จะมี“ธาตุรู้”ของเราเป็นประธาน

ปกติคนเราทุกคนก็มี“เวทนาจับธาตุรู้ที่เป็นประธาน” อันหมายถึง “กาย”นี่เอง อยู่ตลอดการปฏิบัติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๕๐)

โดยมี“สัญญา”กำหนดรู้ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง สัมผัสทุกสภาวะทั้งนอกและในตลอดสายตามลำดับหยาบ-กลาง-ละเอียด

ต้องมี“ธรรมะ ๒”สัมพันธ์สัมพันธ์กัน อยู่ เช่น ต้องเกิดจาก“ตาทะทูป”นั่นเอง หูกระทบเสียง”นั่นเอง จมูกกระทบกลิ่น”นั่นเอง ลิ้นกระทบรส”นั่นเอง ทั้งกายที่กระทบสัมผัสภายนอก แล้วก็“รู้อาการ”นั้นด้วย“ธาตุรู้”ได้นั่นเอง และกายที่กระทบสัมผัสภายใน แล้วก็“รู้อาการ”นั้นด้วย“ธาตุรู้”ได้“ในภายใน”เป็นความละเอียดขั้นปลายสุด จึงจะ“ฉลาด”บริบูรณ์ด้วย“ปัญญา”ได้

ไม่ว่าจะอยู่ในขณะทำงานอาชีพ(อาชีพ) อยู่ในขณะมีการกระทำทุกอย่าง(กัมมันตะ) อยู่ในขณะพูด(วาจา) ทั้งอยู่ในขณะนึกคิด(สังกัปปะ)ก็ต้องมี“การสัมผัส”กันของทวาร ๖” นั่นคือ วัตถุประสงค์ภายนอก กับ“อายตนะ”ภายนอก แล้วเกิดนามธรรมภายใน ต้องกระทบกัน มี“อายตนะ”ภายในทำงานร่วมกันอยู่เสมอ (อายตนะ ๖) ด้วยกระบวนการของ“มรรค อันมีองค์ ๘” และพร้อมด้วย“โพชฌงค์ ๗”เสมอ

โดยเฉพาะต้องมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” และ“สัมมาทิฏฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้ใน“องค์ ๖”ของ“กระบวนการ”ที่จะเกิด “ปัญญา”ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

“ความเฉลียวฉลาด”หรือ“ความรู้”ที่ถึงขั้นนับว่าเป็น“ปัญญา”จึงจะเกิดได้ ธรรมะของพระพุทธเจ้าจึงจะถูกต้องครบถ้วน จึงจะมีมรรคผลเรียกถึงที่สุดว่า“สัมบูรณ์”ได้

ซึ่งต้องมี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”เป็น

กิจหรือหน้าที่สำคัญทำงานอย่างมีผล โดยมี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธานของกรรมจึงจะมีผล ครบ“องค์ ๖” “ปัญญา”ถึงจะเกิดได้

และ“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”นั้นจะมีการแยกแยะวิเคราะห์ถึงขั้นเจาะลึก(analyse)เข้าไปในธรรมสัจจะกันทีเดียว ให้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงกระทั่งถึงวิมุตินิพพาน ปานนั้น จะไม่ใช่ทำกันแค่ผิว ๆ ตื้น ๆ อยู่แค่ การสำรวจสอบสวนหรือแค่ไต่สวนสืบสวน เรื่องราว(investigation)เท่านั้น เป็นแน่แท้

จึงจะเกิด“ความรู้”หรือ“ความฉลาด” เข้าขั้นรู้แจ้งใน“ธรรมนิยาม ๕”กันได้ ทางทะเลรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”บริบูรณ์

ต้องถึงขั้นปานฉนี้จึงจะสามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงหยั่งถึงความละเอียดลึกล้ำของธาตุจิต(จิตนิยาม) ว่าแตกต่างจากธาตุพีช(พีชนิยาม) แตกต่างจากธาตุที่ยังไม่เป็นชีวะ ตั้งแต่ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม ไปกระทั่งอากาศ,ฤดูกาล, ดินฟ้าอากาศ,สภาพแวดล้อม,อุณหภูมิ,ภาวะร้อนเย็น,ไออุ่น แม้กระทั่งถึงขั้นความเป็น“ระดู”(เลือดที่เป็นระดู คือธาตุที่ไม่มีเชื้อชีวะแล้ว เป็น“อุตุนิยาม”แล้ว)ว่า เป็นธาตุอุตุ(อุตุนิยาม)อย่างไร? และเป็น“ธาตุ”ที่เกิดจาก“กรรม”(กรรมนิยาม) ที่สุด“ธาตุ”คือ ภาวะที่ทรงไว้-ทรงอยู่ ซึ่งยังเป็นปรากฏการณ์ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ต้องสัมผัสจึงจะเห็น,ต้องสัมผัสจึง

จะได้ยิน, ต้องสัมผัสจึงจะได้กลิ่น, ต้องสัมผัสจึงจะได้รส, ต้องสัมผัสจึงจะได้รู้สึกภายนอก, ต้องสัมผัสจึงจะได้รู้สึกภายใน

ฉะนั้นเองจึงจะต้องมี“ธรรมะ ๒”หรือ“กาย” คือ“รูปกับนาม”กระทบกัน สัมผัสกัน จึงจะสังเคราะห์กันขึ้นเป็น“ปัญญา”ขึ้นมาได้

จึงจะเกิด“กระบวนการ”(process)ของการปฏิบัติธรรมพุทธถูกต้องบริบูรณ์ มีมรรคมีผลอย่าง“สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”สัมบูรณ์ขึ้นได้ ก็ต้องมี“กระบวนการ”องค์รวมของประดาความเห็น”(paradigm)“สัมมาทิฐิ”มาก่อน

“ความรู้”โดยเฉพาะที่เรียกว่า“ความฉลาด”จึงต้องเกิดจากการกระทบสัมผัสที่มีองค์ประกอบหรือองค์รวมของ“รูปกับนาม”ที่เรียกว่า“กาย” แล้วเกิด“ปฏิภิกขยา”กันขึ้น มีสภาวะธรรมเป็น“รูป” เป็น“เวทนา” เป็น“สัญญา” เป็น“สังขาร” เป็น“วิญญาณ”

ผู้สามารถอ่าน“อาการ”ของ“รูป”ว่า“อะไร”นี่คือ“รูป” อ่าน“อาการ”ของ“เวทนา”ว่า“อะไร”นี่คือ“เวทนา” อ่าน“อาการ”ของ“สัญญา”ว่า“อะไร”นี่คือ“สัญญา” อ่าน“อาการ”ของ“สังขาร”ว่า“อะไร”นี่คือ“สังขาร” และอ่าน“อาการ”ของ“วิญญาณ”ว่า“อะไร”นี่คือ“วิญญาณ” และ“จิต-เจตสิก”อื่น ๆ ทั้งหมด

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สังขาร”แล้ว“จัดการปรุงแต่งสังขารให้สัมมา”

(อภิสังขาร) ผู้สามารถ“จัดการปรุงแต่ง”เป็นผล“สัมมาปฏิบัติ”ได้ นั่นก็คือ จัดการจนเกิด“บุญญาภิสังขาร” หมายความว่า มีผลของ“บุญเป็นส่วน ๆ”หรือมี“ส่วนบุญ”(บุญภาคิยา)ในขณะที่ทำกรรมใด ๆ ก็มีผลจัดการปรับแต่งจิตตน กำจัดกิเลสออกไปได้ที่ละส่วน ๆ

นั่นคือ “บุญ”ยังไม่“จบกิจ” คนจึงยังต้องทำ“บุญ”อยู่ให้ขึ้นมา“ฆ่า”กิเลสของตนให้หมดสิ้นเกลี้ยง “บุญ”จึงยังต้องทำอยู่

แต่ถ้า“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดบาปกระทั่ง“หมดสิ้น”ถาวรแล้ว“จบกิจ”ลงเมื่อใด “บุญ”นั้นก็เป็นอย่าง“ไม่มี”ในตนหรือ“สูญไปหมด” เพราะกำจัด“บาป”ก็ดี หรือ“กิเลส”ก็ดี หรือจะเรียกว่า“อกุศลจิต”ก็ตาม หมดสิ้นไปจากจิตตนแล้ว บริบูรณ์ ก็ไม่ต้องมี“บุญ”กันแล้ว

นี่คือ “บุญญาปาปปริกษิณ”

“บุญ”ก็เป็นอัน“ไม่มี”ในตนหรือ“สูญไปหมด” เพราะกำจัด“บาป”หมดสิ้นไปจากจิตตนแล้ว ก็เป็นอัน“จบกิจ”การปฏิบัติธรรม

“หมดสิ้นบุญ-หมดสิ้นบาป”ไปด้วยกัน ภาษาบาลี คือ “บุญญาปาปปริกษิณ”

การทำกรรมของตนสามารถเลิก“มีจณาอาชีวะ ๕-มีจณากัมมันตะ ๓-มีจณาจจา ๔-มีจณาสังกัปปะ ๓”และสามารถ“ปรุงแต่งจิต”นั้นให้กิเลสหรือบาป ลดละได้”ด้วย“ปัญญา”

การเกิด“ปัญญา”จะได้จริงหากปฏิบัติตาม“กระบวนการ”(process)ที่พระพุทธเจ้า

ทรงสอนไว้บริบูรณ์ทุกอย่าง

“กระบวนการ”นั้นมี“องค์๖”คือ“ปัญญา-
ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-
สัมมาทิฏฐิ-องค์ประกอบทั้งหลายที่จะใช้
ปฏิบัติคือ มรรคมีองค์ ๘”(เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

นักปฏิบัติธรรมที่มีความรู้“กระบวนการ
ทัศน์”(paradigm)ที่จะปฏิบัติสัมมาทิฏฐิแล้ว
และสามารถปฏิบัติธรรมไป “ธาตุรู้”ของตน
ก็“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในรายละเอียดที่เป็นไป
ตาม“กระบวนการ”(process)ที่ตนปฏิบัติ เมื่อ
ได้ผลชำระกิเลสจริง ดังว่านี้ ผู้นั้นก็“ธาตุ
รู้”เจริญขึ้น ๆ “ความรู้-ความฉลาด”ที่ตามรู้
ตามเห็น“ความจริงตามความเป็นจริง-ความ
เกิดจริง”อย่างนี้แหละ ที่ชื่อว่า“ปัญญา”

จะนี่คือ กระบวนการ“องค์๖”เกิดผล
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘

ดังนั้น คำว่า“ฉลาด”จึงต้องหมายถึง
“ความรู้”ที่มี“กระบวนการทัศน์”(paradigm)“สัมมา
ทิฏฐิ”ก่อน แล้วจึงปฏิบัติเป็น“กระบวนการ”
(process)ที่ประกอบด้วย“องค์ธรรม ๖”อัน
ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล-
ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-สัมมา
อารยมรรคองค์ ๘”

ทุกวันนี้ “ความฉลาด”ที่มีภาษาว่า
“ปัญญา”ถูกโกงไป แทนคำว่า“เจโก”คนไทย
ก็เลยพากันหลงผิดว่า“ความรู้”หรือ“ความ

ฉลาด”ของปุถุชนทั้งหลายประดามีทั้งหมด
เหมามาเป็น“ความฉลาด”ทั้งหมดทั้งสิ้น

แม้“ความฉลาดเจโก”แท้ ๆ ก็ไปเรียก
ว่า“ปัญญา”กันทั้งนั้น “ปัญญา”เลย“แก้”หมด

อธิบายมาถึงบรรทัดนี้แล้วก็จะเห็น
ว่า ความแตกต่างของ“ความฉลาด”ปุถุชน
ทั้งหลายประดามี ที่เรียกในภาษาบาลีว่า
“เจกะหรือเจโก”กับ“ปัญญา”อารยชน มันมี
นัยสำคัญยิ่ง ในการศึกษาธรรมะที่เป็นพุทธ

การจัดการ“บาป”หรือกิเลสนั้นต้องมี
พลังงานที่เป็น“บุญ” ซึ่งเป็นอำนาจ(อธิปไตย)
พิเศษอย่างยิ่งชนิดหนึ่ง เกิดด้วย“การปรุงแต่ง
กันขึ้นมาฆ่าบาป เรียกว่า“อภิสังขาร” เรียก
เต็มคำก็คือ “บุญญาภิสังขาร” จึงจะเป็น
พลังงานเข้าไปทำลาย“บาป”หรือ“กิเลส”ได้

“บุญ”มีหน้าที่กำจัด“บาป”เท่านั้น
“บุญ”ไม่ใช่“ทาน” และแค่“กุศล”ก็มีใช้
“บุญ”เป็นพลังงานที่มีหน้าที่มา“กำจัด
กิเลสหรือบาปหรืออกุศล”เท่านั้น เสร็จแล้ว
ก็หายไปทันที ไม่เหลืออะไรอยู่เป็น“สมบัติ”

“กุศล”เป็น“สมบัติ” ทั้งสมบัติดี(กุศล)
และสมบัติไม่ดี(อกุศล) เป็นสภาวะที่ตั้งสม
ไม่มีสิ้นสุด จึงเป็น“วิภังขวาที” วนเวียนอยู่
กับ“มี”หรือ“ไม่มี” ไม่สิ้นสุดในปุถุชน

“บุญ”เป็น“วิบัติ” มีหน้าที่“กำจัดสมบัติ
ไม่ดี”เท่านั้น “สมบัติไม่ดี”หมดไป“สูญ”ไป
จากจิตตนสัมบูรณ์เมื่อใด “บุญ”ก็“สูญ”ไป

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

ตามความเชื่อแต่โบราณ
ที่ถือสืบทอดกันมา
หากทำพิธีลงเสาเอก
ก่อนการก่อสร้าง
เจ้าของเข้ามาอยู่อาศัย
จะได้มั่งมีศรีสุข

จาทมหาราช บทที่ ๒ “วิมาน”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๑

สามัญทำบุญขึ้นบ้านใหม่ เมื่อเวลาหนึ่งปีล่วงผ่าน
ตึกเรือนไทยสี่เหลี่ยมไขโก่ หลังคาทรงปั้นหยา
ใช้เวลาก่อสร้างเกือบเจ็ดเดือน มีการทำพิธีลง
เสาเอกก่อนการก่อสร้างจะก่อเกิด แม่นั้นแหละ
สามัญขอร้องให้เป็นประธานในพิธีกรรมดังกล่าว
ความเป็นจริง ช่างรับเหมาได้ชุดหลุมผูกเหล็กมัด
ฐานแผ่ เตรียมเหล็กเส้นผูกเป็นเสา กำลังจะเทปูน
คอนกรีตไว้เรียบร้อยแล้ว ช่างคนงานชุดไว้เป็นหลุม
ใหญ่ ขนาดกว้างลึกหนึ่งเมตร แม่ต้องเตรียมจอบ
ตักกล้วยขนาดไม่ใหญ่นัก โปะเงินโปะทอง ข้าวตอก
ดอกไม้ ชันน้ำมันต์ รวมทั้งเงินเหรียญ ธนบัตรโปะละ
ยี่สิบบาทสี่น้ำเงินคล้ำ ๆ ไว้ในขันเงินโปะเล็ก ๆ วาง
รวมกันในถาดสำหรับโปะใหญ่ เตรียมไว้พร้อมสรรพ
แล้วให้นำทองคำคนในหมู่บ้าน ชื่อมีความหมาย
เป็นเงินเป็นทอง จะได้เกิดสิริมงคล วานแกมาช่วย
ลับจอบโปะเงินเหรียญ โปะเงินโปะทองลงกัน
หลุมพร้อม ๆ กับแม่ ตามความเชื่อแต่โบราณที่

ถือสืบทอดกันมา หากทำพิธีลงเสาเอกก่อนการ
ก่อสร้าง เมื่อบ้านสร้างเสร็จเจ้าของเข้ามาอยู่อาศัย
จะได้มั่งมีศรีสุข มีอันจะกิน เจริญรุ่งเรืองสืบไป
ร่างผ่ายผอมของแม่ยามนั้น ในชุดเสื้อแขน
สั้นสีขาว ผ้าถุงลายดอกน้ำตาลเข้ม ค่อย ๆ กระแหย่-
กระแหยงเดินเข้าไปใกล้ปากหลุมเสาเอก แล้วยก
แขนเล็กสับเตี๋ยวนั่น เอื้อมมือไปจับขันเงินใส่เศษเงิน
เหรียญในถาดวางอยู่ข้าง ๆ จากนั้นก็จับกอกกล้วยปัก
ลงไป กอบมือ หว่านโปะโปะเงินโปะทอง รวมถึงเศษ
เงินเหรียญทั้งหมดในขันเงินลงในหลุม สามัญนิมนต์
ภิกษุให้สวดทำพิธี

ยามนั้น เขาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองอยู่
ในกรม ต้องวานญาติใกล้ชิดฝ่ายภรรยาให้คอยตรวจสอบ
เพื่อให้การก่อสร้างเป็นไปตามแบบแปลน จากแผ่นดิน
โล่ง ๆ มิไ่มยยืนต้นประเภท มะม่วง มะยม ลำไย สอง
สามต้นปลูกไว้เกือบติดรั้วเหล็กตัด ด้านหน้าติดถนน
โครงเหล็ก ฐานคานก็เริ่มปรากฏเป็นตัวบ้านอย่างช้า ๆ

มันคือบ้านหลังที่สอง ที่ทั้งเขาและภรรยาค่อยๆ สะสมเงินออมมาร่วมสิบกว่าปี หลังผ่อนชำระเช่าซื้อ บ้านทาวน์เฮาส์ใกล้กรุงเทพฯ เรียบร้อยแล้ว ออมเงินมากกว่าสิบปี ถึงมีโอกาสได้สร้างวิมานในความฝันที่บ้านนอก

พลัน.... เขาก็นึกถึงแม่ แม่แท้ ๆ เขียวที่ซักชวน ขอร้องให้เขาเริ่มต้นคิด

“มัญ... มีงบสร้างบ้านให้แม่นะ แม่อยากอยู่คนเดียว แม่เบื่อหลาน ๆ ซี้เกียจกับปานนั้น ต้อรั้นก็ปานนั้น ไม่เคยฟังแม่ แม่อยู่กับพวกเขาไม่ได้หรอก” นั่นคือคำพูดแม่ที่เขาจำได้ แม่หมายถึงหลาน ๆ วิทยุรุ่น ลูกน้องสาวพี่สาวที่อยู่บ้านสองฟากซ้ายขวาข้างบ้าน บ้านเขาปลูกอยู่ตรงกลาง คนยุคก่อนกับเด็กยุคใหม่ ความคิดห่างไกลกัน เหมือนเกิดมาคนละยุค ลังคมคนละสังคม มันคือช่องว่าง ความไม่เข้าใจที่เริ่มก่อเกิด คำพูดแม่ ทำให้เขาต้องคิดสร้างบ้าน

หลังจากย้ายมาเป็นนายอำเภอที่นั่น อำเภอเล็ก ๆ ใกล้บ้านเกิด บ้านก็สร้างเสร็จเรียบร้อย เขายังไม่ได้เข้าอยู่ จะมานอนบ้านหลังใหม่กับแม่บ้างก็เฉพาะวันเสาร์อาทิตย์ นอกนั้น แม่เพียงคนเดียวอยู่อาศัย โดยมีพี่และน้องรวมถึงหลาน ๆ คอยดูแลอยู่ห่าง ๆ แต่นั่นแหละ ถึงอย่างไร แม่ก็เดินไปเดินมาระหว่างบ้านสามหลังที่ปลูกชิดติดกัน มันคือครอบครัวใหญ่ บ้านนอกที่แยกบ้านออกมาแต่ละครอบครัว

บ้านหลังใหญ่ ๆ มักจะมีปัญหาการก่อสร้างไม่สิ้นสุด สามัญเคยฝันอยากได้บ้านที่ตีพร้อม มันคงแข็งแรง รูปทรงทันสมัย จึงจ้างนักออกแบบเขียนแปลนบ้านอย่างประณีต

วิมานน่าจะใหญ่เกินไป เกินไปจริง ๆ ทำไมมันถึงได้วุ่นวายนัก ตลอดระยะเวลาการก่อสร้าง ปัญหาจุกจิกตามมาไม่สิ้นสุด ญาติที่คอยตรวจติดตาม รายงานให้เขาและภรรยาได้รับทราบเกือบทุกครั้งที่เขากลับมา ช่วงหยุดงานเสาร์อาทิตย์ เขาขับรถเดินทางจากกรุงเทพฯ มาดูการก่อสร้าง บ้านทำให้คนกำกับดูแลกับผู้รับเหมาเริ่มซักจะเขม่นกันมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะผู้รับเหมาไม่ชอบให้ใครจุกจิกกวนใจ รายละเอียดบางอย่างเขาไม่เคยทำ เช่น การใส่เอ็นเหล็กยึดผนังไม่ให้แตกร้าว เป็นนวัตกรรมสมัยใหม่ที่เขาไม่รู้จัก เขาคือช่างระดับ

หมู่บ้านตำบล ลังสมความเป็นช่างด้วยการทำงาน

ด้วยเหตุนี้ ทำให้สามัญต้องจ้างช่างองค์การบริหารส่วนตำบลมาคอยกำกับอีกชั้นหนึ่งอย่างใกล้ชิด ช่างในพื้นที่กับผู้รับเหมาน่าจะคุยกันได้รู้เรื่องมากกว่าการให้ญาติฝ่ายภรรยา มาช่วยดูแล เขาเพิ่งจะรู้ การสร้างบ้านหลังใหญ่ ๆ ปัญหาตามมาไม่สิ้นสุด อย่าไปคิดว่า แบบแปลนที่สถาปนิกออกแบบให้ นั้นจะถูกต้องได้มาตรฐานร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม

ปัญหาหนัก ๆ ที่ยังจำได้ติดตาติดใจก็คือ ช่างเขียนแบบผิด เอาหลังคาเชิงชายชั้นล่างไปติดกับหน้าต่างชั้นบน คราแรกเขามองไม่ออก ไม่เห็นสิ่งผิดปกติ ทว่าภรรยา กับพี่ชายเธอล้มมองทะเล ขอร้องให้ช่างช่วยแก้ไข เขยิบมันให้ต่ำลงในระดับที่พอสมควร “ผมเดินตามแบบ ผมไม่ผิด” ผู้รับเหมายืนยันเสียงกร้าว แวดาวาววับอย่างหงุดหงิดไม่พอใจ นายช่างมั่นใจว่าตนเองไม่ใช่คนผิดอย่างแน่นอน เขาเดินตามแบบแปลน

“ก็มันไม่สวย ไม่เหมาะ ขอร้องให้แก้ไขไม่ได้หรือ” ผู้ดูแลพูดขอร้องต่อหน้าภรรยาและสามัญ

“ก็ผมไม่ผิด จะให้ผมแก้ไขได้อย่างไร แบบมันเขียนมาอย่างนั้น ผมผิดหรือ” ช่างก่อสร้างถามย้ำลงเสียงกร้าว จ้องยืนยันตาญาติภรรยา ผู้ทำให้เกิดอาการหงุดหงิดขุ่นมัวอยู่เสมอ ตลอดระยะเวลาการขึ้นเสา ขึ้นโครงหลังคา

สามัญต้องเกลี้ยกล่อมวิงวอนอยู่หลายวันกว่าช่างจะยอมตัดคานเหล็กเชิงชายหลังคาชั้นล่าง แล้วนำมาทำการเชื่อมต่อใหม่ได้หน้าต่างในระดับใกล้กับเพดานชั้นล่าง หากไม่แก้ไข วิมานที่สามัญตั้งใจก่อสร้างมาแรมเดือน น่าจะมีรูปทรงแปลกประหลาดผิดเพี้ยนเสียเป็นแน่ ชายหลังคาติดกับหน้าต่างชั้นบน มองดูแล้วทะแม่ง ๆ อยากรู้พิกล

ต่างจากการซื้อบ้านทาวน์เฮาส์บ้านหลังแรก ใกล้กรุงเทพฯ หลังมันเล็ก ๆ กะทัดรัด สามัญเกือบจะไม่ต่อเติม เพราะหมู่บ้านทำให้เสร็จสรรพ ทว่ามันคับแคบ มีพื้นที่เฉพาะเหมือนรังหนูก็ไม่ปาน จำได้ว่า เขาต่อเติมเพียงห้องครัวและทำห้องแคบ ๆ ขนาดเท่ากุฏิสงฆ์ให้แม่ได้ใช้นอนชั้นล่างเท่านั้น นอกนั้นเขาไม่ต่อเติมสิ่งไรอีก

มันง่าย ๆ สบาย ๆ ใช้เวลาไม่ถึงเดือน ก็ชนข้าวของเครื่องใช้เข้าบ้านได้ทันที แม่อีกนั่นแหละที่ยุให้เขาซื้อทาวนเฮาส์อยู่อาศัย

“เซาเขาทำไม...ซื้อเป็นของตนเอง ค่อย ๆ ผ่อนเขาไป ไม่ก็ปีก็ใช้หนี้หมด” แม่ให้แง่คิดอย่างคนอาบน้ำร้อนมาก่อน ส่วนภรรยาเป็นผู้สนับสนุนความคิดแม่ ความจริงแม่ยุให้เขาซื้อทาวนเฮาส์ไว้ทั้งสองห้องติดกัน แม่กะเง็งกำไรเอาไว้อย่างดีตามหลังตามจริตแม่ค้าที่ติดนิสัยมาจากบ้านนอก แม่เป็นแม่ค้าขายผัก เซ้งร้านตลาดในตัวเมืองกลางอำเภอ เป็นที่ขายผักสด สมัยสามัญยังเรียนหนังสือระดับมัธยมก็เหมือนคนที่นี่ นักค้ากำไรกลางเมืองใหญ่ซื้อบ้านไว้ขายเก็งกำไรกันหลายหลัง จากบ้านราคาเริ่มต้นเพียงสามแสนบาท ช่วงสามัญเซาซื้อ มันถีบราคาขึ้นมาถึงแปดแสนแล้วยามนั้น ยิ่งปัจจุบัน ไม่ต้องพูดถึง ราคาเหยียบระดับสองล้านบาทขึ้นไปแล้ว

ถึงอย่างไร บ้านหลังเล็กก็ไม่ได้สร้างความวุ่นวายให้กับเขามากมายนัก เพียงแต่สามัญต้องเอาค่าเช่าบ้านที่เบิกได้จากทางราชการ มาเปลี่ยนเป็นค่าเช่าซื้อ ลิบกว่าปีที่เขาผ่อนส่ง รวมถึงทุ่มด้วยเงินก้อนใหญ่ในบางครั้งคราที่เขามีรายได้งานพิเศษที่เพียรทำ นานนะ...นานเหลือเกิน กว่าวิมานน้อย ๆ หลังนี้จะหลุดพ้นจากหนี้สิน

ในที่สุด วิมานบ้านนอกของเขาก็สร้างเสร็จอย่างสมบูรณ์ กลับกลายเป็นบ้านหลังใหญ่ ทำให้ชาวบ้านในหมู่บ้านหลาย ๆ คนที่ซึบรถผ่านไปผ่านมาถนนหน้าบ้าน หันมามองแล้วเริ่มจะตั้งคำถาม ลือกันไปทั้งบาง “เมื่อก่อน มันก็เป็นไอ้มัญกลางห้องทุ่ง อยู่บ้านไม้หลังเล็ก ๆ กลางหมู่บ้าน พอรับราชการตำแหน่งใหญ่โต สร้างบ้านหลังใหญ่โตกว่าใคร ๆ ในหมู่บ้าน มันเอาเงินมาจากไหนวะ” นั่นคือคำถามที่ลอยมากับสายลมกลางหมู่บ้าน

แรกคำถามบ่นเข้าถึงหู สามัญถึงกับรู้สึกหงุดหงิด เขาไม่ใช่คนเห่อเหิมทะเยอทะยานหรืออยากจะเป็นเศรษฐีเทวดา เขาไม่คิดว่ามันจะใหญ่โตโอฬารถึงปานนี้ ส่วนใหญ่สามัญจะให้ภรรยาเป็นผู้ดำเนินการ จ้างช่างเขียนแบบ ออกความคิดวาดฝัน

เกือบทั้งหมด สามัญเพียงสนับสนุนดูแลอยู่ห่าง ๆ ไม่ให้งบก่อสร้างต้องบานปลาย ความคิดเขา ขอให้มียที่อยู่พอซุกหัวนอน มีที่เก็บข้าวของบ้าง ก็น่าจะเพียงพอ เขาคือข้าราชการตัวเล็ก ๆ ตำแหน่งใช้จะดลบันดาลเงินทองได้เหมือนการทำมาค้าขาย เมื่อก่อสร้างเสร็จงบก็เกือบจะพอดีกับเงินที่เก็บออมมาหลายปี เกินออกไปบ้างก็เฉพาะการต่อเติมห้องครัวในภายหลัง

แต่แม่นั้นเป็นปลื้มสุด ๆ ดีใจที่ได้อยู่อาศัยบ้านหลังใหญ่เสียที แม่อุ้มพระพุทธรูปหลวงพ่อบ้านหน้าดักกว้างเก้านิ้ว เดินขึ้นบันไดหน้าบ้านอย่างภาคภูมิใจ และแม่ก็เข้าไปอยู่ในบ้านหลังใหญ่อย่างสุขสงบตามวัยไม้ใกล้ฝั่ง วันทำบุญขึ้นบ้านใหม่ สามัญได้ย้ายงานมาดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอใกล้บ้านเกิด จึงไม่เป็นการยุ่งยาก เขาไม่เชียวแขกหรือมาร่วมงานจัดขันอย่างเจียบ ๆ เชิญเฉพาะญาติใกล้ชิด นิมนต์พระสงฆ์เจ้ารูปมาเจริญพระพุทธมนต์ เจิมอักขระมนต์ศักดิ์สิทธิ์เหนือประตูทางเข้าโถงบ้าน เขาไม่อยากจะให้ใครต้องมายุ่งกับบ้านของเขา สามัญเคยไปงานขึ้นบ้านใหม่หลาย ๆ แห่งเกือบทุกภูมิภาค มีการบอกบุญ แจกการ์ด งานโต๊ะจีน มอบของขวัญ ทำบุญใส่ซอง จัดเป็นมหกรรมสรวลเสเฮฮา ทว่าน่าจะสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้มาร่วมงานไม่น้อย เพราะแต่ละรายต้องหาเงินใส่ซอง หาของ-ขวัญขึ้นงาม ๆ ไม่นาฬิกาเขavn ก็รูปภาพมงคลประจำบ้าน เว้นบางคนที่มีผลประโยชน์ร่วม แลกเปลี่ยน ประเภทนี้มักกันตั้งแต่หัวรุ่ง

ภิกษุ หลวงพี่วัยเพิ่งจะชนห้าสิบต้น ๆ เส้นผมสีดอกเลา เริ่มจะปรากฏหรือหมั้นหมั้นเหนือศีรษะกลมมน ท่านคือสงฆ์เกจิดังระดับจังหวัด อดีตเคยเป็นลูกศิษย์เจ้าคณะจังหวัดรูปก่อน เก่งเรื่องพิธีกรรมดูฤกษ์ยามอย่างหาตัวจับยาก เพียงเดินผ่านขึ้นมาบนบานเรือนตึกหลังใหญ่ของสามัญเท่านั้น ท่านก็เอ่ยทักขึ้นทันที “ทำไมทำบันไดเพียงสองชั้น” นัยนดาปะหลับปะหลือกจ้องเขม็งมายังเขา ขณะสามัญเข้าไปกราบเชื้อเชิญนิมนต์ท่านถึงประตูรถก่อนจะขึ้นบ้าน

“ทำไมหรือครับหลวงพี่...มันไม่ถูกต้องใช้ไหม”

สามัญเอ่ยถาม น้ำเสียงเริ่มซักจะปริวิตก เขาไม่คิดเลยว่าบันไดขึ้นบ้านจะสร้างความยุ่งยากให้กับเขา

“เขาเรียกว่าทางผีเดิน ผีจะเดินเข้าบ้าน ถ้าเป็นบันไดขึ้นบ้านคนจะต้องทำอย่างน้อยสามชั้นบันได” ท่านตอกย้ำ ก่อนจะเดินอ้าว ๆ เข้าสู่พิธีเจริญพระพุทธมนต์

นี่คือความรู้ใหม่ที่สามัญไม่รู้ ไม่เคยเลยที่จะมีใครบอกเขา แม้แต่ช่างก่อสร้างบ้านเองก็ตามก็ยังทำสีหน้างุนงงไม่แน่ใจในความเชื่อที่ส่งมส์เกลียดชังทุกในวันนั้น

ก็หลวงพี่อีกนั่นแหละ เป็นผู้เจิมยันต์หน้าประตูประพรมน้ำพระพุทธมนต์ เจิมประตูห้องนอนชั้นบนให้เสร็จสรรพ กว่าเสร็จสิ้นพิธี ก็ร่วมเกือบจะเที่ยงก่อนจะเดินทางกลับวัด ท่านไม่วายหันมามถาม

“ตายสายลัญจนที่หลวงปู่เคยมอบไว้ โยมยังเก็บไว้หรือเปล่า” ท่านกระซิบถาม

“ครั้งไหนครับ” สามัญทำสีหน้างุนงง เขายังนึกถึงความหลังตามหลวงพี่ไม่ทัน

“บ้านหลังเก่า หลวงปู่มาเจริญพุทธมนต์ขึ้นบ้านใหม่ให้ แล้วโยงตายสายลัญจนรอบบ้าน โยมจำไม่ได้หรือ” ท่านแจจรายละเอียดยจนเขานึกเห็นภาพขึ้นมาทันที

สามัญแวบนึกไปถึงบ้านหลังเก่าของแม่ ปัจจุบันเป็นบ้านพี่สาว หลวงปู่เจ้าคณะจังหวัดคนก่อนเคยมอบสายลัญจนนี้ให้เขาเล่นหนึ่ง ท่านดึงเป็นขยุ่มจากเหนือประตูบานพับหน้าบ้าน ไล่ให้ไว้กับมือของเขา พร้อมย้านักย้าหนาให้เกิดรักษาไว้อย่างดีเหมือนตายเส้นนั้น คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะนำโชคดีมีชัยมาให้เขาทั้งชีวิต

“ยังเก็บไว้ครับ” สามัญรับปากด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจนัก เขาเก็บพระเครื่อง ของศักดิ์สิทธิ์ไว้ในตู้ไม้สักในบ้านทาวน์เฮาส์ นานแล้วที่เขาไม่สนใจและไม่เปิดดู ทั้งที่รู้ว่ามิพระเครื่องมีชื่ออยู่ในนั้นกล่องใหญ่

“เก็บไว้ให้ดี...ของศักดิ์สิทธิ์นะ แล้วอย่าลืมเสียละ...แก้บันไดบ้านให้เป็นสามชั้นด้วย” ท่านคงย้า สายตาเหลือบมองดินบันไดปูแผ่นแกรนิตสีนิลเข้ม ๆ แวบหนึ่ง

“จะให้แก้อย่างไรครับ...ต้องหาหมอเวทมนตร์มาแก้ไหม” ยามนั้น สามัญจนปัญญา ยังหาทางออกไม่พบ เพราะบ้านทั้งหลังสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้น...โยมทำให้มันเป็นบันไดสามชั้นก็แล้วกัน” นั่นคือคำอธิบายง่าย ๆ ก่อนท่านจะก้าวขึ้นรถ เดินทางกลับวัด

คำพูดหลวงพี่ ทำให้สามัญต้องครุ่นคิดอย่างตรองไม่ตก เขาไม่เคยเชื่อสิ่งไรอย่างงมงาย บางสิ่งที่พอจะอนุโลม ก็ทำตามไปเพื่อให้คนรอบข้างมองเขาอย่างสบายความรู้สึก

มาสะดุดหัวใจลั่นไหวอย่างแรง ก็เมื่อคืนที่แม่ล้มลงหน้าห้องน้ำและเสียชีวิตลง ไม่ทันที่เขาจะเสริมบันไดขึ้นบ้านชั้นที่สาม

หรือมันจะเป็นทางผ่านของผีเดินอย่างที่หลวงพี่บอก เขานึกถึงคำบอกเล่าของแม่ แม่เล่าว่า แม่นอนอยู่หน้าห้องโถงหน้าบ้านหลังใหญ่ สายวันหนึ่งลุงพี่แม่ที่ตายไปแล้วหลายปีติดัก เดินขึ้นมาหาแม่มายืนจ้องมองแม่ด้วยรอยยิ้ม เรือนร่างสูงใหญ่แบบชายไทยโบราณมองมาอย่างชื่นชม

“บ้านมึงสวยนะ สวยกว่าใครในหมู่บ้าน ลูกมึงมันดี เจริญก้าวหน้า เป็นถึงนายอำเภอ” ลุงเอ่ยยกย่องกับแม่เช่นนั้น

แม่ยืนยันว่าลุงเดินขึ้นมาบนบ้าน ก้าวเดินผ่านเข้ามาหน้าห้องโถง จ้องมองแม่อยู่เป็นนานเงือรอยยิ้ม

ลุงเป็นคนเรือนกายสูงใหญ่ ผมตัดสั้น ร่วงดำเข้มสีน้ำตาล หน้าอกผายกว้าง เห็นกล้ามเนื้อเริ่มจะแพบเคียนสะเอวด้วยผ้าขาวม้า สวมกางเกงขาล้น แล้วลุงก็เดินจากไป นั่นคือเรื่องราวที่แม่มองเห็นเพียงผู้เดียว

หรือว่าบันไดจะเป็นทางผีเดินจริง ๆ ลุงถึงมาหาแม่ได้ง่าย ๆ แม้กระทั่งยามกลางวัน

เมื่อแม่จบชีวิตลง สามัญถึงหาแผ่นแกรนิตมาปูที่ดินบันไดเพิ่มขึ้น เท่ากับแผ่นแกรนิตชั้นบันได เสมือนมีบันไดเพิ่มขึ้นอีกชั้นหนึ่ง แผ่นมันหนาเกือบหนึ่งนิ้ว ถือว่าเป็นบันไดชั้นที่สามได้สบาย ทุกครั้งเมื่อก้าวขึ้นบ้าน เขาต้องเหยียบบันไดชั้นนี้เป็นเบื้องต้น

เขาทำตามหลวงพี่บอก ทำแก้เคล็ดต่อเมื่อแม่เสียชีวิตผ่านไปแล้ว บ้านแต่ละหลังเหมือนจะสร้างความยุ่งยากให้กับเขาไม่น้อย แม้หลังจะใหญ่โตเพียงใดก็ตาม.

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. อารมณ์ชั่ววูบกำลังจะเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมไทย! อุกกาบุงกยิงสาวซี ๔ ตายคา ศธ. มือปืนแค้นมีรักใหม่ (เดลินิวส์ ๒๙ มี.ค.๖๐)

๒. ปราบปรามการปล่อยปล่อยเริ่มตั้งเค้า! 'คอนโดหรู' เริ่มขายฮ็อต คู่แข่งเยอะ เศรษฐีคิดนาน (มติชน ๑๑ มี.ค. ๖๐)

๓. ประเพณีคนรวยทำผิดกฎหมาย...หนีออกนอกประเทศ! ศาลฎีกาล้างหมายจับ 'กำนันเขี้ย' คดีบุกรุกครอบครองที่ดิน (มติชน ๑๑ มี.ค.๖๐)

๔. อเมริกาถล่มอิรัก ซีเรียทำไมวางเฉย? พม่าเมียนยูเอ็นสอบชมเหงโรฮินจา (มติชน ๒๖ มี.ค.๖๐)

๕. โลกมนุษย์ส่งเสริมช่วยยอมให้สวยให้หล่อ! 'แม็กซิม' ต่อยอดนิตยสารเวทีประกวด ร่วมมือ 'เจเค-เอ็น' ตามติดสาวทำคัลยกรรมที่เกาหลี (มติชน ๑๑ มี.ค.๖๐)

๖. พระพรหมของโลกมนุษย์! ที่สุดของดีไซน์เนอร์เอเชีย 'กัวยเปย' หนึ่งในผู้ทรงอิทธิพล 'โทมัส' (บทสัมภาษณ์) (มติชน ๒๙ มี.ค.๖๐)

๗. สุราเมрымัธยมปมา! 'ซิกซ์บอมบ์' ... ตากลม ไบหน้าเรียว และหน้าอกใหญ่ขึ้น นั่นคือการเสริมสวยของเกิร์ลกรุ๊ปในเกาหลีใต้ (เดลินิวส์ ๒๖ มี.ค.๖๐)

๘. บทบาทแกนนำ 'ธรรมกาย'! หลักฐานมัด 'ทัตตชิว' นำเงินวัดเล่นหุ้น (ไทยโพสต์ ๑๖ มี.ค.๖๐)

๙. การเมืองไม่ซื่อตรง! คุก ๑ ปี-ยึด ๑๖๔ ล้าน คนขับรถเจ้แดง (ไทยโพสต์ ๑๗ มี.ค.๖๐)

๑๐. อายเขานะชาวพุทธ! ชายชาวพุทธเชื้อสายจีน ๑ ใน ๒ รายถูกเจ้าหน้าที่ศาสนาของอาเจะห์โบยลงโทษกลางสาธารณะเพื่อลดโทษจำคุกฐานเล่นพนันไก่ชน (ไทยโพสต์ ๑๑ มี.ค.๖๐)

๑๑. ชายแผ่นดินกับการทำธุรกิจเริ่มอยู่ใกล้กัน! ชู 'ลีสโฮลด์' บมอสังหา ให้สิทธิต่างชาติถือ ๕๐ ปีคลุมห้องชุด-บ้าน-ที่ดิน 'คลัง' ดันใช้-ดูดเงินต่างประเทศ (มติชน ๒๗ มี.ค.๖๐)

๑๒. ใครจะสู้เพื่อประชาชน ไม่ให้สื่อถล่มแก๊ง!

‘สู้กับกฎหมายกดหัวสื่อ’
ล้มภาษณ์ นายกลสมาคม
นักข่าวนักหนังสือพิมพ์
แห่งประเทศไทย (มติชน
๑๒ มี.ค.๖๐)

๑๓. อาหารเป็นหนึ่งในโลก ! จากแฟ้ม

รายงานสหประชาชาติ...
ขณะนี้ผู้คนกว่า ๒๐ ล้าน
คนทั่วโลกกำลังเผชิญกับ
ความอดอยากและหิวโหย (มติชน ๑๒ มี.ค.๖๐)

๑๔. ศาสตราจารย์ไม่

สร้างความเกลียดชัง!
เมียนมาลงโทษประหาร
รุนแรง ห้ามเทคโนโลยี ๑ ปี
ก่อนความเกลียดชัง (เดลินิวส์ ๑๓ มี.ค.๖๐)

๑๕. ผู้นำต้องมีวิสัยทัศน์ลึกซึ้ง-แม่นยำ!

“ในวาระที่จะปฏิรูปประเทศชาติ
หากเราทอดทิ้งพระศาสนา การ
ปฏิรูปเรื่องอื่น ๆ ก็จะมีทิศทางหมด...
บทสัมภาษณ์ ศจ.พิเศษ จรัญ ภักดี-
ธนากุล (ไทยโพสต์ ๑๙-๒๕ มี.ค.๖๐)

๑๖. พุดส่งเดช! โพล

ประจักษ์ ‘พอเพียง’ แค่
ปาก...ยังใช้ชีวิตฟุ่มเฟือย
(ไทยโพสต์ ๑๓ มี.ค.๖๐)

๑๗. ทางลวง-ทางรอด! แนะนำธรรมกาย ฟัน

วิกฤตศรัทธา ทบพวน
การให้บริจาคเยอะๆ
ทบพวนหลักคำสอน-
ทัศนคติ ที่สร้างความ
แตกแยก เลิกเน้น
อภินิหาร-ร่ำรวย
(มติชน ๑๓ มี.ค.๖๐)

๑๘. วัดดวงระหว่างสิ่งแวดล้อมกับเศรษฐกิจ!

แห่งขออาชญาบัตรแพร่
โพแทชอีสาน ๔๖
ราย....๑.๒ แสนไร่...
๒ หมื่นไร่....๑.๓ แสน
ไร่....๕.๒๔ หมื่นไร่...
ฯลฯ (มติชน ๑๓ มี.ค.
๖๐)

๑๙. เรื่องจริงไม่อิง

นิยาย! แฉข่าวมีนักการ
เมืองนับร้อย เลี่ยงภาษี
(ไทยโพสต์ ๒๐ มี.ค.๖๐)

๒๐. อัสสาทะแห่งโลกีย์! มวยโลกตะลึง

‘ศรีสะเกษ’แชมป์...

คดียุยอนหลังน้ำตา
ปลาบปลื้มแฟนคลับแน่น
ฮอลล์

...ไทยแชมป์ตายบนถนนวันละ ๑๐๐ ศพ แฉ
สาเหตุหลักเมาแล้วขับ-ซึ่ง
(เดลินิวส์ ๒๐ มี.ค.๖๐)

บทความพิเศษ

• ทศพนธ์ นรทัศน์

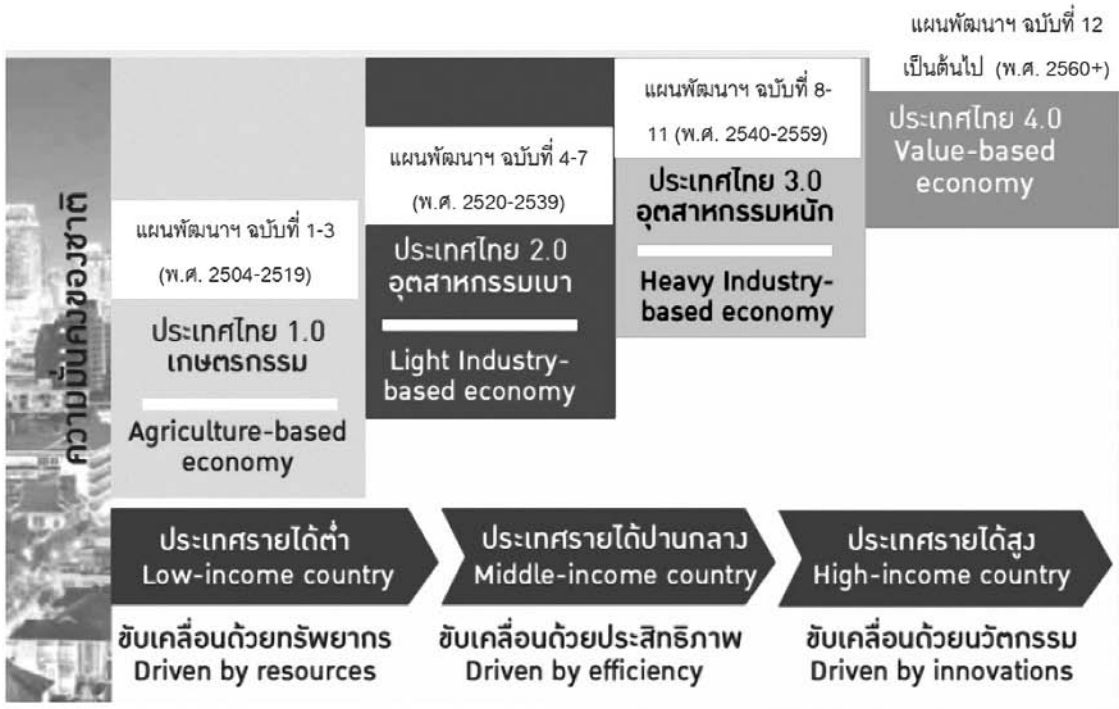
บทวิเคราะห์ประเทศไทย ๔.๐ ภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

นับเนื่องจากสภาปฏิรูปแห่งชาติ (สปช.) ได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศไทย สู่ “การเป็นประเทศใน
โลกที่หนึ่ง (ประเทศที่พัฒนาแล้ว) ภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๕” และได้มีการจัดทำวาระพัฒนาที่ ๗ : แนวทาง
ปฏิรูปเศรษฐกิจไทยเพื่อเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๕ เสนอรัฐบาล พร้อม ๆ กับรายงาน
วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์การปฏิรูปประเทศไทยและการปรับเปลี่ยนกลไกภาครัฐ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ
แนวทางการเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศโลกที่สอง ไปสู่ประเทศในโลกที่หนึ่ง

คณะกรรมการการวิสามัญจัดทำวิสัยและออกแบบอนาคตประเทศไทย (ซึ่งมี ดร.สุวิทย์ เมษินทรีย์ เป็น
ประธานฯ) สภาปฏิรูปแห่งชาติ (๒๕๕๕) ได้นำเสนอตัวแบบการขับเคลื่อนความมั่งคั่งของประเทศไทย
ภายใต้ตัวแบบ “ประเทศไทย ๔.๐” หรือ “Thailand ๔.๐” ซึ่งจะเป็นการพัฒนาประเทศให้ก้าวสู่การเป็น
ประเทศในโลกที่หนึ่ง ปรับเปลี่ยนจากประเทศรายได้ปานกลาง เป็นประเทศรายได้สูง ปรับเปลี่ยนจาก
เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยประสิทธิภาพ เป็นเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ตามรายงานแนวคิด
วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์การปฏิรูปประเทศไทยและการปรับเปลี่ยนกลไกภาครัฐ เสนอต่อนายกรัฐมนตรี เมื่อ
วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๘ และมีการนำเสนอเรื่องนี้ในหลายโอกาส นำมาสู่การประกาศเป็นนโยบาย
“ประเทศไทย ๔.๐” โดย พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี โดยปัจจุบัน ดร.สุวิทย์ เมษินทรีย์
มีบทบาทสำคัญในฐานะผู้บริหารจัดการกลไกสำคัญในการผลักดันประเทศไทย ๔.๐ เพื่อเปลี่ยนผ่านสู่
Value Based Economy

ต่อมาจึงมีผู้นำแนวคิดประเทศไทย ๔.๐ นี้ ไปขยายความ เพื่อประยุกต์ใช้ในขอบเขตงานของ
ตนเองเองอย่างกว้างขวาง เช่น อุตสาหกรรม ๔.๐ เกษตร ๔.๐ ท่องเที่ยว/บริการ ๔.๐ แรงงาน ๔.๐
คนไทย ๔.๐ จังหวัด ๔.๐ เป็นต้น รวมทั้งการนำไปบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔)

ทั้งนี้ ในจดหมายข่าวรัฐบาลเพื่อประชาชน (ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๓๐, ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๙) ยังได้ระบุถึงทิศทางการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจสู่ประเทศไทย ๔.๐ ที่เน้นการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีเข้ามาช่วยพัฒนา “โดยที่ภาคการเกษตรยังคงเป็นแกนหลัก แต่จะเปลี่ยนการเกษตรแบบดั้งเดิมไปสู่การเกษตรสมัยใหม่” สร้างเกษตรกรปราดเปรี๊อง (Smart Farmer) และสนับสนุนให้เกษตรกรเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น พร้อม ๆ กับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่รัฐให้ความช่วยเหลือ ไปสู่ SMEs ที่มีศักยภาพสูง การพัฒนาการบริการที่สร้างมูลค่าค่อนข้างต่ำไปสู่การบริการที่สร้างมูลค่าสูง และการพัฒนาแรงงานทักษะต่ำไปสู่แรงงานที่มีทักษะสูง

ที่มา: ดัดแปลงจาก Eco Magazine (2559 : 7)

ที่มา: จดหมายข่าวรัฐบาลเพื่อประชาชน ปีที่ 2 ฉบับที่ 30, 15 กรกฎาคม 2559, หน้า 7.

“ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง : กระบวนทัศน์การพัฒนาสู่ประเทศไทย ๔.๐”

ดร.สุวิทย์ เมษินทรีย์ (๒๕๙๕) ได้กล่าวถึง “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง : กระบวนทัศน์การพัฒนาสู่ประเทศไทย ๔.๐” ไว้ว่า ในอดีตประเทศไทยมุ่งเน้นการสร้าง ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ (Economic Wealth) เป็นสำคัญ โดยขาดการพัฒนาในมิติอื่นให้มีความสอดคล้องกัน จึงทำให้เกิดผลกระทบเชิงลบในด้านต่างๆ มากมาย อาทิ ความเหลื่อมล้ำของรายได้และโอกาสที่เพิ่มขึ้น ทรัพยากรธรรมชาติ และสภาพแวดล้อมถูกทำลายมากขึ้น

พูดง่ายๆ ก็คือ การพัฒนาดังกล่าว มีเพียงแต่ก่อให้เกิดความไม่สมดุลระหว่าง “มนุษย์” กับ “มนุษย์” ยังก่อให้เกิดความไม่สมดุลระหว่าง “มนุษย์” กับ “ธรรมชาติ” อีกด้วย

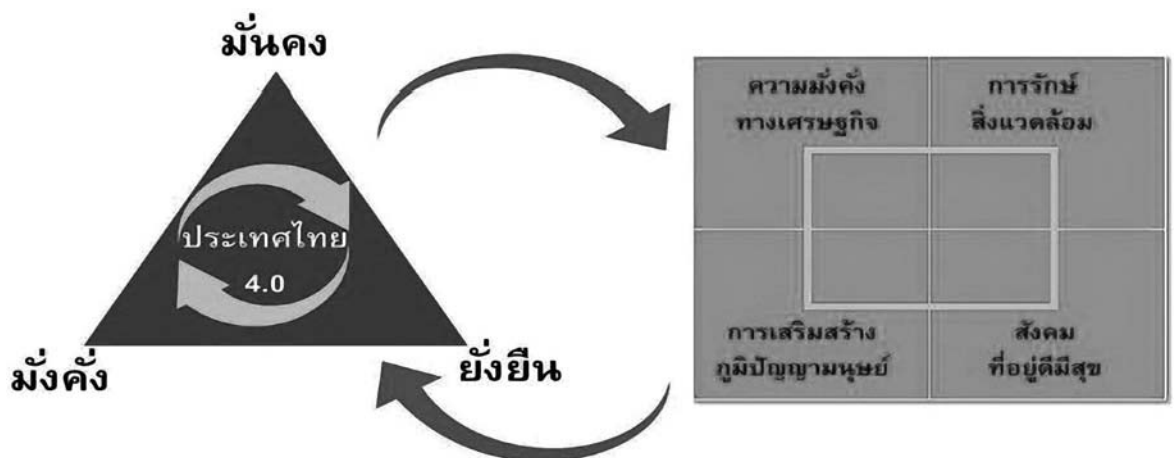
ดังนั้น หากพวกเราต้องการก้าวสู่ “ประเทศไทย ๔.๐” -- ประเทศที่มีความมั่งคั่ง ความมั่นคง และความยั่งยืน จะต้องมีการพัฒนาที่สมดุลใน ๔ มิติ อันประกอบด้วย (๑) มิติความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ (Economic Wealth) (๒) มิติการรักษาสิ่งแวดล้อม (Environmental Wellness) (๓) มิติการมีสังคมที่อยู่ดีมีสุข (Social Well-Beings) และ (๔) มิติการเสริมสร้างภูมิปัญญามนุษย์ (Human Wisdom) หรือ “๔ Ws Model” นั่นเอง

การพัฒนาที่สมดุลนั้น ตั้งอยู่บนฐานคิดของ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หลักการสำคัญของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีอยู่ว่า

- ❖ เมื่อพร้อม ต้องรู้จักเต็ม (Fullled)
- ❖ เมื่อพอ ต้องรู้จักหยุด (Enough)
- ❖ เมื่อเกิน ต้องรู้จักปัน (Sharing)

ในระดับจุลภาค “การรู้จักเต็ม รู้จักพอ รู้จักปัน” จะทำให้ประชาชนมีหลักประกันในด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจสังคม สร้างสังคมที่เกื้อกูลและแบ่งปัน ก่อให้เกิดการสร้างเสริมพลังทางสังคม และการสร้างความเป็นปึกแผ่นของคนในสังคมตามมา

ในระดับมหภาค “การรู้จักเต็ม รู้จักพอ รู้จักปัน” จะทำให้ประเทศไทยสามารถรับมือกับประเด็นท้าทายในพลวัตโลก เต็มเต็มขีดความสามารถในการแข่งขัน ตลอดจนการสร้างพลังจากการผนึกกำลังของทุกภาคส่วนผ่านกลไก “ประชารัฐ”

ที่มา: ดร. สุวิทย์ เมษินทรีย์. (2559). <https://goo.gl/0ei9qo>

“ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” จึงเป็น “กระบวนทัศน์การพัฒนา” (Developmental Paradigm) ที่จะขับเคลื่อนสู่ “ประเทศไทย ๔.๐” -- ประเทศในโลกที่หนึ่ง ที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนอย่างแท้จริง

บทวิเคราะห์ประเทศไทย ๔.๐ ภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

จากกระบวนทัศน์การพัฒนาสู่ประเทศไทย ๔.๐ โดยมีปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญานำทาง (Guiding Philosophy) ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าเป็นกระบวนทัศน์ของการพัฒนาประเทศที่ดำเนินมาในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม สอดรับกับวาระแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. ๒๐๓๐ แห่งสหประชาชาติ อย่างลงตัว สามารถเป็นแบบอย่างให้กับหลายประเทศทั่วโลก เฉพาะอย่างยิ่งประเทศกำลังพัฒนา เนื่องจากปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับบุคคล จนถึงระดับประเทศ หรือแม้กระทั่งในระดับโลก

การน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาประเทศย่อมจะทำให้การพัฒนาเกิดความสมดุล มีความเข้มแข็งจากภายใน แม้ว่าการพัฒนาตามแนวทางนี้จะต้องใช้ความอดทน ความเพียร และระยะเวลาพอสมควร จึงจะเห็นผลสำเร็จได้ เปรียบเสมือนการปลูกต้นไม้ที่เพาะจากเมล็ด ย่อมจะมีรากแก้วที่ยั่งยืนงลึก แม้จะเติบโตช้ากว่าต้นไม้ที่ปลูกจากกระบวนกรตอนกิ่ง แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องเผชิญกับพายุลมแรง หรือภาวะที่แห้งแล้งแล้ว ต้นไม้ที่ได้จากการเพาะเมล็ดย่อมที่จะสามารถยืนหยัดได้อย่างมั่นคงมากกว่า สอดคล้องกับที่ ศาสตราจารย์ ดร.ณัฐรุพงค์ ทองภักดี ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง *ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง: ความเป็นมาและความหมาย. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ ปีที่ ๔๗ ฉบับที่ ๑/๒๕๕๐* หน้า ๓๐ ว่า “ความพอเพียงเป็นทั้งวิธีการและผล (Means and Ends) จากการกระทำ โดยจะทำให้เกิดวิธีการพัฒนาและผลของการพัฒนาที่สมดุล และพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงความสมดุลและความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง หมายถึง ความสมดุลในทุกด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม ในขณะที่เดียวกันความสมดุลของการกระทำทั้งเหตุและผลจะนำไปสู่ความยั่งยืนของการพัฒนา ภายใต้พลวัตทั้งภายในและภายนอกประเทศ”

การสร้างความคิดเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศนับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป คงไม่สามารถใช้กระบวนทัศน์การพัฒนาแบบเก่าที่มุ่งใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการผลิต การบริโภคเป็นจำนวนมากอีกต่อไปไม่ได้แล้ว หากแต่จะต้องเน้นการพัฒนาที่ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดที่สุด คุ่มค่าที่สุด ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม ประชาชนสามารถมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีความสุขได้โดยไม่ต้องใช้ทรัพยากรต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก สอดคล้องกับกระแสพระราชดำริสพระราชบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชทานในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ณ ศาลาดุสิตาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต ความสำคัญตอนหนึ่งว่า “...คนเราถ้าพอในความต้องการ ก็มีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อย ก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย. ถ้าทุกประเทศมีความคิด ‘อันนี้ไม่ใช่เศรษฐกิจ’ มีความคิดว่าทำอะไรต้องพอเพียง หมายความว่า พอประมาณ ไม่สุดโต่งไม่โลภอย่างมาก คนเราก็อยู่เป็นสุข. ...”

ดังนั้น นโยบายการพัฒนาประเทศสู่ประเทศไทย ๔.๐ ด้วยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจึงเป็นกลไก และเครื่องยนต์ทางเศรษฐกิจใหม่ (New Growth Engine) ที่สำคัญในการพัฒนาประเทศสู่วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ได้อย่างแท้จริง หากทุกภาคส่วนมีการดำเนินการอย่างจริงจัง **๓**

✦ **ปรองดองต้องมีเมตตา**
รู้ว่าเราผิดตรงไหน
ขอขมาขอโทษขอภัย
จริงใจเริ่มใหม่ร่วมกัน.

ปรองดองต้องเมตตา (นกุลชาดก)

จึงเสด็จเข้าสู่กรุงสาวัตถี บิณฑบาตเพียง
 ลำพังพระองค์เดียวเท่านั้น แล้วเสด็จไปประทับยืน
 ที่หน้าบ้านประตูเรือนของมหาอำมาตย์คนแรก
 เขาได้ออกมารับบาตรของพระศาสดาเอาถือไว้
 นิมนต์พระศาสดาให้เสด็จเข้าไปภายในเรือน ไป
 อาสนะ(ที่นั่ง)ถวาย

ครั้งพระศาสดาประทับนั่งแล้ว ได้ตรัสถึง
 อานิสงส์(ประโยชน์)ของการกระทำให้มากใน
 เมตตา(มีใจช่วยเหลือผู้อื่น)แก่เขาว่า

“ดูก่อนมหาอำมาตย์ **จิตหลุดพ้นกิเลส**
ทุกข์ได้ด้วยอำนาจแห่งการเมตตา ซึ่ง
 บุคคลเสพแล้ว เจริญแล้ว ทำให้มาก
 แล้ว ทำให้เป็นดุจยาน(เครื่องพาไป) ทำให้
 เป็นที่ตั้ง ตั้งไว้อย่างมั่นคง อบรมบ่มนิสัย
 แล้ว กระทำสมาธิแล้ว **ย่อมเกิดผล**
ประโยชน์ ๑๑ ประการนี้คือ

๑. หลับเป็นสุข
๒. ตื่นเป็นสุข
๓. ไม่ฝันลามก(หยาบซ่าเลวทราม)
๔. เป็นที่รักของมนุษย์(คนใจประเสริฐ)
๕. เป็นที่รักของอมมนุษย์(คนใจต่ำ)
๖. เทวดา(คนใจสูง)ย่อมรักษา
๗. ไฟ ยาพิษ ของมีคม ย่อมไม่กล้ากราย
๘. จิตเป็นสมาธิ(ตั้งมั่น)ได้รวดเร็ว
๙. สีนหน้าผองใส
๑๐. ไม่หลงกระทำความตาย(แก่ตนและผู้อื่น)
๑๑. แม้ยังไม่รู้แจ้งธรรมอันยิ่ง ก็ย่อมเข้าถึง
 พรหมโลก(โลกของคนใจบริสุทธิ์)”

พระศาสดาประทับ ณ เขตวันมหาวิหาร
 กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล ทรงกล่าว
 ถึงเรื่องการผูกเวร (แค้นเคือง) ของคนมีเวรต่อกัน

มีมหาอำมาตย์ (ข้าราชการผู้ใหญ่)สองคน
 ซึ่งเป็นผู้รับใช้ใกล้ชิดของ**พระเจ้าโกศล** เวลาใด
 ได้พบปะเจอะเจอกันเข้า ก็มักจะทะเลาะกันเสมอ
 การจ้องเวรต่อกันนี้เป็นที่โจษขานกันทั่วพระนคร
 แม้แต่พระราชาและญาติมิตรทั้งหลาย ก็ไม่
 สามารถทำให้มหาอำมาตย์ทั้งสองปรองดอง
 (ประนีประนอมยอมตกลงกันได้) เกิดความสามัคคี
 (ร่วมมือร่วมใจ)กันได้

วันหนึ่งในเวลาใกล้รุ่ง พระศาสดาทรงพิจารณา
 ตรองดูว่า ใครเป็นผู้มีอุปนิสัยที่จะเห็นธรรมได้
ทรงเห็นอุปนิสัยแห่งโสดาปัตติมรรค(ทางปฏิบัติ
เพื่อบรรลุความเป็นพระโสดาบัน) ของมหา
อำมาตย์ทั้งสองนั้น

มหาอำมาตย์นั้นน้อมจิตตั้งใจฟังด้วยศรัทธา จิตอ่อนโยนเหมาะสมแก่การตัดได้แล้ว พระศาสดาทรงทราบวาระจิตของเขา จึงทรงแสดง**อารยสัง** (ความจริงอันประเสริฐสุดของชีวิต)แก่เขา เมื่อจบอารยสังนั้น เขาได้บรรลุ**โสดาปัตติผล**แล้ว

ต่อจากนั้น พระศาสดารับสั่งให้เขาถือบาตรติดตามอยู่ด้านหลัง แล้วเสด็จไปยังเรือนของ**มหาอำมาตย์คู่กรณี** มหาอำมาตย์นั้นเห็นพระศาสดาเสด็จมา ก็รีบถวายบังคม แล้วนิมนต์

“ขอเชิญเสด็จเข้าไปในเรือนเถิด พระเจ้าข้า”

พระศาสดาจึงเสด็จเข้าไปประทับในเรือน พร้อมกับอำมาตย์ที่ถือบาตรติดตามมาด้วย

ครั้นพระศาสดาทรงสนทนาสักครู่ ก็ตรัสพรรณนาถึง**คุณของการเจริญเมตตา ๑๑ ประการ** นั้น แล้วทรงประกาศ**อารยสัง** เมื่อแสดงอารยสังจบ มหาอำมาตย์นั้นก็ได้รับบรรลุเป็น**พระโสดาบัน**เช่นกัน

เมื่อมหาอำมาตย์ทั้งสองต่างก็เป็นพระโสดาบันแล้ว ก็รู้สึกละอายแก่ใจในพฤติกรรมเก่าก่อน ที่ทะเลาะเบาะแว้งกัน **จึงได้กล่าวแสดงโทษความผิดของตน แล้วขอขมาต่อกันและกัน** บังเกิดจิตสมัคครุสมานสามัคคี บันเทิงใจ มีอภัยคายเอื้อเพื่อแก่กัน

ก็ในวันนั่นเอง มหาอำมาตย์ทั้งสองได้ร่วมรับประทานอาหารด้วยกันอย่างสนิทสนม ต่อหน้าพระพักตร์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า

แล้วในตอนเย็นวันนั้นแหละ ณ ธรรมสภา

เหล่าภิกษุได้รู้เรื่องราวนั้น ต่างก็มาประชุมสนทนากัน กล่าวถึงคุณอันยิ่งของพระศาสดา

“ดูก่อนท่านทั้งหลาย **พระศาสดาทรงฝึกคนทีใครๆก็ฝึกไม่ได้** ทรงฝึกมหาอำมาตย์ทั้งสองซึ่งวิวาทบาดหมางกันมาช้านาน **ภายในวันเดียวเท่านั้น** ทั้งๆที่พระราชอาและญาติมิตรทั้งหลายไม่อาจทำให้ทั้งสองปรองดองสามัคคีกันได้เลย”

พอดีในเวลานั้นพระศาสดาเสด็จมา ทรงได้สดับแล้ว จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **เรามีใช้ทำให้คนทั้งสองนี้ปรองดองกันในบัดนี้เท่านั้น** แม้เมื่อก่อนเราก็ทำให้สามัคคีกันมาแล้ว”

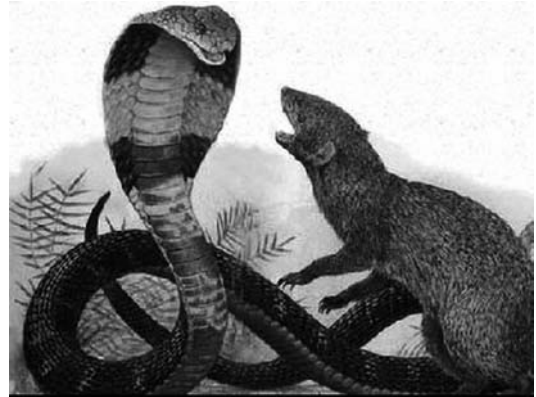
จากนั้นทรงนำเรื่องเก่าก่อนมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ยุคสมัยของ**พระเจ้ากรุง**

พาราณสี มี**มาณพคนหนึ่ง**ในตระกูลพราหมณ์ ได้ไปศึกษาเล่าเรียนศิลปะแขนงต่างๆ ที่กรุงตักสิลา นครหลวงของแคว้นคันธาระ

ต่อมาเขาได้สละเพศบราหฺมณ ออกบวชเป็น**ฤๅษี**(นักบวชผู้บำเพ็ญพรตแสงธรรม) จนกระทั่งได้สำเร็จ**อภิญา**(ความรู้อันวิเศษยิ่งที่ทำให้กิเลสหมดสิ้นไป) และ**สมาบัติ**(สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง) พำนักอยู่ที่หิมวันตประเทศ (ป่าหิมพานต์บริเวณภูเขาหิมาลัย)

ณ บริเวณใกล้ๆ อาศรมที่อยู่ของพระฤๅษีนั้นมี**พังพอนตัวหนึ่ง**อาศัยจอมปลวกอยู่ และที่โคนไม้ต้นหนึ่งไม่ไกลจอมปลวกนัก ก็มี**งูเห่าตัวหนึ่ง**อาศัยอยู่ ทั้งพังพอนกับงูเห่าได้เห็นกันคราใด ก็ต้องต่อสู้ทะเลาะกันครานั้น เป็นศัตรูต่อกันเรื่อยมา

จนกระทั่งวันหนึ่ง พระฤๅษีได้เล็งญาณ (พิจารณาเห็นแจ้งด้วยปัญญา)เห็นว่า **สัตว์ทั้งสองตัวนี้สามารถเป็นมิตรกันได้** จึงเข้าไปหาทั้งพังพอนและงูเห่า แล้วอบรมสั่งสอน กล่าวถึงโทษภัยของการทะเลาะเบาะแว้งกัน กล่าวถึงคุณประโยชน์ของกระทำเมตตาต่อกันให้มากๆ

ในที่สุด พระฤๅษีได้ทำให้สัตว์ทั้งสองสลายความเป็นศัตรู กลายเป็นมิตรที่ปรองดองกัน มีความสามัคคีต่อกันได้

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่องูเห่าได้เลื้อยไปจากที่อยู่
ของตน เที้ยวแสวงหาอาหารกิน พังพอนเห็นแล้ว
ก็นอนพักอยู่ที่จอมปลวกของตน โดยนอนอ้าปาก
เอาไว้ หันหน้าออกไปทางช่องโพรงของจอมปลวก
แล้วหลับได้อย่างสบายใจ

พระฤๅษีเดินผ่านมา เห็นอาการท่านนอนของ
พังพอนเป็นอย่างนั้น ก็อดสงสัยไม่ได้ ต้องซักถาม
เสียงดังออกไป

“พังพอนเอ๋ย **เจ้าได้ทำมิตรภาพกับงูเห่าแล้ว
มิใช่หรือ** ไฉนยังจะนอนแยกเขี้ยวอยู่อีก ยังจะมี
ภัยที่โหมมาถึงเจ้าได้เล่า”

พงได้ยินเสียงของพระฤๅษี พังพอนก็ลืมนตา
ตื่นทันที แล้วตอบ

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ ใครๆ ก็ไม่ควรดูหมิ่นศัตรู
ต้องระวังภัยไว้เสมอ แม้แต่มิตรก็ไม่ควรวางใจเกินไป
เพราะภัยก็อาจเกิดขึ้นจากมิตรได้ ฉะนั้นไม่พึงประมาท
ควรป้องกันโดยตัดต้นเหตุแห่งภัยทั้งหลายเสีย”

พงเหตุผลนั้นแล้ว พระฤๅษีได้กล่าวสอน
พังพอนว่า

“เจ้าอย่ากลัวจนเกินไปนัก เราได้กำราบงูเห่า
จนสิ้นฤทธิ์ มิให้ทำร้ายเจ้าแล้ว **ตั้งแต่นี้ไปเจ้าอย่า
ได้หวาดระแวงงูเห่าอีกเลย**”

แล้วสอนให้พังพอนกระทำให้มากใน**พรหมวิหาร**
(ธรรมประจำใจของผู้มีจิตบริสุทธิ์ด้วยเมตตา =
มีใจช่วยผู้อื่น, กรุณา = ลงมือช่วยเขา, มุทิตา =
ยินดีที่ได้ช่วยเขา, อุเบกขา = วางใจเฉยเมื่อได้ทำ
ดีนั้นแล้ว) เพื่อเข้าถึงพรหมโลก(โลกของคนจิตใจ
บริสุทธิ์)เป็นที่สุด

พระศาสดาทรงแสดงธรรมชาดกนี้แล้ว ได้
ตรัสเฉลยไว้

“**พังพอนกับงูเห่าในครั้งนั้น ได้มาเป็นมหา
อำมาตย์ทั้งสองในบัดนี้ ส่วนฤๅษีนั้นก็คือ เรา
ตถาคตนี่เอง**” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๗๙ พระไตรปิฎกเล่ม ๓๑
ข้อ ๕๗๔ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๙๙)

ในช่วงที่ผ่านมา ชีวิตของลูกอโศกเต็มไปด้วย
ภารกิจารงาน ทั้งการเดินทางจากจุดนั้นไปจุดนี้ จาก
งานนั้นไปงานนี้ ที่ทำทลายสติปัญญาและความสามารถ
ให้ต้องคอยบริหารเวลาและภาระงานให้ไปด้วยกันเท่า
ที่มีกำลังความเพียร เพราะภาระงานในบ้านอโศกหลัง
น้อยๆ ของเรานี้มีมากมายพะเหลือเกิน แต่กำลัง
พลของเรามีน้อยนัก ซึ่งจะต้องแข่งกับเวลา แข่ง
กับวันคืนที่ล่วงไปๆ อย่างรวดเร็วจนแก้ไขไม่ทัน

ขณะที่โลกทุนนิยมกำลังพาผู้คนหลงใหลเป็น
ทาสวัตถุนิยม หนุ่มสาวหลงระเริงกับแสงสีเสียง
และความประมาท จนหลงลืมถึงความตายที่เป็น
สัจจะของชีวิต โลกของบุญนิยมก็ยิ่งต้องเร่งสร้าง
ความเพียร เร่งรัดพัฒนาตน ลด ละกิเลสให้น้อย
ลงๆ ลงไปให้มากถึงมากที่สุดตามบารมีธรรม และ
ความเอาจริงของแต่ละคน เพื่อช่วยกันเซ็นกงล้อ
ธรรมจักร สืบสานงานพระโพธิสัตว์ ต่ออายุศาสนาพุทธ
เพื่อช่วยตน ช่วยผู้อื่น ช่วยมวลมนุษยชาติให้ยืนยาวต่อไป
ปลายเดือนมีนาคม เราเหล่าชาวภูผาฟ้าน้ำก็มี

○○

หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์พยายามสร้าง “คน”
ให้มาเป็นคนของพระพุทธเจ้า มาเป็นนักรบแห่ง
กองทัพธรรมที่คอยต่อสู้กับกิเลสอย่างกล้าหาญ
จึงเป็นงานที่หลวงปู่เคยบอกไว้ว่า “มันท้อไม่ได้”

○○

ภารกิจจัดค่ายให้แก่เยาวชนของชาวอโคทในทุกระดับ
ชั้น ครั้งนี้ก็จะจะมี ๒ ค่ายด้วยกัน คือ ค่ายเด็กนักเรียน
สัมมาสิกขาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ และ ปวช.ปี ๓ จาก
วิทยาลัยอาชีวฯ ของชาวอโคทที่กำลังจะจบการศึกษา
ต่อด้วยค่ายยุวชนอโคทสัมพันธ์ที่รวมเด็กนักเรียนสัมมา-
สิกขา และเด็กนักเรียนอาชีวฯ (ปวช.) ทุกระดับชั้น
ปีมาเข้าค่ายร่วมกันเพื่อเตรียมงานปลูกเสก “พระ”
แท้ๆ ของพุทธ ครั้งที่ ๔๑ และงานปีใหม่ ตลาดอาริยะ
ครั้งที่ ๓๘ ซึ่งจัดขึ้น ณ พุทธสถานราชธานีอโคท
ต.บุงไหม อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

ฉันได้รับมอบหมายให้ช่วยจัดค่ายทั้ง ๒ ค่ายด้วย
เช่นกัน โดยรับหน้าที่พิธีกรประจำค่าย งานสื่อที่จะ
ต้องทำสื่อบอร์ด หรือมีวลิทวิดีโอในค่ายมาฉายประจำวัน
อีกทั้งหน้าที่เป็นครูกลุ่มเด็กเล็กและชั้นประถม และครู
กลุ่มสื่อบุญนิยมทีวี ซึ่งถือว่าเป็นอีกหนึ่งภารกิจแห่ง
โอกาสที่จะได้ฝึกฝนและเพิ่มศักยภาพ เพิ่มความขยัน
หมั่นเพียรมากขึ้น เพราะถ้าไม่ได้รับโอกาสฉันคงอยู่ใน
ภพ ทำอะไรไปตามภพ ซึ่งหลงติดสุขมากมายน บางครั้ง

ก็อยากอยู่ในภพ อยากทำอะไรตามใจ ไม่พากเพียร
พยายามที่จะเร่งฝึกตนเองสักเท่าไรหรอก เพราะ
ตราบไตที่เรายังไม่หมดกิเลส กิเลสก็จะครอบงำให้เป็นคน
เอาแต่ใจ ทำสิ่งที่เราสบาย ที่ได้สุมใจ ไม่ต้องฝึกฝนอะไร

นี่แหละคือข้อดีของการอยู่ในมวลมิตรดี สหายดี
สังคมาสังเวดล้อมดี ที่คอยช่วยเหลือหลอมให้เราไป
สู่ทิศทางที่ดีขึ้น สูงขึ้นเจริญขึ้นเสมอๆ และที่สำคัญ
ตัวของเราเองก็ต้องมีความรักที่จะ (อยาก) ดีด้วย
มิฉะนั้นก็จะตร่วงไปจากหมู่มวลมิตรดี สหายดี
ได้เช่นกัน

ก่อนหน้าที่ฉันจะมาช่วยจัดค่ายและในขณะที่ต้อง
ทำงานในการจัดค่ายครั้งนี้ ฉันรู้สึกตัวเองกำลังต่อสู้
กับกิเลสอย่างหนักหน่วง ด้วยการเปลืองใจ ห่างใจ
ไม่ได้เพิ่มสัมมาทิฐิให้ตัวเองมากเพียงพอ ทำให้
กิเลสแผลงฤทธิ์อยู่ลึกๆ ซ้ำใน จากการเจอผัสสะ
กับคน กับการดูแลน้องที่ดื้อบ้าง กับความยึดติดของ
ตัวเองบ้าง ที่เราไม่ได้ตามรู้อย่างเท่าทัน และปล่อย
ให้มันครอบงำจิตวิญญาณนานเกินไป จนกิเลสมันตัว

ใหญ่ขึ้น เพราะเด็กคือโรงงานผลิตข้อบกพร่องที่ทำให้เราต้องศึกษาเรียนรู้ทั้งข้อบกพร่องของเขาและของตัวเองไปด้วย เพื่อพากันพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น แต่เมื่อเราเกิดความถือสา และหลงไปตามอารมณ์ ไปอินกับกิเลสมากเกินไป จนทำให้เกิดความรู้สึกทั้ง “เหน้อย” และ “เบือ” เริ่มจากการเบือเด็ก เบือคน เหน้อยกับงาน จนไม่อยากทำงานเกี่ยวกับการศึกษา อยากพักผ่อน อยากทำงานด้านอื่น ๆ บ้าง

เมื่อจิตวิญญาณเริ่มเกิดอาการน่าเป็นห่วง ฉันก็ไม่นั่งนอนใจกับความคิดของตัวเอง คอยตามดู คอยสังเกตอาการขึ้นลงของกิเลสอยู่ตลอดเวลา คอยเติมสัมมาทิฐิเข้าไปต่อสู้อ้าง แต่บางครั้งก็เผลอคล้อยไปตามเสียงของกิเลสบ้าง ฉันจับความคิดที่ต่อสู้กันไปมาในจิต เหมือนมีพระและผีที่ยืนอยู่ข้างซ้ายและขวาคอยสู้กันอยู่ตลอดเวลา บางครั้งพระก็ชนะ แต่บางครั้งผีก็ชนะ บางครั้งจิตก็เฉย ๆ ไม่ต้องต่อสู้มาก บางครั้งก็ต้องใช้แรงกำลังมากทีเดียว จนทำให้เกิดจิตไม่อยากเอาภาระ อยากละทิ้งงาน อยากสบาย แต่ถึงแม้จะอยากอย่างไรก็ตาม ฉันก็จะรู้สึกว่ามันไม่ถูกต้อง เป็นสิ่งไม่ดี ไม่ใช่เส้นทางที่จะพาไปสู่ความเจริญอย่างแท้จริง ด้วยตัวรู้ที่คอยกระตุ้นเตือน คอยให้สัมมาทิฐิ เหมือนเป็นชีพที่ผูกฝังอยู่ในจิตวิญญาณเสมอมา

ด้วยภูมิปัญญาจากหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ ท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุและคณะอา ที่เคยพร่ำสอนเคยให้ความรู้ และเป็นแบบอย่างที่ดีเสมอมาในการทำงานเกี่ยวกับ “คน” ทำงานสร้าง “คน” ทำงานพัฒนา “คน” จากคนโลภียมาสู่คนโลกุตระ และเราก็เป็นคนหนึ่งที่เคยได้รับโอกาสนั้น ได้รับความรู้ที่เป็นพุทธแท้ เคยถูกสร้างมาด้วยการให้เวลา ให้ความเข้าใจ ให้อภัยและไม่ถือสา รอเวลาดอกไม้บานด้วยตัวเอง ด้วยการเติมเต็มบิ๊ยะแห่งศีล แห่งธรรมะ จนถึงรอบที่จะแตกหน่ออ่อนเป็นหน่อเนื้อเชื้อพุทธได้เองต่อไป ทำให้ฉันรู้ว่านี่คืองาน “สำคัญ” งานที่เป็น “สาระ” อย่างยิ่งของชีวิต แม้เป็นงานที่เหน้อย และน่าท้อชะเหลือเกิน เพราะกิเลสของมนุษย์รวมทั้งตัวเราเองยังมีมากมาย เตี้ยวกี่ร้าย เตี้ยวกี่ดี เตี้ยวกี่เอาแต่ใจเพราะไปอยู่ฝั่งเดียวกับกิเลส ไปเป็นทีมเดียวกับกิเลส แต่

หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์พยายามสร้าง “คน” ให้มาเป็นคนของพระพุทธเจ้า มาเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรมที่ต่อสู้กับกิเลสอย่างกล้าหาญ จึงเป็นงานที่หลวงปู่เคยบอกไว้ว่า “มันท้อไม่ได้” ความเหน้อยก็เป็นจริงตามสภาพร่างกาย พักผ่อนหายเหน้อยก็มาสู้ใหม่แต่ไม่ท้อ เพราะท่านเห็นสัจจะความจริงแล้วว่า นี่คือนงานที่สำคัญที่สุด

ด้วยความเป็นลูกหลานอโศก ฉันจดจำคำสอนของหลวงปู่ ท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุ และผู้ใหญ่ที่เคยบอกเคยสอนได้เสมอ และทุกครั้งที่ฉันต้องต่อสู้กับกิเลส ก็จะได้รับสัมมาทิฐิที่เสมือนได้ถูกฝังชีพไว้แล้วออกมาเป็นอาวุธชั้นดีให้พาดฟันกับกิเลสได้อยู่เสมอ

ในขณะที่สองมือสองเท้าก้าวเดินไปทำงานเพื่อล้างกิเลส จิตก็ต้องต่อสู้กับราคะ โทสะ โมหะที่คอยหลอกล่อให้ตกหลุมด่าอยู่เนือง ๆ ฉันไม่รู้ว่าฉันจะสามารถล้างกิเลสเหล่านี้ให้หมดไปจากจิตวิญญาณได้เมื่อไหร่ ตอนไหน แต่สิ่งที่ฉันรู้คือฉันไม่เคยยอมพ่ายแพ้ให้กับกิเลส แม้จะมีอ่อนแรงบ้าง ท้อบ้าง แต่ก็ไม่เคยยอมถอยกลับไปสู่วันวานที่พาไปเสื่อมต่ำลง ฉันจะยึดจุดจุดกระชากกับกิเลสที่คอยลากคอยดึงให้เราตกต่ำ ด้วยการออกไปทำงานออกไปหามิตรดี สหายดี ออกไปบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนร่วม เพราะฉันตระหนักรู้อยู่เสมอว่า ทุกวินาทีคือวินาทีแห่งบุญ แห่งกุศล และชีวิตนี้ประมาทไม่ได้เลย แม้จะยังหนุ่มสาว ยังอายุน้อย แต่เราไม่สามารถรู้ได้เลยว่า วิชาแห่งอกุศลกรรมจะมาไล่ล่าเราเมื่อไหร่ เราเหลือเวลาที่จะลดละกิเลส และพาจิตวิญญาณไปสู่ที่สูงได้ถึงตอนไหน เพราะไม่ว่าจะอายุเท่าไร ทุกคนมีสิทธิ์เสมอภาคในความตายเท่ากัน

เมื่อนึกถึงความตายที่ไร ก็ทำให้ฉันเกิดกำลังใจที่จะพากเพียรลดละกิเลสได้มากขึ้นทุกครั้ง เพราะไม่ง่ายเลยที่ชาติหนึ่งเราจะเกิดมาเป็นมนุษย์ และได้มาพบพระโพธิสัตว์ที่มาช่วยให้ปัญญา ให้ความตื่นรู้ ปลุกเราให้ตื่นขึ้นจากกองกิเลสที่ทับถม เพราะฉะนั้นอย่าทำให้เสียชาติเกิดนะ! ฉันบอกตัวเองเช่นนั้นเสมอ

... ลูกขึ้นมาแล้วสู้กับกิเลสต่อไปด้วยหัวใจที่เบิกบานกันดีกว่า ... ๓

๑๐๑ สัมพันธ์กับ‘ผิวหนังและขน’

‘จุมูก’ เป็นประตูดของ‘ปอด’

๑๐๒ สารจำเป็นของ‘ไต’ สร้างสมองและไขสันหลัง
เกี่ยวกับการเจริญเติบโตของกระดูกและฟัน
เลี้ยงบำรุงเส้นผมและขน ถ้า‘ไต’แข็งแรง
จะทำให้พลังกำลังดีและสมองเป็นปกติ
‘หู’เป็นประตูดของ‘ไต’

↻ ๑๐๓

หน้าที่ของ‘ปอด’ มีดังนี้ คือ

๑. ควบคุมลมปราณ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อ
การดำรงชีวิต ควบคุมการหายใจ

๒. ควบคุมการแผ่กระจายของลมปราณ
โดยแผ่กระจายขึ้น กระจายออก ข้างนอกลงล่าง
ช่วยให้‘เลือดและลมปราณ’ไหลเวียน พาสาร
อาหารและน้ำไปหล่อเลี้ยงทั่วร่างกาย และช่วย
ขับของเสีย ส่วนเกินต่างๆ ออกทาง‘ลมหายใจ
ทางเหนือ’ และขับถ่ายของเสียออกทาง‘ทวาร’

๓. ควบคุมการลำเลียงของเหลวในร่างกาย
ให้เป็นไปอย่างสมดุล

๔. สัมพันธ์กับ‘ผิวหนังและขน’ การขับเหงื่อ
และการต่อต้านอิทธิพลจากภายนอก ความร้อน

เย็น ชื้น ลม ต่างๆ ที่เป็นปัจจัยให้เกิดโรค

๕. ‘จุมูก’เป็นประตูดของ‘ปอด’ เนื่องจากจุมูก
เป็นทางผ่านเข้าออกของลมหายใจ และรับกลิ่น

๖. สัมพันธ์ กับ‘ลำไส้ใหญ่’ พลังปอดเคลื่อนที่
ลงล่าง ทำหน้าที่ช่วยลำไส้ใหญ่ขับถ่ายของเสียและ
ดูดซึมของเหลว ถ้า‘ลำไส้ใหญ่’เสียหน้าที่ ทำให้‘พลัง
ปอด’ถูกขัดขวาง ลงล่างไม่ได้ จะเกิดอาการ‘หอบหืด’
~ ถ้า‘ปอด’ ผิดปกติ ~

จะเกิดอาการ ไอหอบ ไอมีเสมหะ ไอเป็นเลือด
จากปอดร้อน หรือหทัยพร่อง

อาการทางอุมูก เป็นหวัด คัดจุมูก เลือดกำเดาออก
คันคอ หน้าบวม หนังตาบวม แขนขาบวม อาจเกิด
จาก‘พลังปอด’ถูกขัดขวาง

๓ ไต

หน้าที่ของ‘ไต’ มีดังนี้ คือ

๑. สารจำเป็นของชีวิต ทั้งด้านการกำเนิดชีวิต และการดำรงชีวิต เกี่ยวกับการเผาผลาญ การสันดาปในร่างกาย(metabolism) จะหล่อเลี้ยง และไหลเวียนไปทั่วร่างกาย ‘ไต’ สัมพันธ์กับการเจริญเติบโตและการสืบพันธุ์

๒. ควบคุมการไหลเวียน และสมดุลของปริมาณน้ำในร่างกาย ‘น้ำเสีย’ที่ไม่มีประโยชน์หรือมีมากเกินไป จะถูกส่งไปที่‘กระเพาะปัสสาวะ’และขับออกไปเป็นปัสสาวะ ทำให้‘ม้าม’ลำเลียงของเหลวได้เป็นปกติ

๓. สัมพันธ์กับการหายใจของปอด ‘ไต’เป็นผู้รับลมปราณที่เคลื่อนที่ลงมาจาก‘ปอด’ ทำให้หายใจเข้าออกสะดวก มีจิ้งหระสม่าเสมอ

๔. สารจำเป็นของ‘ไต’ สร้างสมองและไขสันหลัง เกี่ยวกับการเจริญเติบโตของกระดูกและฟัน เลี้ยงบำรุงเส้นผมและขน ถ้าไตแข็งแรงจะทำให้พลังกำลังดีและสมองเป็นปกติ

๕. ‘หู’เป็นประตูของ‘ไต’ เกี่ยวข้องกับการได้ยิน และยังเกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่เกี่ยวกับการสืบพันธุ์ และการขับถ่ายปัสสาวะกับอุจจาระ

๖. สัมพันธ์กับกระเพาะปัสสาวะ

~ ถ้า ‘ไต’ ผิดปกติ ~

จะมีอาการ ‘บวม’ คือ การคั่งค้างของของเหลวในร่างกาย(อุจจาระ-ปัสสาวะ)

-ไตหยางพร่อง ทำให้กลั้นปัสสาวะไม่ได้ ท้องร่วง

-ไตหยินพร่อง ทำให้ปัสสาวะน้อย ท้องผูก มีความผิดปกติของการสืบพันธุ์ เป็นหมัน น้ำอสุจิเคลื่อน กามตายด้าน ปวดหลังปวดเอว เฉื่อย ชีมนอ่อนเพลีย ชีลิม เมื่อยเอว มือเท้าอ่อนไม่มีแรง อ่อนเปลี้ย ร้อนอุ้งมืออุ้งเท้า คอแห้ง

กษณัตถ์

ทำหน้าที่ เก็บน้ำดี ทำหน้าที่ ร่วมกับ‘ตับ’

กำหนดการตัดสินใจ หมายถึง ความสามารถในจิตสำนึกจากการตัดสินใจปัญหา ‘ถุงน้ำดี’จัดเป็นอวัยวะพิเศษ โดยไม่เชื่อมโยงกับภายนอกโดยตรง

~ ถ้า‘ถุงน้ำดี’ ผิดปกติ ~

จะมีอาการ ดีซ่าน ผิวเหลือง ตาเหลือง มึนงง การรับรสในปากเลวลง ปวดลิ้นข้าง อาเจียนเป็นน้ำดี โกรธง่าย หลับไม่สนิทและฝันร้าย หนาวๆร้อนๆ

ลำไส้เล็ก

ทำหน้าที่ รับอาหารบางส่วนผ่านจาก‘กระเพาะอาหาร’ มา แล้วส่งไปยัง‘ม้าม’ และส่งส่วนที่เหลือจากการย่อยไปยัง‘ลำไส้ใหญ่’หรือ‘กระเพาะปัสสาวะ’เพื่อขับถ่ายออกจากร่างกาย

~ ถ้า ‘ลำไส้เล็ก’ ผิดปกติ ~

จะกระทบกระเทือนต่อการลำเลียงของเหลว

จะเกิดอาการ เบาซัด หรือท้องเสีย

‘ลำไส้เล็ก’สัมพันธ์กับ‘หัวใจ’ ถ้าไฟ‘หัวใจ’มากเกินไป ทำให้มีเลือดออกในอุจจาระหรือปัสสาวะได้

กระเพาะอาหาร

ทำหน้าที่ รับและย่อยอาหารต่างๆ จนได้ ‘สารจำเป็น’ มีความสัมพันธ์กับ ‘ม้าม’

~ ถ้า ‘กระเพาะอาหาร’ ผิดปกติ ~

จะมีอาการ สะอึก หายใจเสียงดัง อาเจียน ท้องผูก

ลำไส้ใหญ่

ทำหน้าที่ รับสิ่งทีผ่านการย่อยจาก ‘ลำไส้เล็ก’ ดูดซึม และขับถ่าย

~ ถ้า ‘ลำไส้ใหญ่’ ผิดปกติ ~

จะมีอาการ ท้องร่วง บิด ถ่ายอุจจาระเป็นเลือด หรือท้องผูก

กระเพาะปัสสาวะ

ทำหน้าที่ รับและขับถ่ายปัสสาวะ โดยอาศัย‘ไต’ ถ้า‘กระเพาะปัสสาวะ’ ถูกกระทบกระเทือน จะเกิดอาการ ปัสสาวะคั่ง กลั้นปัสสาวะไม่อยู่ ถ่ายปัสสาวะมาก เขาเป็นเลือด

ซานเจิงว(พลังจันทรา)

เป็นทางผ่านของของเหลว

จาก ส่วนบน ตั้งแต่ **ปอด หัวใจ และ หัว**
ลงมา ส่วนกลาง คือ **กระเพาะอาหาร และ ม้าม**
ส่งต่อไปยัง ส่วนล่าง คือ **ตับ ไต และ อวัยวะเพศ**
เพื่อขจัดของเสียออกจากร่างกาย เป็น
แนวคิดหนึ่งที่ใช้ในการวิเคราะห์โรค

✽ เวชกรรมไทย ✽

หมายถึง การตรวจ การวินิจฉัย การบำบัด หรือการ
ป้องกันโรค ด้วยกรรมวิธีการแพทย์แผนไทย หรือ มัก
เป็นที่รู้จักกันว่า การแพทย์แผนโบราณ

เป็นความพยายามจะอธิบาย**ภาวะต่างๆ ที่เกี่ยวกับ**
สุขภาพ ทั้งสภาวะปกติ และสภาวะที่ผิดปกติ(เป็นโรค)
โดยใช้ **ทฤษฎีความสมดุลของธาตุต่างๆ ในร่างกาย**

เนื้อหารายละเอียดของตำราจะว่าด้วย**ความรู้**
ในด้านการรักษาโรค(เวชกรรม) เพราะถ้าไม่รู้จักรโรค
ไม่รู้สาเหตุก่อโรค ก็ไม่สามารถฉายยาให้ถูกกับโรคได้
ไม่สามารถรักษาตามลำดับ ของอาการของโรค

ด้วยการ**รู้จัก คัมภีร์**ของโรคต่างๆ และ**รู้ถึง**
สาเหตุการเจ็บป่วย การพัฒนา หรือการดำเนินไป
ของโรค เพื่อทำการรักษาได้ทันและถูกต้อง

ซึ่งวิธีการรักษาแบบแผนไทยนั้น มีทั้งการใช้
ยา นวด ประคบ อบ และอื่นๆ เพื่อที่จะปรับ
สมดุลร่างกาย ด้วยการ **รู** คือ **ล้างเอาเลือดเสีย**
น้ำเหลืองเสีย ไขมันเสียต่างๆ ที่ตกค้างในร่างกาย
ออกให้หมด แล้วทำการ**บำรุงเลือด บำรุงธาตุทั้ง ๔**
เพื่อให้ร่างกาย**สร้างฮอร์โมน เอนไซม์ต่างๆให้แข็งแรง**

ฉะนั้น การเรียนเวชกรรมไทยนั้น จึงมีความ
สำคัญ และเมื่อท่านสามารถสอบได้รับใบอนุญาต
เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ **สาขಾವชกรรมไทยแล้ว**
ท่านสามารถที่จะประกอบวิชาชีพด้านการแพทย์
แผนไทยได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายอีกด้วย

❖ การวินิจฉัยโรค **คัมภีร์ที่เกี่ยวข้องสาเหตุของ**
การเกิดโรคโดยทั่วไป

❖ **คัมภีร์สมุฏฐานวินิจฉัย** กล่าวถึง **การค้นหา**

สาเหตุแห่งไข้ การวินิจฉัยโรค การตรวจโรค
การพยากรณ์โรคและไข้ต่างๆ กองพิภักตสมุฏฐาน
๔ ประการ ธาตุ อุต อายุ และกาล

❖ **คัมภีร์โรคนิทาน** กล่าวถึง **สาเหตุของโรค**
และลักษณะพิการและแตก ของธาตุทั้ง ๔
ความผิดปกติของธาตุต่างๆ

❖ **คัมภีร์ธาตุวิภังค์** คล้ายกับ‘คัมภีร์โรคนิทาน’ แต่
มีรายละเอียดแตกต่างกัน **ยารักษา และรศยา ๔ รส**

❖ **คัมภีร์ธาตุวิภังค์** กล่าวถึง **สาเหตุการเกิดโรค โดย**
อาศัยปัจจัยแวดล้อม และปัจจัยภายใน ธาตุทั้ง ๔ พิการ
ฤดู ๓ ฤดู ๔ ฤดู ๖ ให้ธาตุพิการ วิปลาส และ เป็นตรีโทษ
รวมถึงรศยา ๔ รส รศยาประจำวัย และโลหิตฉวี

❖ **คัมภีร์เวชศึกษา** กล่าวถึง **ความมรณะ และ**
วิธีการตรวจโรคต่างๆ

* คัมภีร์โรคนิทาน *

ใน‘คัมภีร์พระบรมมรรคธรรม’ ว่าด้วย **คนจะ**
ถึงความมรณะสิ้นอายุ เทวทูตในธาตุทั้ง ๔
ก็สำแดงออกมาให้ปรากฏโดยมโนทวารอินทรีย์
‘ธาตุ’ อันใดจะขาด จะหย่อน จะพิการ อันตรธาน
ประการใดก็ดี มีแจ้งอยู่ใน‘คัมภีร์มรณะญาณสูตร’แล้ว

ความมรณะ แบ่งออกเป็น ๒ อย่าง คือ

- **มรณะด้วยโบราณโรค**

- **มรณะด้วยปัจจุบันโรค**

☞ ต่อฉบับหน้า

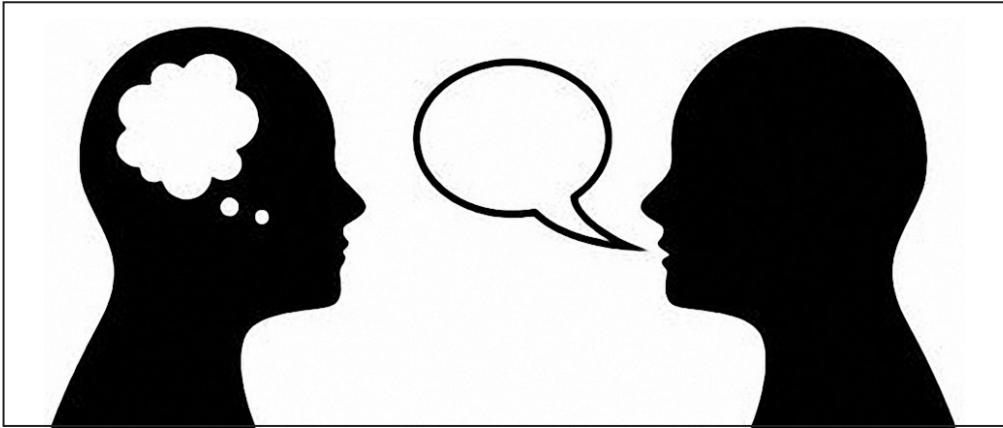
“โลกุตระภูมิ” เป็นภูมิจิต ซึ่งเกิด“ธาตุรู้”
ตระกูลใหม่ ที่ตั้งหน้ามุ่งลดละหรือ“ปหาน”
กิเลสได้ เป็น“พลังงานพิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)
ที่ประเสริฐฤทธิ์ประจักษ์สิทธิ์สุดยอดอันติมะ
การเกิดของ “ปรโลก” ที่แปลว่า “โลกอื่น”
เป็นโลกที่พระพุทธเจ้าค้นพบ ชื่อโลกนี้คือ
“โลกุตระ” คือ มนุษย์ต่างดาว
ซึ่งต่างจาก“ปรโลก” ของชาวเทวนิยมอย่างน้อย
สำคัญ เพราะมัน “ต่างดาว”แบบใหม่ แบบ “โลกุตระ”
ที่นิยามด้วย“ปัญญา” เป็น“ความฉลาด” แบบ
“อื่น”(อัญญะ) ที่เฉลียวฉลาดตรงกันข้ามกับ “โลภีย่เก่า”

• สมนะโพธิรักษ์

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๑

หลักพุทธธรรมได้วิเคราะห์กระบวนการปรุงแต่งของความคิดไว้ ๗ ขั้นตอนได้แก่ ความตริัก (ตักกะ) ความนึกคิด (วิตักกะ) ความดำริ (สังกัปป์) ความคิดแน่วแน่ (อัปปนา) ความคิดปักแน่นแพ้น (พยัปปนา) ความเอาใจจดจ่อลง (เจตโสภินีโรปนา) สุดท้ายคือขั้นตกผลึกของความคิดเป็นระบบความหมายคุณค่าที่สะท้อนผ่านการปรุงแต่งของภาษา (วจีสังขาร)

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ทั้งนี้การถกเถียงของชาวพุทธเรื่องหนึ่งในช่วงที่ผ่านมาคือ “นิพพานเป็นอัตตาหรือเป็นอนัตตา” ก็คืออีกตัวอย่างหนึ่งของปัญหานี้ โดยถ้ามองจากแนวคิดเรื่อง “เกมภาษา” ของวิตเคน-สไตน์และข้อเสนอให้ถ้ามถึงการใช้อย่างกว้างขวางแสวงหาความหมายที่แน่นอนตายตัวของภาษา (อันสอดคล้องกับเกณฑ์วินิจฉัยหลักพุทธธรรมตามแนวคำสอนที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในหลักมหา-ปเทศและกฎอติปัฏจายตา) ก็จะได้ข้อยุติว่า หากใครที่ยึดถือนิพพานเป็นอัตตาหรืออนัตตา แล้วสามารถนำไปสู่การลดละกิเลสตัณหาอุปาทานได้ การยึดถือความหมายของภาษาเช่นนั้นก็เป็นสิ่งที่ “ถูก” แต่ถ้าหากใครที่ไม่ว่าจะยึดถือนิพพานเป็นอัตตาหรือยึดถือนิพพานเป็นอนัตตาก็ตาม แล้วแม้ว่าแต่ถกเถียงกันด้วย “อัตตวาทุปาทาน” แห่ง

ความหมายของภาษา ซึ่งไม่ก่อให้เกิดการลดละกิเลสตัณหาอุปาทานให้น้อยลงแต่ประการใด ก็ถือได้ว่าเป็นความเข้าใจที่ “ผิด” เสมอเหมือนเท่ากัน และเสียเวลาเปล่าที่จะพยายามถกเถียงหาคำตอบสำหรับ “คำถามที่ตั้งใจหยั่งไถ้ผิด” ดังกล่าว

ขั้นตอนการเปลี่ยนกระบวนการทัศน์

มนุษย์จะคิดเป็นภาษา โดยอาจคิดเป็นภาษาภาพหรือภาษาพูดที่สื่อถึง “ความหมาย” ของสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกรู้ (อาทิ คนที่ตาบอดมาแต่เกิดจะคิดเป็นภาษาพูด คนที่หูหนวกมาแต่เกิดจะคิดเป็นภาษาภาพ ส่วนคนปกติทั่วไปจะคิดเป็นภาษาพูดและภาษาภาพปะปนกัน) ทั้งนี้หลักพุทธธรรมได้วิเคราะห์กระบวนการปรุงแต่งของความคิดไว้

๗ ขั้นตอนได้แก่ ความตรึง (ตักกะ) ความนึกคิด (วิตักกะ) ความดำริ (สังกัปปี) ความคิดแน่วแน่ (อัปปนา) ความคิดปักแน่นแน่น (พยัปปนา) ความเอาใจจดจ่อลง (เจตโลภินิโรปนา) และขั้นสุดท้ายก็คือการตกผลึกของความคิดเป็นระบบ ความหมายคุณค่าที่สะท้อนผ่านการปรุงแต่งของ ภาษา (วจีสังขาร) ^(๒๓)

การที่แบบจำลองอันเกิดจากการปรุงแต่งภายในโลกแห่งความคิดของ “จิตที่รับรู้” (นาม) ผ่านภาษาต่างๆ สามารถสะท้อนภาพ “ความจริง” ในโลกภายนอกของ “สิ่งที่ถูกรู้” (รูป) ได้นั้น ก็เพราะการปรุงแต่งในโลกแห่งความคิดได้สะท้อน “ภาพทางตรรกะ” (logical picture) ที่ตรงกันกับการปรุงแต่งของโลกแห่งความเป็นจริงในธรรมชาติ เช่น การที่เราเชื่อว่าภาพแผนที่ประเทศไทยที่อยู่ข้างหน้าตรงกับภาพแห่งความเป็นจริงทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทย ก็เพราะการปรุงแต่งของภาษาสัญลักษณ์ในแผนที่สอดคล้องตรงกับการปรุงแต่งของภูมิศาสตร์ประเทศไทยตามประสบการณ์ที่เราได้รับรู้ โดยถ้าเรามีประสบการณ์ใช้เวลาขับรถจากกรุงเทพฯ ไปสระบุรี ๑ ชั่วโมงครึ่ง และใช้เวลาขับรถจากสระบุรีไปจังหวัดเพชรบูรณ์อีก ๓ ชั่วโมง แต่ถ้าหากการปรุงแต่งของภาษาสัญลักษณ์ในแผนที่แสดงความสัมพันธ์ของสัดส่วนระยะห่างระหว่างกรุงเทพฯ กับสระบุรี มากกว่าหรือเท่ากับระยะห่างระหว่างจังหวัดสระบุรีกับเพชรบูรณ์ เราก็สรุปได้ว่าแผนที่ดังกล่าว “ผิด” เพราะไม่ได้สะท้อน “ภาพทางตรรกะ” ของการปรุงแต่งในโลกแห่งความเป็นจริงอย่างถูกต้อง เป็นต้น

กฎการปรุงแต่งของความคิด (จิตสังขาร) จึงสอดคล้องกับกฎการปรุงแต่งของธรรมชาติ (สังขารธรรม หรือที่พุทธศาสนาเรียกว่า “ธรรม-

นิยาม”) สิ่งที่เราคิดถึงไม่ได้เนื่องจากมีความขัดแย้งทางตรรกะ (logical contradiction) ในการปรุงแต่งของโลกแห่งความคิด เช่น แมวดำที่มีสีขาว สีเหลืองที่เป็นวงกลม ฯลฯ สิ่งนั้นก็ไม้อาจมีอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงที่เรารับรู้ วิชาคณิตศาสตร์และตรรกวิทยาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญของมนุษย์ในการทำความเข้าใจความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติ จนกลายเป็นพื้นฐานสำคัญที่อยู่เบื้องหลังองค์ความรู้ของศาสตร์แขนงต่างๆ

ทั้งนี้การเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในองค์ความรู้ครั้งสำคัญๆ ของมนุษย์ จะเริ่มจากการที่มนุษย์สังเกตเห็นปรากฏการณ์บางอย่างที่อธิบายไม่ได้ก่อน (pre - paradigm state) และพยายามจะเข้าใจ “ความหมาย” ของปรากฏการณ์ที่สังเกตเห็นนั้นๆ ด้วยการบัญญัติ “ภาษา” ที่ประกอบขึ้นเป็นแบบจำลองในโลกของความคิดซึ่งช่วยอธิบายภาพความเป็นจริงของปรากฏการณ์ในโลกที่เห็นจนเกิดเป็นทฤษฎีหรือองค์ความรู้ชุดหนึ่งๆ โดยเมื่อมีคนยอมรับมากขึ้นก็จะกลายเป็น “กระบวนทัศน์” ของความรู้ความเข้าใจเรื่องนั้นๆ ร่วมกันในสังคม

โทมัส คูณ สังเกตพบว่ากิจกรรมที่เกิดขึ้นภายใต้พัฒนาการของแต่ละกระบวนทัศน์ซึ่งคุณเรียกว่า “normal science” ก็คือการเสาะแสวงหา “เหตุผล” ต่างๆ เพื่อมาสนับสนุนทฤษฎีดังกล่าว ตลอดจนพยายามจะอาศัยทฤษฎีนั้นๆ ช่วยตอบปัญหาที่มนุษย์สงสัย (puzzle solving) ถ้ามีปรากฏการณ์บางอย่างอธิบายไม่ได้ภายใต้กรอบทฤษฎีนั้น ก็จะเก็บไว้เป็นข้อยกเว้นของทฤษฎีไปก่อน (anomalies) เหมือนปรากฏการณ์บางอย่างที่ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ทุกวันนี้อธิบายไม่ได้ อาทิ การเข้าทรงแล้วเอามัดแทงลิ้นทะเลโดยไม่รู้สึกเจ็บปวด ตลอดจนการระลึกชาติหรือการรู้อนาคตล่วงหน้าของคนบางคน ก็ให้ถือเป็นเรื่องที่อยู่นอกทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ไปก่อน เป็นต้น

๒๓. ดู, เพิ่งอ้าง, หน้า ๗๔๗

จนกระทั่งถ้ามีปรากฏการณ์ที่ทฤษฎีหลักหรือ กระบวนทัศน์หลักขององค์ความรู้นั้นๆ อธิบาย ไม่ได้สะสมเพิ่มมากขึ้น ๆ และมีผู้เสนอแบบ จำลองของระบบความคิดใหม่ (อันอาจจะด้วยการบัญญัติ “ภาษา” คำใหม่ หรือเปลี่ยนแปลง ความหมายของคำที่เป็นกุญแจสำคัญในภาษา ที่ใช้อยู่เดิม) เพื่อสร้างทฤษฎีใหม่ในการอธิบาย ปรากฏการณ์ต่างๆ แข่งกับทฤษฎีเดิม โดยถ้ามี คนให้การยอมรับจำนวนหนึ่งก็จะเริ่มเข้าสู่ขั้นตอน ของการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ สุดท้ายก็จะเป็น ไปดังที่ได้กล่าวมาแล้วคือ ถ้าหากสายพันธุ์แห่ง ความรู้ในกระบวนทัศน์ใหม่ มีผู้เชื่อถือและให้การ ยอมรับอย่างกว้างขวางยิ่งกว่าความรู้ในกระบวน- ทัศน์เดิมเมื่อนั้นก็จะมี การ “เปลี่ยนกระบวนทัศน์” (Paradigm Shift) เกิดขึ้น เหมือนเช่นสายพันธุ์ ของสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ใหม่ที่สามารถปรับตัวเข้ากับ ธรรมชาติได้ดีกว่าสิ่งที่มีชีวิตสายพันธุ์เดิม สายพันธุ์ใหม่ของสิ่งมีชีวิตนั้น ๆ ก็จะเข้ามายึด ครองพื้นที่บนโลกแทนสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตเดิม ซึ่ง จะมีจำนวนลดน้อยลงหรืออาจสูญพันธุ์ไปในที่สุด

การที่โทมัส คูณ ลังเกตพบว่าเป็นขั้นตอนของ การเปลี่ยนจากกระบวนทัศน์เก่าสู่กระบวนทัศน์ ใหม่ นั้น คนที่เลือกเชื่อกระบวนทัศน์ใหม่มักจะ ไม่ใช่เชื่อเพราะ “เหตุผล” ภายในกระบวนทัศน์ เนื่องจาก “เหตุผล” เป็นสิ่งที่เพิ่งเกิดตามมาภายหลัง ในขั้นตอนของพัฒนาการภายในกระบวน ทัศน์นั้น ๆ (normal science) ปรากฏการณ์นี้ จึงสอดคล้องกับกฎปฏิบัติจลสมุปบาทที่ชี้ให้เห็น ว่า “**ตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิดอุปาทาน(อัตตวา- ทุปาทาน)**” กล่าวคือ การที่มนุษย์ยึดถือความเชื่อ ที่เกิดจากการปรุงแต่งของ “**อัตตวาทุปาทาน**” ผ่านวาทกรรมชุดใดชุดหนึ่ง (เช่น ทุนนิยมสามัญ ความยุติธรรมสองมาตรฐาน ขบวนการล้มเจ้า ฯลฯ) ก็เพราะ “**สาเหตุ**” ของผลประโยชน์บางอย่าง ซึ่งผูกอยู่กับความเชื่อในกระบวนทัศน์ที่ยึดถือ นั้น มากกว่าเป็นเพราะ “**เหตุผล**” ภายในกระบวนทัศน์

ของความเชื่อนั้น ๆ เอง (เนื่องจาก “**เหตุผล**” ต่าง ๆ นานาที่สนับสนุนความเชื่อในกระบวนทัศน์นั้น ๆ มักเป็นสิ่งที่เสาะแสวงหามาอธิบายเพิ่มเติม ภายหลัง เพื่อสนับสนุนความเชื่อที่มีอยู่แล้วให้ แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น)

ตัวอย่างที่อาจจะช่วยให้เข้าใจปรากฏการณ์ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยน กระบวนทัศน์ตามที่กล่าวมานี้ก็คือ ภาพ Gestalt Switch ซึ่งสามารถมองความหมายได้สองแบบ

จากภาพที่เห็นข้างต้น ถ้ามองให้ดีจะเห็นว่า เป็นได้ทั้งภาพของหญิงสาวและภาพของหญิงชราอยู่ ในตัวเอง ขึ้นกับการนำจุดและเส้นในภาพมาปรุง แต่งให้เห็นเป็น “**แบบจำลอง**” ที่สะท้อนภาพของ หญิงสาวหรือภาพของหญิงชราโดยเราไม่สามารถ จะสรุปจาก “**เหตุผล**” ภายในกระบวนกรปรุงแต่ง ของภาพว่า มองแบบไหน “**ถูก**” แบบไหน “**ผิด**”

สำหรับชายหนุ่มบางคนเมื่อมองภาพนี้ใน ตอนแรกแล้วเห็นเป็นภาพ “**หญิงสาว**” ก็อาจ เป็นเพราะแนวโน้มทางจิตวิทยาที่ชายหนุ่มมักจะ ชอบหญิงสาวมากกว่าหญิงชรา และถ้าไม่ชี้ชวน ให้มองภาพนี้ดี ๆ ในอีกมุมมองหนึ่ง ก็คงจะยึดถือ ว่าภาพนี้เป็นภาพของ “**หญิงสาว**” อย่างปักมั่น เป็นต้น (อันเป็นไปตามกฎปฏิบัติจลสมุปบาทที่ชี้ให้ เห็นว่า “**ตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิดอุปาทาน**”)

ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ก็มีลักษณะคล้ายคลึงกับปรากฏการณ์ Gestalt Switch นี้ กล่าวคือมีกระบวนทัศน์ของความรู้มากกว่าหนึ่งกระบวนทัศน์ ที่สามารถสะท้อนภาพปรากฏการณ์ของธรรมชาติชุดหนึ่ง ๆ ได้ใกล้เคียงกัน โดยเราไม่สามารถจะตัดสินด้วย “เหตุผล” ภายในการปรุงแต่งของแต่ละกระบวนทัศน์ เนื่องจากต่างเป็น “ภาพทางตรรกะ” ที่มีความสมเหตุสมผลใกล้เคียงกัน อันต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ จากภายนอกมาเป็นเกณฑ์วินิจฉัย

เช่น ทฤษฎีการแพทย์แผนจีนที่อธิบายสมภูฐานและรักษาอาการของโรคด้วย “ภาษา” ชุดหนึ่ง (อาทิ การจับชีพจรและพบว่ามีความไม่สมดุลของพลังหยิน-หยาง แพทย์แผนจีนจึงให้ยามาต้มกินหรือฝังเข็มเพื่อปรับสมดุลของพลังชีวิตในร่างกาย) แล้วสามารถช่วยให้คนไข้หายจากอาการเจ็บป่วยนั้นได้ ขณะที่ทฤษฎีการแพทย์แผนตะวันตก อธิบายสมภูฐานและรักษาอาการของโรคภัยไข้เจ็บเดียวกันนี้ด้วย “ภาษา” อีกชุดหนึ่ง (อาทิ ตรวจผลปัสสาวะ และพบอาการอักเสบติดเชื้อในกระเพาะปัสสาวะ แพทย์จึงให้ยาแก้อักเสบมากิน) ซึ่งก็สามารถช่วยให้คนไข้หายจากโรคภัยไข้เจ็บนั้นได้เช่นกัน ในกรณีเช่นนี้เราจะตัดสินได้ยากว่ากระบวนทัศน์ขององค์ความรู้แพทย์แผนจีนถูก หรือกระบวนทัศน์ขององค์ความรู้แพทย์แผนตะวันตกถูก (คล้ายกับภาพ Gestalt Switch ข้างต้นที่มองว่าเป็นภาพของหญิงสาวก็ได้ หรือมองว่าเป็นภาพของหญิงชราที่ถูกเช่นกัน) เป็นต้น การเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของความรู้จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในขั้นตอนต่อไป โดยหลังจากที่มีข้อมูลต่าง ๆ มาสนับสนุนยืนยันมากขึ้นว่า กระบวนทัศน์ใหม่ของรู้นั้น ๆ สามารถตอบปัญหาและแก้ปัญหาของมนุษย์ได้ดีกว่ากระบวนทัศน์เดิม เมื่อนั้นถึงจะพัฒนาไปสู่ขั้นตอนการเปลี่ยนกระบวนทัศน์อย่างสมบูรณ์

ในแง่นี้ภาพของอดีตนายกา ทักซิณก็คงคล้ายกับภาพ Gestalt Switch ข้างต้น โดยคนไทยฝ่ายหนึ่งมองการกระทำต่าง ๆ ของอดีตนายกา ทักซิณแล้วเห็นภาพอดีตนายกา ทักซิณเป็นผู้นำที่กล้าตัดสินใจ กำลังจะพัฒนาประเทศไทยไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองเพื่อแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ในโลกยุคโลกาภิวัตน์แบบก้าวกระโดด ภาพของอดีตนายกา ทักซิณในแง่นี้ก็คงจะเหมือนภาพหญิงสาวที่สวยงามและกำลังเติบโตไปสู่อนาคตที่สดใส ขณะที่ผู้คนที่ฝ่ายมองการกระทำต่าง ๆ ของอดีตนายกา ทักซิณ แล้วเห็นภาพอดีตนายกา ทักซิณเป็นผู้นำเผด็จการ มุ่งใช้อำนาจแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเองและพวกพ้องด้วยการทุจริตเชิงนโยบาย ตลอดจนกำลังจะนำประเทศชาติไปสู่ความหายนะเพราะนโยบายประชานิยมที่จะทำให้บ้านเมืองล้มละลาย (เหมือนที่เกิดขึ้นกับประเทศอาร์เจนตินาซึ่งกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยกมาอ้างอิง) หากมองในแง่นี้ภาพของอดีตนายกา ทักซิณก็คงจะเป็นเหมือนภาพหญิงชราอัมปลักษณ์ ที่กำลังก้าวเดินไปสู่วาระสุดท้ายของชีวิตที่รออยู่ข้างหน้า

เมื่อผู้คนสองฝ่ายมีความเห็นขัดแย้งกันรุนแรง เพราะมองภาพของข้อมูลชุดเดียวกันด้วยมุมมองที่แตกต่าง จนกลายเป็นการเห็นภาพคนละภาพเช่นนี้ ก็จำเป็นต้องมีกฎกติกาของระบบสังคมการเมืองมาช่วยสร้าง “ข้อยุติโดยธรรม” เพื่อให้ผู้คนในสังคมที่เห็นภาพแตกต่างกันดังกล่าวสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปรกติสุขระดับหนึ่ง และรอคอยจนกว่าจะมีข้อมูลใหม่ ๆ เพิ่มมากขึ้นในอนาคต เพื่อเป็นเครื่องตัดสินยืนยันว่าความคิดของฝ่ายใดถูกต้องกว่า สามารถตอบปัญหาและแก้ปัญหาของผู้คนในสังคมได้ดีกว่า เมื่อนั้นความขัดแย้งของสังคมก็จะหมดสิ้นไปได้ (ซึ่งประเด็นนี้จะขยายความในบทสุดท้ายของหนังสือต่อไป)

๘ อ่านต่อฉบับหน้า

สุขแท้-สุขเทียม

เมษาหน้าร้อนวันสงกรานต์เวียนมาถึงอีกครั้ง บรรดาหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่สาวใหญ่สาวน้อยนัดหมายรวมตัวริมถนนหน้าบ้าน เกาะกลุ่มเล่นสาดน้ำในเขตชุมชนของอำเภอ

แต่ละกลุ่มมีถังน้ำใบใหญ่พร้อมรถราดสาด ผู้คนที่ลี้ภัยร่นผ่านไปมาให้เปียกปอนกันได้ทั้งวัน มีเครื่องเสียงป้อนเพลงในจังหวะที่เร้าร้อน กระแทกความรู้สึกให้เต้นโยกไปกับเสียงอย่างสุดฤทธิ์ ที่จะขาดเสียมิได้ก็คือเหล่าเบียร์พร้อมทั้งอาหารรสเด็ดจากท้องทะเลไกล และพวกสัตว์เลี้ยงตามคอก

วันสงกรานต์ที่ไหน ๆ กลายเป็นวันสนุกสุดเหวี่ยง เป็นวันดื่มกินตลอดทั้งวัน ความสุขหลังไหลเข้าสู่ปากหุดตาสาสมใจดุจสรวงสวรรค์วิมานของคนเป็น ๆ เป็นสุดยอดของความเป็ความสุข ตักดวงไม่รู้เหน็ดเหนื่อย และอยากได้เพิ่ม ๆ ๆ สุขล้ำเลิศ สุขจริงสุขแท้ เป็นกำไรวิเศษ ได้มาก ๆ ยิ่งดี

แต่วันสงกรานต์ที่ชุมชนราชธานีโคก จ.อุบลฯ แตกต่างจากที่อื่น ที่นี่จัดงานตลาดอารียะ เพื่อแบ่งปันกันด้วยใจ ญาติธรรมชาวอโคกถือเป็นวาระสำคัญ ร่วมกันทำดีในวันปีใหม่ไทย ชายของ

ต่ำกว่าทุน โดยจัดหาสินค้าข้าวของจำเป็นมาจำหน่าย เช่นเครื่องซักผ้า พันธ์ไม้ เครื่องใช้ในครัวเรือนแทบทุกชนิด ปู่ยิวภานามารวมกันขายให้ชาวบ้านในราคาต่ำกว่าทุน (ต้นทุนแท้ ๆ จากที่ซื้อมาโดยตรง ไม่นับค่าขนส่ง)

ชาวอโคก จะไม่ใช้น้ำธรรมตามรดสาดกัน แต่จะเอาน้ำใจ (ทั้งเงินทั้งแรงกาย) มาแบ่งปันขโลมไหลชื่นใจชื่นเย็นทั้งผู้ขายและผู้ซื้อ ซึ่งจะก่อเกิดเป็นค่านิยมอันดีงามที่ยิ่งใหญ่ต่อชีวิตจิตใจ หยั่งลงสืบทอดรุ่นต่อรุ่นอีกยาวไกล

คัดมาจากหนังสือ อธิควโลกุตระ หน้าที่ ๙๐ ว่า ผู้มี “ฉาน” แม้แค่ “รูปฉาน” ที่กล่าวถึงมานั้น ก็เถอะ พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “อากรมณ” ของผู้ที่มี “ฉาน” แบบพุทธนี้ จะเป็นผู้มี “ความเบิกบานใจ และสุขใจ” ยิ่ง ๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๖)

เปรียบปานกับ คนหมดหนี้ แถมมีเหลือมาใช้จ่ายอีกด้วย จึงมี “ความเบิกบานใจ และสุขใจ” ยิ่ง ๆ

เปรียบปานคนป่วยอาการหนัก หายป่วย แถมมีกำลังดีเสียอีก จึง “ความเบิกบานใจ และสุขใจ” ยิ่ง ๆ

เปรียบปานคนถูกจำขัง ได้พ้นโทษโดยไม่ต้อง

เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ จึงมี “ความเบิกบานใจ และ สุขใจ” ยิ่ง ๆ

เปรียบปานทาสที่พ้นจากความเป็นทาส มี อิสระเสรีและพึ่งตนเองได้ จึงมี “ความเบิกบานใจ และสุขใจ” ยิ่ง ๆ

เปรียบปานคนมีทรัพย์ศฤงคาร เดินทางไกล กันดารหาอาหารได้ยากแถมมีภัยเฉพาะหน้า บัดนี้ ข้ามพ้นทางกันดารถึงหมู่บ้านอันสงบร่มเย็นปลอดภัย โดยสวัสดิภาพ เพราะการพบภูมิสถานอันร่มเย็นเป็น เหตุ จึงมี “ความเบิกบานใจ และสุขใจ” ยิ่ง ๆ

ไม่ว่าในยุคไหน ๆ ทุกคนต่างก็จะพากัน แสวงหาความสุขกัน ความสุขจึงพอจะแยกได้ออก ไปสองกลุ่มความสุขของคนกลุ่มแรกก็ได้มาจากการสนองความต้องการทางกายโดยตรง เช่นสุข เพราะได้เห็นภาพที่พอใจ สุขเพราะได้ฟังเสียงที่ชอบใจสุขเพราะได้สูดดมกลิ่นที่ชอบใจ สุขเพราะ ได้รสอาหารที่ชอบใจ สุขเพราะผิวกายได้สัมผัสตามใจที่ต้องการ แต่เมื่อเสพสมกันเต็มที่แล้วก็จะมีอาการพักยกสุขอยู่เป็นช่วง ๆ

อีกกลุ่มคือความสุขที่ได้มาจากการปั้นปรุงจิต ให้หยุดนิ่งเฉพาะแต่ในหวนของใจ เช่นไปนั่งฟัง ลูกแก้วที่ได้สมมุติตั้งไว้อยู่เหนือสะดือสองนิ้ว เพื่อจะได้ไปสู่ประตูดิมานในเมืองสวรรค์ จะเกิดความ เป็นสวรรค์ในตอนที่ยังเป็น ๆ และยังส่งต่อเป็นบุญ ใหญ่เมื่อล้มหายตายจากไปอีกครึ่ง

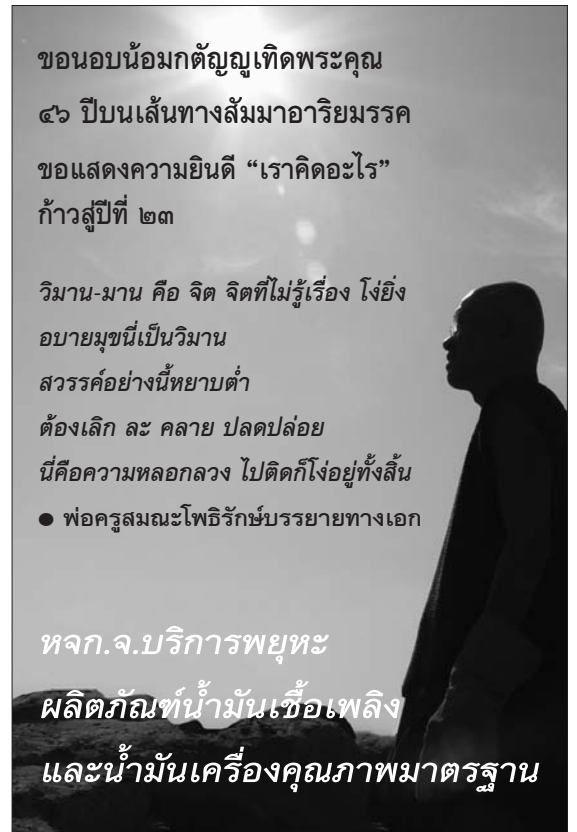
หรือได้ความสุขจากการสะกดจิตเพ่งลมหายใจ เข้าออก เพื่อให้เข้าถึงอารมณ์จิตที่หยุดนิ่งให้จิต หมดพลังงานที่จะออกมาคบคิดเรื่องไกล ๆ เหมือน ตั้งสะกดตะกอนในน้ำที่ขุ่นให้ตกลงไปนอนกองอยู่ ในก้นของแก้วได้เท่านั้น แล้วก็หลงเข้าใจว่านั่น แหละคืออารมณ์จิตของพระอรหันต์

ดังนั้นความสุขที่ได้มาในการเสพให้แก่ร่างกาย กับความสุขที่ได้มาจากการสะกดจิตให้หยุดนิ่ง เฉพาะให้อยู่แต่ในจิตเท่านั้นจึงยังคงเป็นความสุข แบบ ยังคงมีเนื้อของความติดยึดแบบเนื้อ ๆ ยึด มีความหวังที่จะได้มาก่อเป็นความสุข ที่ยังมีเกิด เป็นภพมีชาติเข้าอยู่ซึ่งจะตรงข้ามกับคำตรัสของ

พระพุทธเจ้าที่ว่า ดวงจิตของพระอรหันต์จะหมด ทั้งความทุกข์แบบโลกีย์และจะหมดทั้งความสุขจาก พลังของกิเลสที่เข้ามาบังการ

เพราะความสุขของพระอรหันต์นั้น จะเป็น ความสุขอันยิ่ง ๆ เป็นความสุขแบบไม่มีเนื้อของ กิเลสเข้าไปผสมผสาน สุขแบบไม่ได้หวังจะให้คง อยู่นาน ๆ เป็นสุขแบบไม่มีภพไม่มีชาติที่จะวนเวียน เป็นสุขน้อยใหญ่ในอนาคตกันอีก เช่นความสุขของ คนป่วยอาการหนัก เมื่อเขาหายป่วย แถมมีกำลัง ดีเสียอีก จึงมี “ความเบิกบานใจ และสุขใจ” ยิ่ง ๆ เป็นความสุขที่บริสุทธิ์แท้ ๆ.....

ความสุขที่ได้มาจากการเสียดสละ ให้โดยไม คิดหวังสิ่งตอบแทนใด ๆ เลยนี้ลึกลับจะเป็นความ สุขที่ได้สร้างกุศล นำพาไปด้วยให้ผู้คนอีกมากได้ รับผลเป็นความสุขในวงกว้างขึ้น ๆ เป็นความสุข ที่จะนำพาไปสู่ความหมดภพจบชาติเป็นสุขที่ยิ่ง ๆ อย่างแท้จริง ๒

ขอนอบน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”
ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใงยิ่ง
อบายมุขนี้เป็นวิมาน
สวรรค์อย่างนี้หยาบต่ำ
ต้องเล็ก ละ คลาย ปลดปล่อย
นี่คือความหลงกลวง ไปติดก็งออยู่ทั้งสิ้น

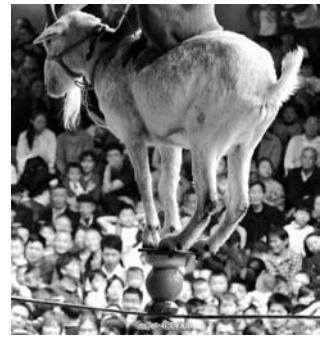
- พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอก

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● พิราบไท

สัตว์ป่าถูกทำลายสัญชาติญาณ
ด้วยการฝึกอย่างโหดร้าย
เพื่อใช้ในการแสดงออก
ในสิ่งที่พวกมันไม่ต้องการ

มีข่าวน่าสนใจจากสำนักข่าวซินหัว บอกว่า...
**จิณทรณรงค์เล็กชมการแสดงที่ฝืนพฤติกรรมตาม
ธรรมชาติของสัตว์**

วันแรงงานสากล(๑ พ.ค.) ใกล้เข้ามาเยือน
ทุกที มีผู้ประกอบการจำนวนไม่น้อยที่ต้องการ
ดึงดูดเด็ก ๆ และครอบครัวให้ไปเที่ยวในช่วงวัน
หยุดด้วยการแสดงของเหล่าเพื่อนร่วมโลก ไม่ว่าจะ
จะเป็นลอดบ่วงไฟ ยืนสองขา เดินได้ราวเหล็ก
ซึ่งเบื้องหลังของการแสดงที่น่าตื่นเต้นเหล่านี้ก็คือ
การฝึกให้สัตว์ทำสิ่งที่ฝืนพฤติกรรมธรรมชาติของ
มันอย่างหนัก และมีการลงโทษเพื่อให้สัตว์เชื่อฟัง
บ้างก็รุนแรงถึงขั้นทำให้สัตว์ตายระหว่างการฝึก

ขณะนี้จึงมีชาวจีนจำนวนไม่น้อยที่เห็นด้วย
กับการไม่เข้าชมการแสดงสัตว์เหล่านี้ เพราะเห็น
ว่าเป็นความสนุกสนานที่เกิดขึ้นบนความทุกข์ของ
พวกมัน

ในเว็บพันทิปมีคนเล่าว่า... พอดูโชว์สัตว์จบ
ก็เดินเล่นไปเรื่อย ๆ เดินไปเดินมาเดินเข้าไป
ที่ที่เขาเก็บช้างที่เตรียมจะโชว์ เห็นความทุกข์ใช้

ตะขอที่พกติดมือตลอด พาดเข้าไปที่หัวช้าง ดั่ง
โผลกๆๆๆ พาดแรงมาก ช้างก็สะบัด คางเจ็บมาก
ช้างร้องเสียงดังมากแบบในหนัง แล้วสะบัด ๆ ๆ ยิง
ช้างสะบัด ความทุกข์ช้างก็ยิ่งดี เลือดไหลออกมาจาก
หน้าผาก ผ่านตามาถึงวงงเลย เป็นภาพที่ติดตามม
มาก ๆ ไปถามความทุกข์ช้าง ทำไม่ต้องตีขนาดนี้ ความ
ทุกข์ช้างตอบว่า ช้างมันคือ... เราไม่รู้เลยว่าเบื้องหลัง
ของการฝึกสัตว์ให้มันแสดงนี้จะต้องทำขนาดไหน
นกเอ๋ย ม้าเอ๋ย ช้างเอ๋ย เสือเอ๋ย พอมันแสดงเรา
เห็นมันน่ารัก เราปรบมือ มีรอยยิ้ม แต่น้อยคนที่
จะรู้ว่าเบื้องหลังมันทารุณจริง ๆ

เคท นูสเท็ดท์ ผอ.ฝ่ายสัตว์ป่า องค์การพิทักษ์
สัตว์แห่งโลก บอกถึงอุตสาหกรรมท่องเที่ยวใน
แอฟริกาว่า สัตว์ป่าโดยเฉพาะช้างแอฟริกาถูก
ทำลายสัญชาติญาณด้วยการฝึกอย่างโหดร้าย
เพื่อใช้ในการแสดงออกในสิ่งที่พวกมันไม่ต้องการ
เรากำลังดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อยุติความ
โหดร้ายของการท่องเที่ยวแนวผจญภัยที่ใช้ช้าง
เป็นเครื่องมือ ...

กรณีที่คุณค่าความยุติธรรมต่อศาลว่าเอกสารไม่พร้อมและขอเลื่อนคดี
 ถ้ามีสำเนาเอกสารดังกล่าวแล้ว ให้ใช้สำเนาตามไปก่อน
 ไม่ควรพิจารณาให้เลื่อนคดี
 แล้วเรียกต้นฉบับตัวจริงมารวมสำนวนไว้ภายหลัง

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดี

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๑

๕๐. การตั้งนายขอแรงนั้นควรกำหนดให้เบิกตัว
 จำเลยจากเรือนจำให้พบทนายขอแรงก่อนถึงวันนัดเพื่อ
 ตัดปัญหาให้มีการขอเลื่อนในวันพิจารณาคดีนัดแรกอีก

๕๑. กรณีที่คุณค่าความยุติธรรมต่อศาลว่า
 เอกสารไม่พร้อมและขอเลื่อนคดี ถ้ามีสำเนาเอกสาร
 ดังกล่าวนั้นแล้ว ให้ใช้สำเนาตามไปก่อนไม่ควร
 พิจารณาให้เลื่อนคดี แล้วเรียกต้นฉบับตัวจริงมารวม
 สำนวนไว้ภายหลังก็ได้ ถ้าหมายเอกสารในสำนวนไป
 แล้วเมื่อได้ตัวจริงมาให้หมายรวมไว้กับสำเนา

๕๒. กรณีพยานเด็ก ถ้าแม่หรือพ่อเดินทางมา
 ศาลพร้อมกับเด็กหรือมีญาติผู้ใหญ่คนใดคนหนึ่ง
 ที่ต้องเป็นพยานในคดีดังกล่าวนั้นเดินทางมาศาล
 พร้อมกับเด็กด้วย ควรสืบไปในวันเดียวกันให้เสร็จ
 ลื่นไม่ต้องเดินทางมาใหม่อีก

๕๓. ควรมีหมายเลขโทรศัพท์ของนักจิตวิทยา
 หรือนักสังคมสงเคราะห์ไว้ที่เจ้าหน้าที่และสามารถ
 ติดต่อประสานงานทางโทรศัพท์ได้ ในกรณีที่ลืมน้อง
 ท้องเด็กไว้หรือไม่ได้มีหนังสือแจ้งแก่นักจิตวิทยาหรือ
 นักสังคมสงเคราะห์ไว้ล่วงหน้า จะได้โทรศัพท์ไป
 เรียกตัวมาได้ แล้วจัดทำหนังสือแจ้งไปภายหลัง
 เพราะมีฉะนั้นจะทำให้คดีเลื่อนไปโดยใช่เหตุ

๕๔. การออกหมายเรียกนั้นในวันตรวจพยาน
 หลักฐานควรพิมพ์หมายเรียกและลงนามในหมาย
 ให้เรียบร้อยเพราะกรณีออกหมายเรียกในวันหลัง
 นั้นอาจจะลืมออกหมายเรียกได้และเมื่อถึงวันนัด
 จะไม่มีพยานมาศาล

๕๕. ถ้าจำเลยไม่ให้ความร่วมมือโดยไม่แถลง
 แนวทางการต่อสู้คดีให้บันทึกการโต้ตอบระหว่าง

ศาลกับทนายจำเลยไว้ในชัดเจนเพื่อให้เห็นถึงความไม่ชัดเจนในการต่อสู้คดีของฝ่ายจำเลยและเพื่อให้เห็นแนวทางการทำงานของทนายจำเลยคนดังกล่าว และจะได้เป็นดุลยพินิจในการวินิจฉัยว่า จำเลยคนดังกล่าวทำความผิดจริงหรือไม่

๕๖. ทนายมักขอวันนัดจำนวนมาก แต่ศาลจะให้ไปตามสมควรและเพื่อจะไม่ได้เถียงกันในห้องพิจารณาคอร์จรายงานว่า ศาลพิจารณาให้จำนวนกี่วัน แต่ถ้าถึงวันเวลานัดดังกล่าวฝ่ายจำเลยนำพยานมาแล้วไม่สามารถจะเบิกความได้หมดศาลยินดีจะเพิ่มวันนัดให้ตามที่เห็นสมควรในภายหลัง

๕๗. กรณีมายื่นบัญชีพยานในวันตรวจพยานหลักฐานไม่ควรให้เลื่อนคดี เพียงแต่สอบฝ่ายหนึ่งว่าไม่ค้านและรับบัญชีระบุพยาน มิฉะนั้นจะเลื่อนคดีด้วยเหตุดังกล่าวเป็นจำนวนมาก

๕๘. มีผู้อ้างว่าเป็นผู้เสียหายจะขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ต้องสอบให้ชัดเจนว่าเป็นผู้เสียหายจริงหรือไม่ กรณีคดีพรากผู้เยาว์บิดามารดานั้นเป็นผู้เสียหายไม่ใช่ผู้เยาว์เป็นผู้เสียหาย ถ้าคดีนั้นมีผู้เสียหายหลายคนทั้งผู้เยาว์และบิดามารดาด้วยก็ให้เรียงลำดับเรียกผู้เสียหายที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ เป็นลำดับไปเพื่อความสะดวกในการพิจารณา

๕๙. กรณีบุคคลต่างด้าวถูกฟ้องเป็นจำเลย ควรจดยางานให้ชัดในวันตรวจพยานหลักฐานว่าพูดหรืออ่านภาษาไทยได้หรือไม่ต้องการใช้ล่ามหรือไม่ ถ้าต้องการล่ามใช้ล่ามภาษาใดและควรมีหนังสือแจ้งขอล่ามไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมในทันที กรณีดังกล่าวมิใช่ตัวจำเลยเท่านั้นแม้แต่ผู้เสียหายถ้าเป็นบุคคลต่างด้าวที่ต้องการใช้ล่ามก็ต้องดำเนินการให้ด้วย

๖๐. กรณีที่ทนายจำเลยยังไม่พร้อมที่จะแถลงแนวทางต่อสู้หรือยังไม่มียุทธวิธีระบุพยานหรือยังไม่ทราบว่าจะต่อสู้ประเด็นใดควรเลื่อนวันตรวจพยานหลักฐานไปในวันที่ทนายพร้อมหรือกรณีทนายไม่ยอมเดินทางมาศาลในวันตรวจพยานหลักฐานมอบอำนาจให้กับเสมียนทนายมาและเสมียนทนายไม่สามารถให้ข้อเท็จจริงใดๆได้ หรือไม่สามรถรับพยานที่ควรรับได้ ให้เลื่อนการตรวจพยานหลักฐานไปก่อน

๖๑. ถ้าพยานเป็นชาวต่างชาติ ประสงค์จะเดินทางกลับประเทศในระยะเวลาอันใกล้ หรือพยานอายุมากแล้ว หรือเจ็บป่วยยังไม่แน่ว่าจะมีชีวิตต่อไปจนถึงวันสืบพยานหรือไม่ควรกำหนดวันสืบพยานล่วงหน้า

๖๒. การเผชิญสืบบางครั้งไม่จำเป็น ให้คู่ความถ่ายรูปมาส่งศาลก็สามารถทำได้

๖๓. ถ้าคดีพิจารณาแล้วหลังได้ในวันประชุมหรือตรวจพยานหลักฐานควรกำหนดให้มีการสืบพยานลับหลังจำเลยได้เพื่อความสะดวก ถ้าจำเลยไม่เดินทางมาศาลจะไม่เป็นเหตุให้คดีนั้นต้องเลื่อนคดี

๖๔. กรณีที่ประจักษ์พยานมากกว่า ๔ ปาก เห็นเหตุการณ์พร้อมๆ กัน ควรแยกเป็นคู่ๆ ในกรณีที่เข้าเบิกความไม่จำเป็นต้องสืบติดต่อกันมากกว่า ๔ ปาก เพราะในทางปฏิบัติไม่สามารถทำได้และแจ้งให้ทนายทราบว่ามีจะเป็นพยานคู่กันก็ตาม แต่ศาลได้พยายามแยกพยานเป็นคู่ๆ เข้าสืบแล้ว

๖๕. การออกหมายจับ ถ้ายังไม่ได้พิมพ์เมื่อพยานมาศาลก็ให้งดแต่ถ้าออกไปแล้วก็ต้องเพิกถอน ถ้าวันฟังคำพิพากษายังจับพยานไม่ได้ ให้เพิกถอนหมายจับพยานทั้งหมดให้เสร็จสิ้นก่อนอ่านหรือนัดฟังคำพิพากษา

๖๖. การอ้างสำนวนความในศาลนั้นสามารถทำได้ในศาลเดียวกันถ้าคดีถึงที่สุดแล้วก็ให้นำมาผูกฟ่วงแต่ถ้ายังไม่ถึงที่สุดไม่ควรอนุญาตให้นำมาผูกฟ่วงเพราะจะยุ่งยากในภายหลัง เห็นควรให้คู่ความยื่นคำร้องขอคัดถ่ายเอกสารต่างๆ ในสำนวนดังกล่าวนั้นให้ผู้อำนวยการศาลรับรองสำนวนถูกต้องแล้วมายื่นในคดีหลัง ศาลจะหมายเป็น จ. หรือ ล. ไป แต่ถ้าอ้างทั้งสำนวนไม่ต้องหมาย

๖๗. กรณีแถลงว่ามี การตายเกิดขึ้นถ้าโจทก์ตายต้องหยุดการพิจารณาเพื่อหาผู้เข้ามาเป็นโจทก์แทนที่ แต่ถ้าฝ่ายจำเลยตายคดีระงับ บางครั้งทราบข่าวยังไม่ชัดเจน ก็ต้องดำเนินการไต่สวนให้ชัดเจนว่ามี การตายเกิดขึ้นจริงหรือไม่

๖๘. การสืบพยานที่เป็นเด็กนั้น ถ้าปรากฏในภายหลังว่าอายุไม่เกินสิบแปดปี ต้องสืบพยานเด็กกฎหมายไม่อนุญาตให้ศาลใช้ดุลยพินิจได้

๖๙. พยานติดสอบหรือติดเดินทางไปต่างประเทศ ควรเลื่อนไปหลังสอบหรือกลับจากต่างประเทศ บางครั้งไปปฏิบัติศาสนกิจที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย หรือกรณีไปอุปสมบทเป็นพระภิกษุหรือสามเณร ให้ตรวจสอบวันกลับประเทศหรือวันลาสิกขาบท ให้ชัดเจนแล้วนัดหลังวันดังกล่าวเล็กน้อย แต่ถ้าไป ศึกษาต่อหรือไปนานๆ ก็ต้องงดสืบพยานปากนั้น ให้โจทก์ส่งคำให้การชั้นสอบสวนแทน

๗๐. การสืบพยานเด็กนั้นได้สืบผ่านจอภาพ กรณีที่โจทก์ประสงค์จะนำเอกสารหรือภาพถ่ายไป ให้เด็กยินยอมหรือกรณีนายจำเลยจะส่งเอกสาร หรือภาพถ่ายให้เด็กยินยอมนั้น ควรผ่านนักสังคม สัมเคราะห์หรือนักจิตวิทยาไม่ควรให้ฝ่ายใดฝ่าย หนึ่งสวมครุยเดินเข้าไปในห้องเด็ก เพื่อพบเด็ก โดยตรง ควรนำเอกสารและภาพถ่ายไปฝาก นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ไว้ก่อน

๗๑. การส่งประเด็นไปสืบพยานยังศาลอื่น ถ้าเป็นพยานเด็กควรแจ้งไปในรายงานกระบวนการ พิจารณาด้วยเพื่อให้ศาลดังกล่าวนั้นนัดนักจิตวิทยา และจองห้องเด็กไว้เพราะมีฉะนั้นถึงวันดังกล่าวจะ มีการเลื่อนคดีอีก

๗๒. การส่งประเด็นไปสืบพยานนั้นปัจจุบันมี กฎหมายบังคับให้ส่งตัวจำเลยไปด้วย ฉะนั้นต้องมีหนังสือถึงเรือนจำเพื่อให้ส่งตัวจำเลยไปยังเรือน จำที่อยู่ในท้องที่ของศาลที่รับประเด็นและในวัน ฟังประเด็นกลับนั้นก็ควรจดยางานฯ บอกศาล ดังกล่าวว่ามีหนังสือไปถึงเรือนจำดังกล่าวให้ ส่งตัวจำเลยไปยังเรือนจำที่อยู่ในเขตอำนาจของ ศาลที่พิจารณาคดีนั้นเพื่อจะเบิกมานัดฟังประเด็น กลับด้วย และควรกำหนดไปในรายงานส่งประเด็น ด้วยว่าถ้าพยานย้ายภูมิลำเนาให้ส่งประเด็นต่อให้ ด้วยไม่ต้องส่งประเด็นกลับมาที่ศาลเดิมอีกเพราะ ถึงอย่างไรก็ต้องส่งประเด็นใหม่ยุติ

๗๓. ควรส่งประเด็นไปสืบให้เสร็จสิ้นก่อนวัน กำหนดสืบพยานโจทก์ไว้ที่ศาลเดิมเพราะการสืบ พยานที่ศาลเดิมนั้นไม่สามารถทำได้ทันทีเพราะมี คดีเดิมนัดล่วงหน้าเป็นลำดับไว้แล้ว แต่คดีประเด็น ส่งไปสืบวันจันทร์ใดก็ได้เป็นลำดับไป แต่ถ้าที่ศาล

เดิมนั้นคดีน้อย เรียงลำดับแล้วนัดสืบพยานได้ใน ระยะอันใกล้ควรสืบที่ศาลเดิมก่อนแล้วส่งประเด็น ภายหลังแล้วจึงค่อยกลับมาสืบพยานจำเลย ฉะนั้น การตรวจพยานหลักฐานจึงไม่อาจกำหนดวันนัดสืบ พยานจำเลยไว้ได้ เพราะคดีอาญาต้องสืบพยานโจทก์ ให้เสร็จก่อนแล้วจึงค่อยสืบพยานจำเลยภายหลัง และ ควรกำหนดในรายงานส่งประเด็นว่าให้เลื่อนได้กี่ครั้ง แล้วให้ส่งประเด็นคืนเพื่อที่จะไม่ทำให้คดีช้าโดยใช้เหตุ

๗๔. กรณีที่พยานไม่มาศาลและมีการจับพยาน นั้น ควรปรึกษาหัวหน้าหรือท่านรองอธิบดีหรือ อธิบดีเสียก่อน

๗๕. กรณีที่คดีละเมิดอำนาจศาลเกิดขึ้น ต้องหยุดการพิจารณาคดีหลักและรายงานท่านผู้ พิพากษาหัวหน้าศาลหรือท่านรองอธิบดีหรืออธิบดี เพื่อดำเนินการเรื่องละเมิดอำนาจศาลก่อน

๗๖. กรณีมีการสั่งรวมคดีเข้าด้วยกันควร ยกเลิกวันนัดของคดีเลขมากเสียด้วยเพื่อจะได้นำ วันนัดดังกล่าวไปนัดคดีอื่น

๗๗. กรณีจำเลยเป็นพระภิกษุตั้งแต่เริ่มคดี หรือมาอุปสมบทภายหลังก็ตามแต่ถ้าในวันฟัง คำพิพากษามีสมณเพศเป็นพระภิกษุ เมื่ออ่าน คำพิพากษาแล้วต้องจำคุก ควรส่งตัวให้เจ้าคณะอำเภอ หรือเจ้าคณะตำบลสักตามทีสะดวกแต่ผู้ที่ทำการ สักนั้นควรมีพรรษามากกว่าจำเลยบางครั้งถ้าเป็น พระที่มีสมณศักดิ์ควรส่งเจ้าคณะจังหวัดหรือเจ้า คณะภาคเพราะมีพรรษาและสมณศักดิ์สูงกว่า

๗๘. กรณีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือ วุฒิสภาถูกฟ้อง ต้องขออนุญาตการพิจารณาจาก สภาก่อนหากพิจารณาคดีในสมัยประชุม ทั้งต้อง รายงานคดีดังกล่าวเมื่อคดีจบหรือมีการถอนฟ้อง ยอมความหรือเสร็จไปโดยคดีอื่นๆ ให้สำนักงานศาล ยุติธรรมทราบด้วย จึงไม่ควรนัดคดีตรงสมัยประชุม

๗๙. กรณีวันฟังคำพิพากษาในคดีที่จำเลยให้การ รับสารภาพโดยไม่ต้องสืบประกอบนั้น หากมีการสืบ เสาะแล้วจำเลยขอถอนคำให้การเดิม กรณีอนุญาตให้ ถอนคำให้การ ต้องผนึกของสืบเสาะกลับเข้าที่เดิมเก็บ เป็นความลับ แต่ถ้าศาลไม่อนุญาตให้ถอนคำให้การก็ สามารถอ่านคำพิพากษาไปได้ **ศ** อ่านต่อฉบับหน้า

ปรองดอง ปองดี

ชำระจิตลวงพัน
 เคียงขุ่นเคียดอาฆาต
 อารมณ์นสะอาด
 ครัดเคร่งมิติดดิน
 หนุนนำคำพร้าย้า

มิใช่เพียงเจนจัด
 ถึงเจนจบสารพัด
 จักมีอาจกอบกู้
 มิสายเกินกอบกู้
 หากร่วมรักสมัครสมาน
 ละยึดมั่นประสาน
 เสียสละตนมอบให้
 ถอดถอนยึดขบขี้ยัง

แยกหมู่มีประสาน
 เป็นไทยมีอาจสมาน
 เพียงเหตุเพราะเรียกร้อง
 ประเทืองประทีปแท้
 เปลวส่องประกายตา
 “ปรองดอง” สุ่มรรคา
 ฤาอาจละขัดแย้ง

พยายาม
 ขาดสิ้น
 พิสุทธิ์
 ไชวคว่าโลกธรรม
 ปฏิบัติ
 รอบรู้
 ก็เถอะ
 จิตพันภูมิอบาย
 สถานการณ์
 หมูได้
 ประโยชน์
 ก่อเกื้อองค์กร
 ยาวนาน
 เกี่ยวข้อง
 รวมหมู่
 ลีทธีแย้งการเมือง
 ธรรมดา
 แจ่มแจ้ง
 สันติสุข
 แทรกซ้อนแทรกแซง.

๒

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำยาถูพื้น พลึงชีวกาฬ
- ★ น้ำยาดับกลิ่น แฉะชีวัน
- ★ กากน้ำตาล

ผลิตภัณฑ์
น้ำมันเครื่องเครื่อง

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟาร์ม
จัดจำหน่ายโดย บริษัท บุญนิยม (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๘๕๒๐,
๐๒-๓๗๓-๖๖๓๐

เพลง ภราดรภาพ

(สร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพล้งคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้งเลียบบาปจึงพันสาป
ภราดรภาพนี้กำขาบอาบฝังใจ

(เนื้อร้อง) จะรอจะคอยก็พลอยแต่จะพาเพื่อ
ละเมอเสนอเพียงพรา
อวดรู้ชูโอโห่ทฤษฏีที่ชี้จนดำ
ต่างคล้ำต่างทำก็ยี้ก็ยื้อน

(สอดสร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพล้งคมบาปจึงเหมือนสาป

(เนื้อร้อง) อย่าคอยอย่ารออยู่เราอย่าเฝ้าฝันค้าง
มาเลย มุ่งล้างตนก่อน
เทิดคิลเป็นธงส่งค้ำนำพาอย่างเพี้ยนเพียรพอน
ขึ้นทยาบขึ้นทยอนเดียวเถาะปราชัย

(สอดสร้อย) ภราดรภาพล้งคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้งเลียบบาปจึงพันสาป

(เนื้อร้อง) เมื่อธรรมค้ำจุนเรา
เล็กลายหายเฝ้ามนัสลมันไว้
มวลใดเฝ้าคนตี โกรธร้ายคลายไป
กามโลกในใจจิตจาง

(สอดสร้อย) ภราดรภาพล้งเลียบบาปจึงพันสาป
ภราดรภาพนี้กำขาบอาบฝังใจ

(เนื้อร้อง) จะยืนจะยันจะพลันเกิดมวลชนผอง
รวมเป็นพี่น้องตัวอย่าง
แจกน้ำใจเจือเอื้อเพื่อเมตตาขยันสรรสร้าง
๑. ล้วนสละล้วนต่างซึ่งตอบต่อกัน

(ร้องสร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพล้งคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้งเลียบบาปจึงพันสาป
ภราดรภาพนี้กำขาบอาบฝังใจ

๒. ล้วนสละล้วนต่างซึ่งตอบขอบคุณ

(ร้องสร้อย) ภราดรภาพเพราะคนทยาบบาปจึงหนา
ภราดรภาพล้งคมบาปจึงเหมือนสาป
ภราดรภาพล้งเลียบบาปจึงพันสาป
ภราดรภาพนี้กำขาบอาบฝังใจ.

เพลง“ภราดรภาพ”นี้ แต่งเนื้อร้องเสร็จ ๑๒ กันยายน ๒๕๒๘ โดยใช้ทำนองที่ปรับปรุงเพิ่มทำนองสร้อย ส่วนทำนองเนื้อร้องมาจากเพลง“ผู้ถูกสาป” ของเดิมที่แต่งไว้ตั้งแต่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๑๐ แล้วให้ ปราจีน ทรงเผ่า แยกเสียงประสานและรุ่งพิรุณ เมธารมณ กับพสุติ เอื้อเพื่อ(The Hot Pepper Singers) ร้องสร้อยและสอดสร้อยประสานเสียง ในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๒๙ เสร็จร้องสร้อย แล้วจึงมาให้ จินตนา สุขสถิตย์, สุเทพ วงศ์กำแหง, ทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล, พูนศรี เจริญพงษ์, ลันตี ลุนเผ่ ขับร้องเนื้อ กันอัดเสียงอยู่หลายวัน เสร็จ ๘ พฤษภาคม ๒๕๒๙ เวลา ๑๘.๔๖ น. เทปคาสเซ็ท อัลบั้มชุด“ขวัญ” ออกวางตลาดเมื่อ มิถุนายน ๒๕๒๙ ทำเป็นแผ่นเสียง long play ด้วย

เนื้อหาของเพลง“ภราดรภาพ”ก็เป็นเพลงชั้น“โลกุตระ” กล่าวคือ มีเนื้อหาชี้ให้เห็นว่า ล้งคมที่จะอยู่รวมกันอยู่อย่างพ้องนึ่ง คือ มีภราดรภาพสามัคคีจริงนั้น สำคัญที่จิตใจ ที่จริง ที่จะไม่เห็นแก่ตัว จะมี“ความรัก”ในมิติที่ไม่แคบ ไม่เห็นแก่ตัวจัดจริง จึงจะเป็นได้จริงด้วยการปฏิบัติธรรม ให้จิตบรรลุลุธรรม โดยเฉพาะโลกุตระธรรม ซึ่งในล้งคม“โลกียะ”นั้น จะหลง“โลกธรรม” ชีวิตของคนขึ้นอยู่กับความมีลาภยศสรรเสริญสุข เป็นแบบ“โลกีย”สามัญ จึงไม่สามารถเป็น“ภราดรภาพ”ที่สนิทแท้ เพราะมี“ความรัก”มิติตื้นๆแคๆ ไม่เอื้อมเอื้อเอื้อกว้าง

ส่วนแบบ“โลกุตระ”นั้นจะเอื้อมเอื้อเอื้อกว้างยิ่งขึ้นออกไปเพื่อแผ้วให้แกล้งคมเห็นแก่มวลมนุษยชาติ จริงใจ

พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศ“ศาสนาพุทธ” ก็มีความเป็น“คนชนิดใหม่”ขึ้น นั่นคือ คนแบบ“โลกุตระ” ซึ่งคนโลกุตระนี้จะมีทัศนคติที่ดี “ใจที่บรรลุลุจริง”ก็ตีวัฒนธรรมล้งคมที่ดี จะเป็นไปเพื่อให้เกิด“สาราณียธรรม ๖”คือ อยู่กันอย่างมีเมตตาทายกรรม-เมตตาวิกรรม-เมตตาโมกรรม และลาภที่ได้มาโดยธรรมก็จะนำมาวมกันเป็นกองกลาง แล้วกินใช้ร่วมกันเรียกว่า“สาธาณโภคี” ในล้งคมนี้ต่างคนล้วนมีศีลเสมอสมากันอยู่(ศีลสามัญญาตา) และมีความเห็นจุดหมายปลายทางของชีวิตไปในทิศทางเดียวกันเสมอสมากันอยู่(ทิฐิสามัญญาตา) นั่นคือ มุ่งโลกุตระ หรือมีชีวิตอยู่แบบ“วรรณะ ๙”คือ เลี้ยงง่าย(สุภระ)-บำรุงง่าย(สุโปสะ)-มักน้อย(อัปปิจฉะ)-สันโดษ(สันตภูฏิ)-ขัดเกลากิเลส(สัลลหะ)-มีศีลเคร่ง(ธูตะ)-ไม่สะสม(อปจยะ)-มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ)-พากเพียรขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

ซึ่งล้งคมใดที่มี“สัมมาทิฐิ”และ“สัมมาปฏิบัติ”กันจริง ก็จะทำให้ผลจริงปรากฏให้เห็นจริงได้หากยังมีคนพาลล้งคมปฏิบัติด้วยสัมมาทิฐิโลกไม่ว่างจาก“อารยธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”แน่นอน เชิญตรวจสอบให้เห็นเถิด เพราะเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ทำพ่ายให้หมาพิสูจนได้ เอหิภัสสิโก ไม่ว่ากาลไหนๆ อกาลิโก”.

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐)